

Dr. K. S. விஜயவாமி
கலைஞர்
புதேஷ்வர கலை
கலைஞர்

அகில இலங்கைத் துழிழ்க் கிளி,

திருச்சோனம்பீஸ் வெட்டுமலர்

70-344

கிளி

-IPR.

1971

விழாக்குழுத் தலைவர் :

ஜனப் M. செடீப் அவர்கள்,
திருக்கோணமலை வட்டாரப் பிரதம கல்வி அதிகாரி.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தின,
நிருக்கோணமலை விழா மலர்

தொகுப்பாசிரியர் :

வ. அ. இராசரத்தினம்

க. உமாமகேஸ்வரன்

விழாமலர் வெளியீட்டுக் குழுவினர்:

பண்டிதர் சி. வயிரமுத்து, B. A. அவர்கள்
புலவர் பெ. பொ. சிவசேகரனார் அவர்கள்
திரு. தா. பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்
செல்வி செந்தில்மணி வடிவேலு அவர்கள்
திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள்
திரு. க. உ. மாமகேஸ்வரன் அவர்கள்

கெளரவ கல்வி அமைச்சர்

கலாநிதி, அல்லூறை பதியுத்தின் மகழுத் அவர்கள் வழங்கிய ஆசிச் செய்தி

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தினத்தின் மூன்றாவதாண்டு விழா ஞாபகார்த்தி
மாக வெளியிடப்படும் மலருக்கு இந்த ஆசிச்செய்தியைக் கொடுப்பதில்
பெருமகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். ஆண்டு

தோறுந் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளை நடாத்தி
மாணவ, மாணவியரது அறிவையும் தமிழர்வத்தையும் வளர்க்கக் கல்விப்பாகுதி
முயலுகின்றது. அதே நேரத்தில் வருடந்
தோறும் இப்பாட்டாக ஒரு மலரையும்
வெளியிட்டு, நமது நாட்டின் கலை, கலாசாரம், மொழித்திறன் ஆகியவை சம்பந்தமான ஆபாய்ச்சியை லீடுபட்டுள்ளோரின்
அறிவை அனைவரும் அறியச் செய்ய,
தமிழ்த்தின விழா சம்பந்தமான ஒழுங்கு
களைச் செய்யுங் குழு முயற்சி செய்வது
ஒற்ப்பிடத்தக்க ஒரு முயற்சியாகும்.

இவ்வருடம் தீருக்கோணமலையில் தமிழ்த்தின விழாவை ஒழுங்கு
செய்திருப்பதும் மகிழ்வறுத்தக்க ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். பெரும்பாலும் தமிழ்மக்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் இதற்கு
மூன் இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. தமிழ்பேசும் மக்கள் மட்டு
மன்றி, பல இனத்தவரும் வாழும் தீருக்கோணமலையில் இவ் விழாவைச்
சிறப்பாக நடாத்த தமிழர், முஸ்லிம்கள், சிங்களவர் தமது ஒத்துழைப்பைக்
கொடுத்துத் தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்த முனைந்துள்ளனர். மக்கள்
அரசாங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமும் இதுவே என்பதனை நினைக்க நான்
அனவில்லை மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்.

தமிழ்த்தின விழாவை ஞாபகப்படுத்தும் முகமாக வெளியிடப்படும்
இம்மலர் தமிழ்பேசும் மக்களுடு மட்டுமன்றி, கலை கலாசார வளர்ச்சியில்
ஆர்வங்கொண்ட அனைவரதுங் கருவுலமாக விளங்கவேண்டு மென்பதே
எனது ஆவல். வெளியிட்டுக் குழுவின் முயற்சி வெற்றிபெற இறைவனைப்
பிரைர்த்திக்கின்றேன்.

தகவல் ஒலிபரப்பு கெளரவ உதவியமைச்சர்

ஐ. எஸ். அப்துல் மஜீது, பா. உ. அவர்களின் அமீச் செய்தி

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தீன் விழா இம்முறை, திருக்கோணமலையில் நடைபெறுவதையிட்டு என்னுடைய மகிழ்ச்சியினையும் — வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் மொழியினைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கும், போதனு மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கும், தமிழுக்கு விழா எடுப்பதோடு தமிழில் உள்ள கலைச் செல்வங்களையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதற்கும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கின்றது. இவ்வேளையில் நம்முடைய முழுத் திறமையினையும் ஈடுபடுத்தி உழைப்பது பெரும் வெற்றிகளை டட்டத்தரும். உலகிலுள்ள எந்த மொழியினை எடுத்துக் கொண்டாலும், நம் தமிழ் மொழியில் இருப்பதுபோல், இயல், இசை, நாடகச் சிறப்புக்களை அவற்றில் முழுமையாகத் தீரிசீக்க முடியாதிருப்பதை அவதானிக்கலாம். இஃா ஒன்றைக் குறித்தே நாம் தனிக் களிப்பும், பெருமையும் அடையலாம்.

தமிழ் மொழியில் உள்ள வளரும், துடிப்பும், இனமையும் பண்ணடைய இலக்கியங்களில் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அவை நமது உள்ளத்தில், உடம்பில், முச்சில், சீந்தனையில், செயலில் இடம்பெறவ் வேண்டும். ஆசிரிய சகோதரி சகோதரிகள் எதிர்காலத் தலைவர்களை உருவாக்கும் சிற்பிகள். எனவே அவர்கள், மக்கள் அரசாங்கத்திடம் இலங்கைப் பொதுமக்கள் கையளித்திருக்கும் பெரும் பொறுப்பினை உணர்ந்து செயலாற்ற வேண்டும். அசிரியல்வாதிகளைவிட ஆசிரியர்களாலும், பெற்றேர்களாலும், மரணவர்களாலும்தான் தமிழ்மொழி வளத்தினை உயர்த்திக்காட்ட முடியும். இந்நாட்டின் தேசிய வளத்துக்கு இந்நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோர் விரும்புகின்ற சேஷலிச சமூகத்திற்கு அவர்களால்தான் வித்திட முடியும் என்பதை அவர்கள் மறக்கலாகாது.

மக்கள் மத்தியிலே விவூலித்தாக விதைக்கப்படுகின்ற சந்தேகம் — தப்பரிப் பிராயம் — பித்தலாட்டம் முதலானவற்றை ஒழித்துக்கட்டி, தெளிவான சிந்தனையையும் — உண்மையான நிலையையும் எடுத்துக்கருக்க ஆசிரிய சமூகம், ஒன்று தீரள வேண்டும். “பத்தத்தை மூட்டி மனித இனத்தினை அழிக்கும் தப்பரிப்பிராய அருக்கன், வாழ்வின் சகல கோணங்களிலும் பின்னிக்கூட்க்கும் தீராப்பிரைடை! சாந்தி கார்ட்சம் காண இந்த இழிவு ஒழிக்கப்படல் வேண்டும்” என்ற கருத்தினை மனதிற் கொண்டு கலாசாரங்களுக்கைய ஆசிரிய சமூகம் தங்களுடைய பணியினை மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்துப் பணி, செம்மையாகத் தொடர்மானால் தமிழ் மொழியின் செலுமையான வளர்ச்சியினை எவரும் தடை செய்ய முடியாத குழந்தை உருவாகிவிடும்.

தமிழ் மொழி உலகத்தவர் அனைவருக்குஞ் சொந்தமான — உரிமையான மொழியாகும். அஃா எந்தவெர்கு தனிப்பட்ட இனத்தவருக்கும் சொந்தமானதல்ல.

திருக்கோணமலையில் தமிழ்த் தீன் விழா வெற்றிபெற உழைத்துவரும் சகலருக்கும் என்னுடைய வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க ஒற்றுமை!

திருக்கோணமலைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

திரு. பா. ஜேமினாதன் அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

திருக்கோணமலை, மழநாட்டில் தமிழர்கள் ஆதியில் குட்யேறிய முதன்மையான இடங்களில் ஒன்றாகும். (* The Town was one of the first settlements in Ceylon.)

மழநாட்டின் இலக்கிய பாரம்பரியம், மழத்துப் பூதன்றேவனுர் காலம் முதலாகத் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றது. மழத்துப் பூதன்றேவனுர் கடைச்சங்க காலமாகிய கி. பி. 180இல் வாழ்ந்தவர் என்பது தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியானர் கருத்தாகும்.

மழநாட்டின் தமிழ் இலக்கியப் பணியில் திருக்கோணமலைத் தமிழ் அறிஞர்களும் பங்குபற்றிச் சிறந்த பணியாற்றியுள்ளனர். வித்துவான் ச. தம்பையார்பிள்ளை, சட்டம்பிரி தம்பையார், கதீரித்தம்பிரி புலவர், திரு. த. கணக்கந்தரம்பிள்ளை, திரு. வே. அகிலேசுபிள்ளை முதலானேர் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களாக விளங்கியிருக்கின்றார்கள்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தீன் விழா இவ்வாண்டு திருக்கோணமலையில் நடைபெறுவது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். திருக்கோணமலையில் இல்லிழா நடைபெறுவதைல் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். இன்று திருக்கோணமலை கல்வித்துறையில் அடைந்துள்ள சிறந்த வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியப் பெருந்தகையினருக்கு நான் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வருங்காலத்தில் திருக்கோணமலை, கல்வித் துறையில் இன்னும் சிறந்த வளர்ச்சியற ஆசிரியர்கள் சிறந்த முறையிற் பணியாற்ற வேண்டுமென்பது என் அன்பான வேண்டுகோள். தமிழ்த் தீன் விழாவைபொட்டி வெளியிடப்படும் இம்மலரின் மூலம் என் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

திருக்கோணமலை,

16-9-71.

பா. ஜேமினாதன்

* Encyclopaedia Britannica Vol. 22, Page 477.

முதூர்ப் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்
திரு. அ. தங்கத்துரை அவர்களின்
ஆசிச் செய்தி

அன்று அரசர் ஆண்டனர். கூடவே, சங்கம் அமைத்து தமிழ் மொழியை வளர்த்தனர்; போற்றினர். இன்று ஆனூவதற்கு அரசர் இல்லை. பதிலாக அரசு ஆனதிறது. அந்த அரசு இந்நாட்டுன் எதிர்காலச் சிற்பிகளான, இன்றைய மாணவ மணிகளின் ஆற்றல் களை ஊக்கப்படுத்தி வெளிக்கொண்டும் முகமாக, அகில இலங்கைப் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடாத்தி முடித்த போட்டு களின் இறுதி நிகழ்ச்சி, தமிழ்த் தீன் விழாவாக நடைபெறுவது குறித்து மகிழ்ச்சி.

வரலாறு, புவியியல், புராணம், இதிகாசம் போன்ற பல்வேறு துறைகளில், அகில உலகப் புகழ்வாய்ந்த திருக்கோணமலை நகரில் இம்முறை, தமிழ்த் தீன் விழா நடைபெறுவதும், அதனைச் சிறப்பிக்கு முகமாகத் தாமான மலர் ஒன்றை வெளியிடுவதும் பெறுமைக்குரிய செயல்களாகும்.

விழாவும் மலரும் சிறப்பெய்தத் தமிழ் அன்னையை வேண்டு என் ஆசிகளை அளிக்கிறேன்.

கிளிவெட்டி,

16-9-1971

அ. தங்கத்துரை

கல்வி அமைச்சின் நிரந்தரக் காரியதுறிசி
திரு. பி. உடகம் அவர்களின்
ஆசிச் செய்தி

தமிழ்மொழித் தினம் சம்பந்தமான இந்த ஆசிச் செய்தியை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கல்வி த் தீண்களும் தமிழ்மொழி, தமிழிலக்ஷியம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்காக வருத் திருக்கும் வழிகளுள் இதுவுமொன்றாகும். ஆரீரக்கணக்கான மாணவர்கள் பங்கு கொள்ளும் இத்தினத்தில் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பெரும் நன்மை யடைவாரேன்பது தீண்ணம்.

இத் தினத்தைக் கொண்டாடுவதின் முக்கிய நோக்கம் மொழியை வளர்த்து, மொழியைப் போதிப்பதில் முன்னேற்றங்கண்டு, மொழியிலே பற்றையுண்டாக்கி அதன் வாயிலாக நாட்டுப் பற்றை வளர்ப்பதாகும். மொழியால் ஒன்றுபட்ட சமுதாயம் முன்னேற்றப் பாதையில் ஒன்றுதிரண்டு செல்வதால் நாட்டிலே சாந்தி நிலவும். மொழியையும் இலக்கியத்தையும் போதிப்பதும், நாட்டின்மீது பற்றும் விசுவாசமுங் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதுமே பள்ளிக்கூடங்கள் மூலமாக நாம் நிறைவேற்றக் கூடியனவாகும்.

தமிழ்மொழித் தினத்தால் நாம் பெரும் பலன் பூரண முடையதாகுக என மனமாற வாழ்த்துகிறேன்,

கல்வி அமைச்சு,
 கொழும்பு,
 14-9-1971.

பி. உடகம்

கல்வி அமைச்சின் பிரதி மகா வித்தியாதிபதி
திரு. டி. ஐ. சிறீசேன அவர்களின்

ஆசிர் செய்தி

ஆரம்ப, கனிட்ட வகுப்புக்களிலே மாணவர்களது தாய்மொழி அறிவை வளப்படுத்துவதற்காக அனைத்திலங்கை மொழித் தினங்களைக் கல்வி அமைச்சு ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றது. இவ்வாண்டு சிங்கள மொழித் தினம் மாத்தறையீலும், தமிழ் மொழித் தினம் திருக்கோணமலையீலும் நடைபெறுகின்றன. இவ்வாண்டு நடைபெறும் மொழித்தினங்களின் நிறைவரங்களுக்குக் கௌரவ கல்வி அமைச்சர் சமுகமளித்து மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் ஊக்குவிக்க இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதொன்றாகும்.

திருக்கோணமலையில் நடைபெறும் தமிழ்மொழித் தினம் சகல நிறைவைபெறக் கருமராற்றுஞ் சகல அதிகாரிகளுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுதலையும் நன்றியையுந் தெரிவித்து இவ்விழா இனிது நிறைவேற நல்லாசி கூறுகின்றேன்.

கல்வி அமைச்சர்,
கொழும்பு
16-9-1971.

டி. ஐ. சிறீசேன

கல்வி அமைச்சின் வித்தியாதிபதி
திரு. வே. நடராச அவர்களின்
ஆசிர் செய்தி

கல்வி அமைச்சர், பாடசாலைகளிலே நடைமுறைப்படுத்தும் மொழித்திட்டத்தின் பகுதியாக அலை இலங்கைத் தமிழ்மொழித் தினம் நிகழ்கின்றது.

மொழித்தினம், மொழிப்பாடத்திற்குரிய இணைப்பாடவிதான முயற்சிகளுள் ஒன்றாகும். இது மொழிப்பாடத்திற்குரிய சிறந்த பிரயோகப் பயிற்சியாக அமைகின்றது. மொழித்தினத்தின் முக்கிய அங்கமான மொழித்திறன் போட்டுகள், வகுப்புக்களின் மொழிப்பாடவிடாயங்களுடன் தொடர்புடையன வரதலாற் கருத்துடன் ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கவும் மாணவர் கற்கவும் ஏதுவாகும். வகுப்பு நிலையில் மொழித்திறன் போட்டுகளுக்கு மாணவர் ஆயத்தும் செய்வதால், சகல மாணவருது மொழித்திறனும் வளர்ச்சியடையும். வாசித்தல், எழுதுதல், பேசுதல் ஆகியவைகளிற் காணப்படும் குறைபாடுகள் நிங்கும்.

கல்வித்துறையில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள மறுமலர்ச்சியையும், எங்கள் தேசிய மொழிகள் ஆட்சித் துறையிலும் கல்வித் துறையிலும் அடைந்துள்ள முதன்மையையும் இத்தினம் உணர்த்துகின்றது. சிந்தனைத்திறன், நல்ல பண்புகள், தேசியப்பற்று ஆகிய வைகளை மாணவரிட்டில் உருவாக்கி நாட்டின் வருங்கால வளர்ச்சிக்கு வழி வருக்கின்றது.

மொழித்தினத் திட்டத்திற்காகக் கல்வி அமைச்சர், சகல ஊக்கங்களையும் அளிக்கின்றது. இதனை நன்கு நடைமுறைப்படுத்துவதிலேயே இதன் பெரும்பயன் தங்கியுள்ளது.

வரலாற்றுப் பெருமை பெற்ற திருமலையிலே நிகழும் இவ்விழாவினிலே மொழித்திறன் போட்டுகளோடு, கல்விப் பொருட்காட்சியும், கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளுள் இடம் பெறுகின்றது. கெளரவ கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இவ்விழாவிலே பங்குபற்றுதல் மிக மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். கல்வி அமைச்சர் ஒருவர் கலந்துகொள்ளும் முதற் தமிழ்த் தின விழா இதுவேயாம். ஆகவே, இவ்விழா முன்னைய தமிழ்த்தின விழாக்களிலும் பெருமை பெற்றதாகும்.

இவ்விழா எல்லா வகைகளிலும் பெருஞ் சிறப்பும் பயனும் உள்ளதாகவும், வருங்காலக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாகவும் அமைய வேண்டுமென்ப பெரிதும் விரும்புகின்றேன்.

கல்வி அமைச்சர்,
 கொழும்பு 2,
 6-9-71.

வே. நடராச

கிழக்குப் பிராந்திய வித்தியாதிபதி
ஜனுப். முகம்மது சமீம் அவர்களின்
ஆசிச் செய்தி

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தின் விழான்டும் கிழக்குப் பிராந்தியத்திலேயே நடைபெறுவதையிட்டு நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கடந்த ஆண்டு மட்டக் களப்பில் நடந்ததைவிட, திருக்கோணமலையில் இவ்வாண்டு சிறப்பாக நடைபெறும் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. எமது மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர் பாக்டர் அல்ஹாஜ் பதியுத்தீன் மற்றும் அவர்கள் இவ்விழாவில் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொள்வதனால் இவ்விழா இன்னும் சிறப்படைகிறது.

கிழக்கு மாகாணம் புண்ணியம் செய்த பூமி. பண்டைய காலத்தில் மதுரை மாவட்டம் தமிழை வளர்த்தது. அதற்கொப்ப இன்று கிழக்கு மாகாணம் தமிழுக்கு மேன்மேலும் அணி செய்கிறது. தமிழுக்கு அணி செய்வதால்—தமிழ்ப் பண்பாட்டை, மரபை, பாரம்பரியத்தை வளர்க்கிறது. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அத்திபாரமான சமாதானத்தையும், சமதர்மத்தையும் வளர்க்கிறது. எமது தாய்நாடான ஈழமனித் திருநாடு இன்று சமாதானத்தையே தேடி அலைகிறது. அந்தச் சமாதானத்தை உருவாக்குவதற்கு — கிழக்கு மாகாணம் முயற்சிகள் செய்து முன்னணியில் நிற்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்.

இன்றைய இளம் சந்ததியினருக்கு நாம் வழங்கும் கல்வியின் முக்கிய நோக்கம் என்ன? பண்டைய பாரம்பரியத்தை, மரபை, பண்பாட்டைப் பாதுகாத்து சமூகக் கட்டுக்கோப்பைச் சின்னையின்மாக்காமல் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்குரிய அறிவை வழங்குவதுதான் இன்றைய கல்வியின் முக்கிய நோக்கமாகும். காலம் கால மாக எம் முன்னேர்களினாற் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த பண்பாடு புதிய மாற்றங்களினாற் சீர்குலையக்கூடாது.

வரலாற்றில் — சாம்ராச்சியங்கள் வீழ்ந்தன, நாகரிகங்கள் அழிந்தன என்பவை உண்மையில் பழைய நாகரிகத்தின் அத்திபாரத்தில் புதிய நாகரிகம் எழுந்த கதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இன்றைய மனிதனின் வாழ்வில் பல்லாயிரம் வருடங்களின் வளர்ச்சியிற்கிறது. அவனுடைய உருவ அமைப்பிலும் சரி, அன்றூட வாழ்க்கையிலும் சரி, அறிவிலும் சரி..... இந்த வளர்ச்சியைத்தான் நாம் காணகிறோம், வாழையடி வாழையாக வளர்ந்துவந்த இந்த நாகரிகத்தில் ஊறிய சமூகப் கட்டுக்கோப்பை உடைத்து, சமுதாயமாற்றத்தைப் பலவந்தமாகக் கொண்டுவர எத்தனிப்பது நம்முடைய கண்ணை நாமே குத்திக்கொள்வதற்கொப்பாகும். இது வரலாறு தெரியாதவர்களின் சிறு

பிள்ளைத்தனமான செய்கையாகும். மாற்றங்கள் சமுதாயம் என்ற அமைப்பிலேயே தோன்றவேண்டும். அப்படித் தோன்றும்போது பழையது மாறிப் புதியது அமைவது இயற்றகை.

பண்டைய காலத்தில் தோன்றிய எத்தனையோ மொழி கள் இன்று அழிந்தொழிந்து விட்டன. ஆனால் தமிழ்மொழி இன்றும் தன் மரபோடு உருவம் மாறுமல் பசுமையாக இருப்பதற்குக் காரணம் அது வளர்த்துவந்த பண்பாடாகும். தமிழ் வளர்த்தநாடுகளில் சாம்ராச்சியங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன; அழிந்திருக்கின்றன. ஆனால், தமிழ் நாகரிகம், பண்பாடு என்றும் அழியாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. சமாதானத்தின் மூலமே இந்தப் பண்பாடு வளர்ந்திருக்கின்றது.

போர்களும், யுத்தங்களும் மன்னர்களிடையேதான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அப் போர்கள் சமுதாயத்தைப் பாதிக்கவில்லை, ஆந்கடவில் புயல் வீசினாலும், கடவின் அடியில் அமைதி தோன்றுவது போல, தமிழ்ச் சமுதாயம் அமைதியாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இந்தச் சமாதானம் எமக்கு இன்று மிகவும் அவசியமாகும். நம் ஈழநாட்டு இளம் சந்ததியினர். எதிர்காலத்தில் அறிவில், ஆற்றலில் ஏறுநடை பேர்ட வேண்டுமானால், அவர்களிடையே சமாதானம் நிலவுவேண்டியது அவசியம். இந்தச் சமாதானத்தை இளம் சந்ததியினரிடையே புகுத்தவேண்டியது நம்பொறுப்பு. கல்வியின் மூலமும், சமாதானத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள எமது பண்பாட்டை வளர்ப்பதன் மூலமும் இந்தச் சமாதானத்தை நிலவச் செய்யலாம்.

ஆகவே, தமிழை வளர்ப்பதன்மூலம் தமிழ்ப்பண்பாட்டை வளர்க்கிறோம். தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளர்ப்பதன்மூலம் சமாதானம் என்ற பண்பைப் போற்றி வளர்க்கும் சமுதாயத்தை வளர்க்கிறோம். அந்த வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதில் இத் தமிழ்த் தின விழா ஒரு மைல் கல்லாக அமையும் என்பதில் நான் பெரிதும் பூரிப்படைகிறேன்.

வணக்கம்!

முகம்மது சமீம்

திருக்கோணமலை மாவட்ட உதவி அரசாங்க அதிபரும்,
தமிழ்த்தின விழா—1971 ஆலோசனைக் குழுத் தலைவருமாகிய

திரு. சுனகரத்தினம் செல்வரெத்தினம் அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

அகில இலங்கைத் தமிழ்த்தின விழா இவ்வாண்டு திருமலையில் நடைபெறுவது வரலேற்கத் தகுந்தது. வரலாற்றுப் பெருமையும், இயற்கை நலனும், பொருள் பெறு வளமும், தெய்வீக அமைப்பும் பெற்ற இப்புணித்த திருமலையில் தமிழுக்கு விழா வெடுத்தல் சிறப்பும் பொருத்தமுடையது.

தமிழ் பேசும் இனம் தம் மொழியின் சிறப்பு, தம் மொழியோடு இயைந்த கலைப் பண்பு. அக்கலைகளுடன் எழுந்ததும், அமைந்ததுமான தத்துவங்கள், அத் தத்துவங்கள் கூறும் படைப்புக்கள் ஆதியனவற்றை எடுத்துக்காட்ட—அறைகளில் விளம்பரப்படுத்த இவ்விழா ஒரு சாதனமாக அமையட்டும். இந்த விழா தமிழ்மொழியின் இளமைத் துடிப்பையும், அதன் காலமும் எல்லையும் கடந்த தத்துவத்தையும் பாராறியப் பறை சாற்ற ஒரு சந்தர்ப்பமாகும். எதிர்காலச் சந்ததியாம் மாணவர்கள் பங்குகொள்ளும் இவ்விழா எதிர்காலத்தில் எம் மொழி வளம்பெற்று வளர்ச்சியற வழி வகுக்க வேண்டும். மாணவர்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட போட்டிகள் மொழியின் இயலை, இசையை, நாடகத்தை இவற்றுடனமெந்த பண்புகளை வளர்க்கவோர் சந்தர்ப்பமாக அமைய வேண்டும். உடல்வளமும், பொருள் வளமும் கொண்டு தொடர்ந்துகொடுக்கும் பேணுதலால் பழகுதலால் எம் மொழியும் மொழியோடுமெந்த கலைச் செல்வமும் பெருகி வளர்ட்டும்

இந்த விழாவை இங்கு ஏற்படுத்துவான் உழைத்தவர்கள், உதவியவர்கள் அனைவருக்கும் எம் உளம்கணிந்த நன்றி. விழாவைச் சிறப்புடன் அமைக்க உழைத்த உதவிய தலைவர்கள், அன்பர்கள், ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் மனம்கணிந்த பாராட்டுதல்கள். விழாவிற் பங்கெடுத்து மகிழ்ந்து அத்தால் மற்றேருக்கு மகிழ்வீந்த மாணவருக்கும் கலைஞருக்கும் எமது அன்பின் வாழ்த்துக்கள். எம்மிடையே அன்பும் ஆர்வமும், உண்மை விழிப்பும் உளத்துடிப்பும், உணர்வும் உற்சாகமும் வளம்பெறப் பெருக்கட்டும் என இறையிடத்து வேண்டுவோமாக.

சுனகரத்தினம் செல்வரெத்தினம்

தமிழ்த்தின வாழ்த்து

திரு. பெ. பொ. சிவகேரன்

நீண்டபெரு மாவலியும் நீர்பாயும் ஆறுகளும்
நீண்டுயர்ந்த மாமலைக ளோடுசிறு குன்றுகளும்
நீண்டுவளர் தென்னைமரத் தோப்புகளும் நெல்வயலும்
நீண்டதமிழ்ப் பாவளமும் சேர்மூ நீர்நாட்டில்,

1

தமிழ்பயிலும் மாணவர்கள் தம்மொழியில் தேர்ச்சியிற
எமதரசின் கல்வியமைச் சென்னையமைத் திட்டபடி
தமிழ்த்தினமொன் றேற்படுத்தித் தக்கபே ரீட்டியவர்
தமதரிய மேம்பாட்டைக் காட்டுகின்ற இவ்விழாவில்,

2

சிறப்பிக்க வந்திருக்கும் செய்யபெரி யோர்தமக்கும்
உறுப்பினராய் நின்றுபணி யாற்றுகின்ற உத்தமர்க்கும்
பொறுப்புடைய நல்லமைச்ச ரோடுபணி யாற்றுகின்ற
சிறப்புடையார் யாவருக்கும் செந்தமிழால் வாழ்த்துகிறோம்.

3

தினத்தினுள் சிறந்தது தமிழ்த்தினம் ; அமைச்சர்
மனத்தினுள் பிறந்தது ; தமிழ்மணச் சிறப்பால்
நினைத்திடற் கரியது ; நிறைவைப் புதல்வர்
இனத்தினை உயர்த்திட எழுந்தது இன்றே,

4

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தின் எழுபத் தோராம்
ஆண்டினிலே ஒக்டோபர் மாதம் பள்ளிச்
சேயர்மகிழ் நல்லிரண்டாந் தேதி தன்னில்
திருக்கோண மாயலையில் நடக்கும் நல்ல
தூயதமிழ்த் தினவிழாவே வாழி ; எட்டுத்
திசையுனது புகழ்பரப்பி இளைஞர் வாழ்வை
நீயமுத வளமாக்கி நிறைவு நல்கி
நீரேழி நிலைபெற்று வாழி நீயே.

5

பாடசாலை கல்லூரி பள்ளிக்கூடம் யாவினுமே

நாடுசெழிக்க நல்லமைச்சர் நன்குவகுத்துத் திட்டமிட்டுப்
பீடுபெறநம் மாணவர்கள் பிறந்தநாட்டிற் கணிசெய்ய
வீடுவீடாய்த் தமிழ்மணக்க விரைந்துசெய்யும் பணிவாழ்க

6

கலைகள் பயினும் மாணவர்கள்
கற்றுத் தேர்ந்து தமிழ்மொழியை
உலகில் பயினும் மொழிகளைப்போல்
உயர்ந்து விளங்கி மேன்மையுறப்
புலமை வளரச் செய்துவரும்
புகழ்சேர் அமைச்சர் பெருமகனார்
நலமார் தொண்டு இலங்கைவள
நாட்டில் ஓங்கி வாழியவே.

7

வாழி கல்வி அமைச்சர்பணி ;
வாழி கல்வி அலுவலகம் ;
வாழி கல்வித் திணைக்களங்கள் ;
வாழி கல்வி பயிற்றிடுவோர் ;
வாழி கல்வி கற்றுவரும்
வளமார் இளமைச் சமுதாயம்;
வாழி கல்விக் கூடங்கள் ;
வாழி தமிழை வளர்ப்பவரே.

8

தமிழ்த்தின விழா மலர் வாழ்த்து

தமிழ்மணங் கமழும் புதுமைத்
தமிழ்த்தின விழா வுதித்த
அமிழ்தினும் இனிய மலரே
அரியநல் லுரைகள் தாங்கி
இமிழ்கடல் இலங்கை நாட்டின்
இளைஞரின் இலக்காய் நின்று
குமணார் உள்ளம் போலக்
கொடைநலம் பொலிய வாழி,

நுழைவாயில்

அகில இலங்கைப் பாடசாலைகளின் தமிழ்த் தினப் போட்டியும் விழாவும் இவ்வாண்டு திருக் கோணமலையில் நடைபெறுவதாக முடிபானதும் விழா நினைவாக ஒரு மலர் வெளியிடவேண்டும் என விழாக் குழு தீர்மானித்தது ; அம்மலரை வெளியிடும் வாய்ப்பை எமக்களித்தது.

குறுகிய காலத்தில் — பதினைந்தே நாட்களில் — இம்மலரை வெளியிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. பல தமிழ் அறிஞர்களிடம் கட்டுரைகள் கோரியிருந்தோம். கட்டுரைகள் தபாலில் வந்துகொண்டிருக்கையிலேயே பிரசுர வேலைகளையுஞ் செய்துகொண்டிருந்தோம். எனவே ஒரளவுக்கே எம்மால் மரபு பேண முடிந்தது.

இம் மலருக்கு ஆசிச் செய்தி தந்துதலிய பெரியோருக்கும், கட்டுரைகள் எழுதி உதவிய தமிழறிஞருக்கும், மலர்க்குழு உறுப்பினருக்கும், மலரைக் குறுகிய காலத்தில் அழகுற அச்சிட்ட சுன்னுகம், திருமகள் அழுத்தகத்தினருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி.

வ. அ. இராசரத்தினம்
க. உமாமகேஸ்வரன்

இம்மலரில்.....

கட்டுரைகள் :

சுவாமி விபுலாநந்தர்
 பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
 பேராசிரியர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன்
 அல்ஹாஜ் ஜி. எஸ். எம் மஷ்ஹூர்
 செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ண பிள்ளை
 சைவப்புலவர் இ. வடிவேல்
 ஜஞப் எஸ். எம். கமாலுத்தீன்
 இரசிகமணி கனக. செந்துநாதன்
 திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா
 கலாநிதி க. கைலாசபதி
 ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ்
 திரு. வ. அ. இராசரத்தினம்
 இரா. சிவலிங்கம்
 திரு. ஏ. பி. வி. கோமஸ்
 கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துரை

கவிதைகள் :

வித்துவான் க. வேந்தனூர்
 பண்டிதர் க. சக்சிதானந்தன்
 பஸீல் காரியப்பர்
 ‘அம்பி’
 ‘ஆடவிறை’
 இ, நாகராஜன்
 வ. இளையதம்பி
 ‘சமூகன்’

கவியும் சால்பும்

சுவாமி விபுலாநந்தர்

‘திருமழி யழகுடைச் செழும்பொருள் தானே
உவகை நீர்மையது; ஆழங்கவ் வுவகை
பன்னட் கழியினும் கழியா வியல்பிற்
றண்டா வின்பந் தந்துநிற் பதுவே’

என ஆங்கிலமொழிப் பெரும் புலவர் ராகிய கீற்சு (Keats) என்பவர் தாம் இயற்றிய எந்தீமியோன் (Endymion) என்னும் பெருங் காப்பியத்திற்குத் தோற்றுவாய் கூறினார். ‘அழகுடைப் பொருள் என்றும் உவகை தருவது; அழியா வின்பத்தின் நீர்மையது; ஆதவின், அதுவே புலவராற் பாடுதற் கமைந்தது’ என்பது கீற்சு நிறுவிய முடிவு. இப்புலவர் தாமே மற்றொரு செய்யுளக்கத்து,

‘அழகே உண்மை, உண்மையே அழகின் உலகினில் அறிந்தோர் அறிவுபிற் வேண்டார்’ எனக் கூறினார். ஈண்டு அழகிற்கு உண்மை ஒப்புடைப் பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

அறிவு, இச்சை, செயல் (ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி) எனும் மனநீர்மை மூன்றாணுள் அறிவு உண்மைப்பாலது; இச்சை அழகின் பாலது; செயல் செம்மைப்பாலது. உண்மை, அழகு, செம்மை என்பன முறையே அறிவு, இச்சை, செயலுக்கு எல்லையாகவும் நிலைக்களமாகவும் அமைந்தன.

மனநீர்மை மூன்றாயினும் மனம் ஒன்றே. ஆதவினாலே உண்மை, அழகு, செம்மை யென்பன தம்முள்ளே ஒப்புடையவாயின. அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு; அழகே செம்மை, செம்மையே அழகு; உண்மையே செம்மை, செம்மையே உண்மை.

செம்மை, உண்மை, அழகென் னும் இவற்றை வடநூலார் சிவம், சத்தியம், சுந்தரம் என்பர்; ஆங்கில நூலார் Goodness, Truth, Beauty என்பர்.

‘நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென் னும் நடுவுநிலைமையாற் கல்வி யழகே யழகு’ என்பது ‘நெஞ்சத்து நல்லம்’ எனச் செம்மையும், ‘கல்வியழகு’ என அறிவும், அழகின் வேறின்மை மாதல் கூறப்பட்டது. ‘உருவின் மிக்க தோர் உடம்பி’னப் பெற்றேரும் கல்வியறிவில்லாதவழி அறிவுடையோரால் அழகிலரெனக் கருதப் படுவராதவின், ‘கல்வியழகே யழகு’ என்னுமிடத்து வந்த ஏகாரம் பிரி நிலையும் தேற்றமுமாயிற்று.

அழகும் உண்மையும் கவிப்பொருளாயினவாறுபோலச் செம்மை வயத் ததாகிய சால்பும் கவிப்பொருளாயிற்று. காப்பியத் தலைவனிடம் காணப்படும் சால்பே காப்பியக் கவி கள் விரித்துக் கூறும் பெரும்பொருள்.

வாழ்க்கையிலே சால்பு வாய்ந்தோகிய கவிஞரைருவன் சால்பினைக் கவிப்பொருளாக்ககொண்டு செய்யுள் செய்வானையின், அச்செய்யுள் இனி மையும் மாண்பும் உறுதியுந் தந்து மிளிருமென்பது அறிஞராயினருக்கு உடம்பாடேயாம்.

‘புதுவதுகிளங்த யாப்பின்மேற்’ ரூக்கிய கவிதை பேருவரவிற்குகிய இக் காலத்திலே, தோன்மைநலஞ் சீறிதுங்குன்றுத் செய்யுள் செய்யும் புலவர் மிகச் சிலரேயாவர். அப்புலவர்

வரிசையிலே முதற்கண் வைத்து என் னுதற்குரிய வெள்ளக்கால்கிழார் இயற்றிய தனிச் செய்யுளகத்துக் காணப்படும் கவியமுகுகள் பல துறைய. அவை அனைத்தினையும் ஆராய்ந்து கூறப் புகின் உரை பெருகு மாதவின், மக்களைத் தேவராக்கும் நீர்மையதாகிய ‘சால்பு’ என்னும் பெரும் பொருளினைக் குறித்து, வாழ்க்கையிலே சால்பு வாய்ந்த இப் பெருங் கவி கூறிய பல கவிதை களிலே ஒரு சிலவற்றை யாராய்ந்து அவை தம்முட்ட பொதிந்த அழகினை எடுத்துக் காட்டுதலே கவியும் சால்பும் என்னும் இப் பொருளுரையின் நோக்கமாகும்,

‘அன்புநா ஞைப்புரவு கண் ஞைட்டம் வாய்மையோ, டைந்து சால் பூன்றிய தூண்’ என ஆசிரியர் திருவள்ளுவனுர் சால்பிற்கு நிலைபேருவன் இவையெனக் கூறுமுகத்தாற் சால்பினது வரைவிலக்கணங் கூறி னர். சுற்றத்தார் மேலே யன்றிப் பிறர்மேலு முளதாய அன்பும், பழி பாவங்களினால் நான்னும், யாவர் மாட்டும் ஒப்புரவு செய்தலும், பழையார்மேற் கண்ஞைடலும், எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை கூறலுமே சால்பிற்கு நிலைபேருவன்.

‘என்றும் நல்லோ ரினாக்கமே நான்தினாங் கிடுக நல்லோர் னினைவே நான்னினாங் திடுக்; நல்லோர் உரையே நான்உரைத் திடுக்; நல்லோர் நடையே நான்நடங் திடுக்;

.....
உயிர்களை வருத்தல் ஒழிவே னுக்;
உயிர்போ மெனினுமெப் உரைப்பே னுக்;
களவினாக் கணவினுங் கருதே னுக்;
.....

அயலவர் பொருளினை அவாவே னுக்; அவர்கள்தம் வாழ்வுகண் டமுக்கறே னுக்; அவர்செயும் நன்றியை அய்த்திடே னுக்; முன்புபின் பவர்ப்பு மொழியே னுக்; எங்கனும் அவர்புகழ் இயங்புவே னுக்; அவர்குறை காண்டவிற் குருடனே னுக்; அவர்மறை கேட்டவிற் செவிடனே னுக்; அவர்களின்னு கூறவில் ஊமனே னுக்; அவர்க்கூறு செய்தவில் முடவனே னுக்; அவர்கேடு சூழ்தவில் அறிவிலே னுக்; எளாக்கிக்கூத் தவர்க்கும்கன் நியற்றுவே னுக்; கைதவர் தம்மையும் வாழ்த்துவே னுக்; வெறுத்தவ ரெவராயும் விரும்புவே னுக்; ஒறுத்தவ ரூக்கும் உதவுவே னுக்; பகைவர்க்கும் அன்புசெய் பண்பினே னுக்; இத்தனை நல்லொழுக் கியைந்துளோ மென்று பெருமைபா ராட்டும் பிழையிலே னுக்;

.....
என்னை எவரும் இகழினும் புகழினும் செல்வம் என்னைச் சேரினும் தீரினும் இன்றே இறக்கினும் என்றும் இருக்கினும் எவ்வெவ் வின்பையும் எய்துதற் கெளினும் எவ்வெத் துன்பையும் இரித்தற் கெளினும் உண்மை வழுவி ஒழுகே னுக்;

.....
எச்செய் லெனினும்யான் இயற்றிட கேருமேல் என்மனம் அமைதியை இழங்கிடா தாக்; வருத்தம் என் மனத்தினை வருத்திடா தாக்; கடல்மலை வளர்கிடு காடுகள் முதலா வெருவிடு தனியிடம் மேவினே னுயினும் பாய்வுலி பிடிக்கினும் பாம்பு காட்கினும். என்மனம் நடுக்கினை எய்திடா தாக்; அலையா உறுதியற் றசைக்கவோன் ணேஞ்சு வச்சிரா வெற்பென வற்பினை உற்று விருப்புறு பொருள்கள் விட்டு விலகினும் வெறுப்புறு பொருள்கள் மேவிச் சேரினும் ஒழுக்கம் வழுக்கா உளத்தே னுக்;

எனக் கவி ஆண்டவனை வேண்டு முகத்தால் மேலும் மேலும் பெறு தற்குத் தாம் அவாவிய சால்பு எனும் அழியாச் செல்வத்தின் நல்லியல் புகளை வகுத்துரைக்கின்றார்.

யாம் முன்னர்க் காட்டிய ஐந்தி
கேடு ‘அழுக்கா றவாவெகுளி யின்
ஞச்சொன் னன்கும் இழுக்காவியன்ற
அற’மும், ‘அஞ்சாமை யீகை, அறிவு
ஊக்கம்’ எனும் நான்கும், குடிமை
யும், மானமும், பெருமையும், பண்
புடைமையும் இதனுட் கூறப்படுதல்
காண்க.

‘நல்லொழுக் கத்துடன் வாழ்தலே நீடித்த
நல்வாழ்க்கை யாரும் நடைபிற்றுந்த
புல்லொழுக் கம்முடை யோர்ந்து வாழ்ந்தாலும்
பொன்றன வர்களே யென்றாலிர்’

எனவும்,

‘உண்மைக்கு மேலாம் மதமில்லை ; எல்லா
உயிர்க்கள்பின் மிக்கதோர் பத்தியில்லை;
வண்மைக்கு மேலுப காரமில்லை ; நல்
வசனத்தின் மேலுப சாரமில்லை’

எனவும்,

‘ஒக்க ஊக்கமோ டுறுதிநம்
உளத்தினுக் குதவி’

எனவும்,

‘விண்ணி டிந்து விழுந்திடு மாயினும்
மன்னில் நீதி வழங்கக் கடவுதே’

எனவும்,

‘மெய்ம்மைதேர் அறிவினை மேவி யுள்ளவர்
செம்மனப் பாக்கியச் சிறப்பின் ஓப்பிலார் ;
தம்மைத்தாம்டடையர் ; அத்தகைமைசார்ந்திலா
மம்மர்மன் னவரினும் சிறந்த மன்னரே’

எனவும்,

‘உண்மையி ஞும்முய ரோருமத மும்மிலை ;
அனைத்துண் மைபினுக் களவிலை யாதலால்
உண்மை யனைத்தும் உடைய மதமிலை ;
உண்மை யொன்றும் உருமத மும்மிலை ;
எம்மதம் எவ்வள வுண்மையொ டியைடிமோ
அம்மதம் அவ்வள வுயர்வின தாமால் ;
மெய்யர் இவர்,போய் வேடத் தினர்இவர்,
என்னஜை யுறவின்றி அறிய மாறு
உள்ளத் துள்ளதை உணரவல் லார்க்கலால்
மற்றவர் உண்மை மதமறி வரிதால் ;

மனிதனை மதத்தால் மதியா தொழுக்கால்
மதித்தலே உண்மை மதிப்பா குங்காண்,
‘கருமே யல்லது பிறிதென் கண்ட’ தென்
ருரைசெய் கம்பன் உட்கருத் திதுவே,’

எனவும் வருபவற்றுற்றே சால்பின்
துறைபலசெவ்வியுறத் தரப்பட்டிருத்
தல் காண்க.

வெள்ளக்கால்கிழாரது வாழ்க்கை
யிலும் செய்யுளிலும் இயைந்து நின்ற
சால்பின் பொலிவினை உற்று நோக்
குங்கால்,

‘ஆற்றுத வென்பதொன் றலாந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத வென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல் ’
அன்பெனப் படுவது தன்கினை செருஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதயார்சொன்னேன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மருஅமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை

.....
பொறையெனப் படுவது போற்றுரைப் பொறுத்
[தல்,’

எனும் நல்லங்குவனுர் கூற்று நினை
விற்கு வருகிறது.

இம் முதுபெரும் புலவர் நம்ம
ஞேரர நோக்கி, ரூபெர்ட் பிரவணிங்
(Robert Browning) எனும் ஆங்கில
மகாகவியின் உரையே தம்முரையாக,

‘என்னெனுடு
யாண்டுபல வாக நீவிரும் வாழுமின் ;
காண்டகு செம்மை சங்குதற் குரிய ;
நாள்பல வாக நலம்பல பெறுகுவீர் ;
வானுள்,
பின்னாவைக் காக முன்னாவை யியைந்தன ;
“அனைத்தும் ஒருபிழம் பதனுள் இளமை
ஒருபாற் பயனை உணர்த்தும் ; மற்றெருபால்
அமைதியுங் காண்மின் ; அச்சம் அகற்றுமின்
நாதனை நம்புமின்,” எனஅவன் நவின்ற
போதும் உளநம் வானுள் அனைத்தும்
அவன்திருக் கரத்தில் அமைந்தன கண்ணர்,’

என அறிவுரை கூறி வாழ்த்துவார்
போலும்.

இலக்கணம் கற்பது. கற்பிப்பதென்றால் ஏதோ கண்ணைக்கட்டிக் காட்டில் விட்டதுபோலத் திகைக்கும் இன்றைய ஆசிரிய, மாணவருலகுக்குப் பண்டிதமணி அவர்கள் தரும் பதில் :

“பூ! இவ்வளவுதானு? ”

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

“பூ என்றால் பொருள் தெரியுமா? ”

“ஆம், ஒருவகைப்பூ. பூ விசேடம் எனினும் அமையும் ”.

“இரண்டாம் பொருள் மிகக் கடினம், இருக்கட்டும். பூ, என்றால் எத்தனை பூ? ”

“இது என்ன கேள்வி? பூ என்றால் ஒரு பூ.”

“அப்படியா, சரி. பூ, என்ற சொல்லை, வசனத்திற் பிரயோகிக்கத் தெரியுமா? ”

“தெரியாமல் என்ன? (i) பூ மலர்ந்தது. (ii) ஐந்து பூ. (iii) பூக் கொய்தாள்.”

“இந்த மூன்று வசனங்களிலும் வந்த பூக்களுக்குத் தம்முள் பேத மென்னை? ”

“கேள்வி விளங்கவில்லை”

“நல்லது. பூ மலர்ந்தது என் பதில், பூ எத்தனை? ஒன்று? பலவா?”

“ஒரு பூ, ஒன்று”

“சரி. ஐந்து பூ என்பதில், ...? ”

“ஐந்து பூ, பல, ”

“பூ என்றால் ‘ஒரு பூ’ என்று நீ முன் விடையிறுத்தது ஞாபக மிருக்கிறதா? ”

“ஆம். அதிலென்ன பிழை? ”

“சரி, நீ கெட்டிக்காரன், பூக் கொய்தாள்? ஒன்று? பலவா? ”

“ஏன் திகைக்கிறுய? எத்தனை பூ? சொல்லு, சொல்லு. பூ என்றால் உனக்குப் பொருள் தெரியுந்தானே? ”

“‘பூ விசேடம் எனினும் அமையும்’ என்றும் பொருள் விரித்தாயே”.

“முதலாம் வசனத்தில் பூ ஒன்று மிருக்கிறது. இரண்டாம் வசனத்தில் பல. மூன்றாம் வசனத்தில் பூ ஒன்றே பலவோ தெளிவாக விளங்கவில்லை.”

“உன்னுடைய வசனத்துக்கு உனக்கே பொருள் விளங்கவில்லை. சரி, அப்படி வா. ‘பூக் கொய்தாள்’ என்றால், அவள் ஒரு பூவுங் கொய்யலாம்; ஒன்றுக்கு மேலே பல பூவுங் கொய்யலாம். பூ என்ற சொல் ஒன்றையுங் குறிக்கும்; பலவற்றையுங் குறிக்கும். இரண்டுக்கும் பொதுவான சொல்.”

முதலாம் வசனத்தில் ஒன்றைக் குறித்தது.

இரண்டாம் வசனத்தில் பல வற்றைக் குறித்தது.

இந்த மூன்றும் வசனத்தில் இரண்டுக்கும் பொதுவாக வந்தது.”

“அப்படியானால், என்னைப் ‘பூக் கொய்து வா’ என்றால், நான் எத்தனை பூக்கொய்து வரவேண்டும? ”

“நீ என்னைக் கேள்வி கேட்கிறுய் போலத் தெரிகிறது. நீதானே உன் னுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு பார்ப்போம்? ”

“ நான் எத்தனை பூவுங் கொய்து வருவேன். ஒன்றுமாகலாம்; பலவு மாகலாம்.”

“ பலே கெட்டிக்காரன். உனக்குப் பூ என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் விளங்கி விட்டது.”

“ நீ நேற்றுத் தினை படித் திருக்கிறோய் அல்லவா? அதைப்பற்றி விபரிக்க எனக்கு நேரமில்லை. அது எத்தனை வகைப்படும்? ”

“ அதுவா, இரண்டு வகைப் படும். உயர்தினை, அஃறினை. உயர் தினையில் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என மூன்று பால். அஃறினையில் ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என இரண்டு பால்.....”

“ நில்லப்பா நில். கேள்விக்கு மேலே பதிலுரைத்துவிட்டாய். பூ என்ன தினை? ”

“ அஃறினை ”

“ என்ன பால்? ”

“ ஒன்றன்பால்...பலவின் பால் .. இரண்டு பாலுந்தான் ”

“ ஆம். இரண்டு பாலிலும் வரலாம். ஆனால், இங்கே இரண்டு பாலுந் தோன்றுகின்றனவா? ”

“ இல்லை. ”

“ பின்னை, எப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? ”

“ அஃறினை இருபாலுக்கும் வரலாம். ஆகையால் இரண்டு பாலுக்கும் பொது. ”

“ அஃறினையில் இன்னபால் என்று பகுத்துச் சொல்ல முடியுமா? ”

“ முடியாது ”

“ ஆகவே, பூ என்ற சொல் பால்பகா அஃறினைச் சொல். விளங்குகிறதா? ”

“ ஆம்.. ”

“ பூ, பெயரா விணையா? ”

“ பெயர்.. ”

“ ஆகவே, பூ என்ற சொல் பால்பகா அஃறினைச் சொல். தொடக்கத்தில் பூ என்றதற்குத் தினை பால் கேட்டால் எப்படிச் சொல்லியிருப்பாய்? ” ?

“ அஃறினை ஒன்றன்பாற்பெயர் என்று சொல்லியிருப்பேன் ” .

“ ஓம், ஓம்.. ”

“ சரி. நீ இனி, ‘ஆடு’ என்றால் ‘ஆட்டு விசேடம்’ ‘ஒரு ஆடு’ என்பாயோ? ”

“ ஒரு காலும் இல்லை. ஆடு என்றால், ஒன்றுக்கும் பலவற்றுக்கும் பொது. பால்பகாவஃறினை என்று அதன் பொருளை விளக்குவேன் ”

“ ஆம், ஆம், பூ, கொடி, செடி, மரம், தடி, ஆடு, மாடு, பூனை, நாய் இவற்றுக்கெல்லாம் இப்பொழுது தான் தெளிவான பொருள் விளங்குகிறது.. ”

“ நீ எடுத்துக்காட்டிய பூ முதலிய சொற்கள், பால்பகாவஃறினைப் பெயர்கள் அல்லவா? ”

“ ஆம்.. ”

“ இது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? ”

“ அச் சொற்கள் ஒன்றன்பாற் பொருஞ்சுக்கும் பலவின்பாற் பொருஞ்சுக்கும் பொதுவாக வழங்குகின்றன. அதனாலே அவைகள் பால்பகாவஃறினைப் பெயர்கள் என்று தெரிகிறது.”

“ பூ முதலிய சொற்களின் பொருள் வரையறை தெரியாமல் ; அச்சொற்கள் பால்பகாவஃறினைப் பெயர்கள் என்று இலக்கணம் பேசத் தெரியுமா ? ”

“ தெரியவே தெரியாது. குறித்த சொற்களின் பொருள் வரையறையை உணர்ந்து இட்ட பெயர்தானே, ‘பால்பகா அஃறினைப் பெயர்’ என்ற அந்தப் பெயர்.”

“ நீ பெரிய விவேகி. ஒவ்வொரு சொல்லுக்குமுரிய பொருள் வரையறையைக் காட்டுங் குறியீடுதானே சொல்லிலக்கணத்தில் வருங் குறியீடு. நீ இந்த இரகசியத்தை அறிந்து கொள்.”

“ சரி, சரி.”

“ இப்படித்தானப்பா, தொடர்கள் — வாக்கியங்கள் — இவற்றின் பொருள் வரையறையைக் காட்டுவன் தொடரிலக்கணங்கள் வாக்கிய லக்கணங்கள். அவற்றின் இரகசியத்தை மற்றெல்லோரும் சமயம் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்...”

“ ஒரு விஷயம் :

சொற்கள் — தொடர்கள் — வாக்கியங்கள் — இவற்றின் சமூகந் தான் இலக்கியம், இலக்கியத்தின் பொருளை வரையறை செய்து படிப் பதற்குத்தான் இலக்கணம் படிக்கிற தென்று பெயர்.”

“ இலக்கணம் என்றிரு பண்டம் இலக்கியத் துக்குப் புறம்பாக இல்லை ”

“ இலக்கிய மின்றி இலக்கணம் இன்றே எள்ளின் ரூபின் எண்ணையும் இன்றே ”.

இலக்கணத்தைக் கண்டு பயப்பட வேண்டிய அவசியமேயில்லை. பாலை ஜீவநதி போன்றது. அந்த நதிக்குக் கரைபோல இருப்பது இலக்கணம். இயற்கையான அழைகத் தடைப்படுத்திச் சிறையிடுவது இலக்கணத்தின் செயல்அல்ல. இயற்கையாக வரும் வெள்ளத்தை ஒழுங்குபடுத்தி யாவருக்கும் பயன்படுத்தும் கரையைப் போல ஆன்றேர் வகுத்தென்றி இன்னதென்று அறிவித்துப் பின்னால் வருபவர்களுக்குப் பல சௌகரியங்களைச் செய்துகொடுக்கும் வழிகாட்டி போன்றது அது. அந்தக் கரையைக் காரணம் இல்லாமல் உடைப்பதோ ஜலமே தெரியாமல் மலையைப்போல் உயர்த்தி மனித முயற்சியை விழுக்குவதோ கூடாது. இலக்கணக் கரையை உடைத்தெறிவது பெரிய காரியம் அல்ல. சில இடங்களில் உடைப்பது அவசியமாகவும் இருக்கலாம். ஆற்றின் வெள்ள நிலை, காலத்தால் ஏற்பட்ட மாறுபாடு, கரையின் அமைப்பு ஆகிய எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிந்த இஞ்சினீயர்களே மராமத்து வேலைபார்க்கத் தகுதி யுடையவர்கள், கடப்பாரையும் கரண்டியும் உடையவர்களேல்லாம் கரையைச் செப்பஞ்செய்வதென்று வந்தால், கரையும் இராது, ஆறும் இராது; அழகான ஆற்றைக் காட்டாற்றறப்போன்ற நிலைக்குத்தான் கொண்டுவரும்படி நேரும்.

பாடசாலைகளில் நாடகம்

பேராசிரியர் கலாநுதி ச. வித்தியானந்தன்
(தமிழ்த்துறைத் தலைவர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்)

உலகின் பெரும்பான்மையான நாடுகளிலே பாடசாலைகளில் நாடகம் இன்று முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. அந் நாடுகளிற் கல்விக் கழகங்கள் பாடசாலைகளில் நாடகத் தயாரிப்பைச் சீராக்க முயல்கின்றன. கல்வி மான்கள் கல்விப் பாடத் திட்டத்தின் உள்ளநூற்பாக நாடகத்தைக் கணித்து வருகின்றனர்.

ஆனால், ஈழத்திலே தேசிய மறு மலர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பல்லாண்டு கழிந்தும் பாடசாலைகளில் நாடகம் கலையம்சம் நிறைந்த ஒரு துறையாக வளர்க்கப்படவில்லை. பாடசாலைகளிற் பெற்றேருக்கு ஈடுபாட்டை உண்டாக்கவும், நூல்நிலையம், விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம் முதலியவற்றைக் கட்ட நிதி திரட்டுவதற்கும் மேடையில் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை நடிப்பதே நாடகம் என்று இன்று பெரும்பாலும் இருந்து வருகின்றது. இதனால், தரங்குறைந்த நாடகத்தை ஒப்படைப்பதில் அதிக நேரமும் முயற்சியும் வீணைகின்றன. இந் நாடகங்களைப் பார்ப்போர் தமது நேரமும் பணமும் வீணைகப் போய் விட்டனவே என்று வருந்துகின்றனர். நாடகங்கள் மாணவரின் அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் என்று கொள்ளப்படாமையே இந் நிலைக்குக் காரணமாகும்.

பாடசாலைகளில் நாடகத்தை ஒரு கலையாக வளர்ப்பது கடினமாக

இருக்கின்றது. சூழ்நிலை, நாடக வளர்ச்சிக்குச் சில பாடசாலைகளிற் சாதகமாகவும், சில பாடசாலைகளிற் பாதகமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. பெரிய கல்லூரிகளில் நடிக்கக்கூடிய வளர்ந்த மாணவர் பலர் இருக்கின்றார்கள். பல்கலைக் கழகப் புகுழுக வகுப்பு, பொதுத் தராதர வகுப்பு முதலியவற்றில் முந்நாறுக்கு மேற்பட்ட மாணவர் இருப்பதனால் அத் தொகையிலிருந்து நாடகப் பயிற்சி அளிக்கக்கூடிய மாணவரைத் தெரிந்தெடுக்க இயலும். மேலும் அக் கல்லூரிகளில் நாடகத் தயாரிப்புக்குச் செலவிடப் பணமும் உண்டு. இவ்வாறு சூழ்நிலை சாதகமாயிருந்தும், அக் கல்லூரிகளில் நடிக்கும் ஆற்றலும் தயாரிக்கும் ஆற்றலுமின்னள் ஆசிரியர்கள் இல்லாததனால் மாணவரின் நாடக ஆர்வத்தை வளர்க்க முடியாமல் இருக்கின்றது. அக் கல்லூரிகள் சிலவற்றில் நாடக ஞானமுள்ள ஆசிரியர் இருந்தாலும், தலைமை ஆசிரியர்கள் பராமுகமாக இருப்பதனாலும், கலை வளர்ச்சியில் அக்கறை கொள்ளாமையினாலும், அக்கல்லூரிகளில் நாடகம் முன்னேற முடியாமல் இருக்கின்றது.

கிராமப் புறங்களிலுள்ள பாடசாலைகளிலும் நகரங்களிலுள்ள சிறுபாடசாலைகளிலும் நடிக்கத் தக்க ஆற்றலும் தயாரிக்கத்தக்க ஆற்றலுமின்னள் ஆசிரியர்கள் இருந்தபோதும், தலைமையாசிரியர்கள் கலை வளர்ச்சி

யில் ஆர்வம் கொண்டபோதும், வளர்ந்த மாணவர் தொகை குறைவாக இருப்பதனால் நடிகர்களைத் தெரிந்தெடுப்பது பொறுப்பாக இருக்கின்றது; கலையாக்கத்திற்குச் செலவிடப் பணம் இல்லாததனால் சிறந்த நாடகங்களை மேடையிடுவது வில்லங்கமாக இருக்கின்றது. அத்துடன், பெண்கள் மேடையேறுவது இக்கல்லூரிகள் உள்ள பகுதிகளிற் பலருக்குப் பிடியாது.

சில பிரதேசங்களிலே தமிழ்மாணவர் உயர் வகுப்புக் கல்வி பெறுவதற்குரிய தனிப்பட்ட மகாவித்தியாலயங்கள் ஒன்றிரண்டே இருக்கின்றன. சில வட்டாரங்களில் (உதாரணமாகக் கண்டியில்) ஒரு தமிழ்மகாவித்தியாலயங்கூட இல்லை. அத்தகைய பிரதேசங்களிலுள்ள பாடசாலைகளிற் கலை வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான எத்தகைய சூழ்நிலையுங்கிடையாது. இதனால் அப்பாடசாலைகளில் நாடகங்களை ஒரு கலையாக வளர்க்க முடியாமல் இருக்கின்றது.

மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களினாலே நாடகம் பாடசாலைகளிற் சிறப்பிடம் பெறுவதில்லை. அதன்பயனாக, ஆழ்ந்த கற்பணை, வனுவான உடலமைப்பு, கலைரசனை முதலிய வற்றையுடைய மாணவரைப்படைப் பதற்குப் பதிலாக, நுண்கலைகளைப் பற்றிச் சிறிதேனும் அறிவில்லாதோரையே பாடசாலைகள் உருவாக்குகின்றன.

நாடகத்திற் பங்குபற்றும் மாணவன் பலவரை அனுபவத்தைப் பெற்றுச் சிறந்த மனிதனுகின்றன. எப்பொழுதும் அவன் சிறந்த பாகத்தை ஏற்று நடிக்காமலும், சிறந்த நாடகத்தைப் படிக்காமலும் இருக்கலாம். ஆனால், அவன் பெறும் பல்வகை அனுபவம் அவனுது நோக்கினைப் பரந்ததாக ஆக்குகின்றது.

ஒரு பாத்திரத்தை விளங்கிப்படிக்கும் போது, அல்லது நடிக்கும்போது, மனிதப் பண்புகளைப் பரிசீலனை செய்யும் ஆற்றலை அவன் பெறுகின்றன. நாடகத் தொடர்பினால், வாழ்க்கையில் தான் சந்திக்கும் மக்களை அவதானிக்கவும், இலக்கியத்தை நெருங்கிச் சுவைக்கவும் கற்றுக்கொள்கின்றன. அத்துடன் மாணிடரின் கருத்துக்களையும் பிரச்சினைகளையும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதால், மனித சமுதாயத்திடம் அனுதாபம் அவனுக்கு ஏற்படுகின்றது. விரைவாக மனனம் செய்யவும், சுலபமாக மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தவும், இலகுவாக உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் அவனால் முடியும். நன்றாகப் பேசவும், சீராக ஒழுகவும், பிறருக்கு உதவவும், தனக்குரிய பலவீனங்களைச் சமாளிக்கவும் கற்றுக்கொள்கிறன. இவை தட்டிக் கழிக்கக்கூடிய சித்திகள் அல்ல.

நடிப்பு, மாணவரின் சுய இயல்புகளை வளர்க்கின்றது. அவ்வளவுபாக்கியசாலிகள் அல்லாதவருக்கு அது தனிப்பட்ட நன்மை தருகின்றது. பிறபோக்கான மாணவரும், கல்வியில் முன்னேற முடியாதவர் எனக் கணிக்கப்படும் மாணவரும், பள்ளி வாழ்க்கையில் நிரந்தர இடத்தைப் பெறுத மாணவரும் நாடகத்திற் பங்குபற்றுவதனால் தமிழிலும் தமது ஆற்றலிலும் புதிய நம்பிக்கை பெறுகின்றனர்.

தன்மானத்துக்கு அடிப்படையாக வேண்டப்படுவது ஏதேனும் ஒன்றினைச் செய்யும் ஆற்றல். அறிவு அடித்தளம் இல்லாத மாணவன் ஒருவனுடைய மனத்திலே நாடக ஆர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டால், நிரம்பிய அறிவியல் வாழ்க்கையை விருத்தி செய்ய அவனும் முடியும். தனக்குரிய பாகத்தை வாசிப்பதிலே தொடங்கி,

சொற்களைப் பேசும் வகையிற் பயிற்சி பெற்று, மனதினை ஒருவழிப்படுத்தி, தன்னைப்பற்றியே என்னுவதைப் படிப்படியாகக் கைவிட்டு, நாடகக் குழுவிலே தனக்குரிய இடத்தை வகித்து, தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவும் தனது திறமைகளை வெளியிட வும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து நடக்கவும் அவன் ஆற்றல் பெறுகின்றன.

எல்லோருந் தமது திறமைக்கு ஏற்ப ஒத்துழை முக்குங் கூட்டு முயற்சியே நாடகம். ஒரு பொது நோக்கிற்காக அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து விடுகின்றனர். தாம் எல்லோரும் ஈடுபட்டுள்ள முயற்சி கை கூடுவதைத் தாம் ஒவ்வொருவரும் பெறும் வெற்றியோ தோல்வியோ பாதிக்குமென்பதை அவர்கள் உணர்வார்கள். நாடக முயற்சி கூட்டு முயற்சியாகையால், பொறுமை, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை, யூகம், நற்பண்பு ஆகியவற்றை இயன்றளவிற்குப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பதை நடிகர் உணர்வார். எனவே சகோதரத்துவம் பிறக்கின்றது. இதனாலே தனிப்பட்டவர்களும் சமுதாயமும் அதிக பயன் பெற முடிகின்றது. விளையாட்டிலும் பார்க்க நாடகத்திற் கூட்டுமனப்பான்மையை நாம் கூடுதலாகப் பெறுகின்றோம்.

தொழில் செய்யும் பழக்கங்கள் சிலவற்றை நாடகம் மாணவரிடம் அழுத்தமாக ஏற்படுத்துகின்றது. நேரத்திற்கு எதையும் செய்யும் பழக்கத்தை நாடகப் பயிற்சி உண்டாக்குகின்றது. ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றும்போது, முக்கியமற்ற பல வேலைகளையும் சுவையற்ற பல வேலைகளையுஞ் செய்யவேண்டி நேரிடும். அப்படியிருந்தும் அவ்வேலைகளை முழுமனதுடன் ஒப்பேற்றுவார்கள். காரணம், முழு அனுபவம் அவர்களுக்கு மதிப்பைத் தருகின்றது.

இதனால் அவர்கள் பல்வகை அனுபவங்களையும் பெற்று முழுத்தன்மை பெறுகின்றார்கள்.

எனவே, பாடசாலைகளில் மாணவரிடம் கலை உணர்வையும் படைப்புக் கற்பனையையும் ஒன்றுபட்ட ஒத்துழைப்பையும் வளர்ப்பதற்கு நாடகம் பெரிதும் பயன்படுகின்றது. அழகை அனுபவிக்கவும் உள்ளத்தை விருத்தி செய்யவும் நாடகம் சிறந்த கருவி என்பதைப் பாடசாலைத் தலைவர்கள் உணரவேண்டும். நாடகத்தை அறிவுடன் சுவைக்கக் கூடிய பண்ணை மாணவரிடம் வளர்க்கவேண்டும். இதற்கு நாடகங்களின் பிரிவுகள் பற்றியும் நாடகத்தின் இலக்கணங்கள் பற்றியும் அவர்களுக்குப் போதனை அளிக்கவேண்டும். அத்துடன் நல்ல முறையிலே நாடகங்களை அரங்கேற்றப் பயிற்சி அளிக்கப்படவேண்டும். அத்தகைய பயிற்சி அளிக்கக்கூடிய விசேட ஆசிரியர்களைக் கல்வி அமைச்ச நியமிக்கவேண்டும்.

தமிழ்த் தினவிழாப் போட்டிகளில் இடம் பெற்ற நாடகங்களைப் பார்த்தபோது, மாணவரிடம் நாடகத்துறையிற் பேரார்வம் ஏற்பட்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அந்த ஆர்வத்தைப் பயன்படுத்தி நாடகப் பயிற்சி அளிக்கக் கூடிய அறிவு பேற்ற ஆசிரியர்கள் பேரும்பாலான பாடசாலைகளில் இல்லையென்ற உண்மையும் தெரியவந்தது. இதனால் பேரும்பாலான நாடகங்கள் தரமற்ற நாடகங்களாகக் காட்சியளித்தன. பாடசாலைகளிலே தரமான நாடகங்கள் மேடையிடப்பட்டால், நல்ல நாடகத்தைப் பற்றிய ஞானத்தை மாணவர் பெற்றிருந்தால், நாட்டிலும் நல்ல நாடகங்கள் தோன்றும்; நல்ல நாடக எழுத்தாளர்கள் தோன்றுவார்கள்; நாடகம் மாணவரின் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கலைகளில் ஒன்று என்ற மதிப்பு ஏற்படும்.

தமிழ் வளர்ச்சியில் இஸ்லாமிய ஆசிரியர் குழு

அஸ்தூர் ஐ. எல். எம். மஷ்டூர்
(முன்னாள் அதிபர், சா ஹிரு கல்லூரி, கொழும்பு)

மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழிப்புலமை மட்டிடப் படுவது பொருந்துமா? பலர் பலவாருன கருத்துக்களைக் கூறுவர். மொழி என்பது மக்கள் மனக்கருத்தை வெளிப்படுத்த உதவும் ஒரு சாதனம். மதம் என்பது மக்கள் மனம், மெய், மொழி முதலியவற்றைப் பண்படுத்தப் பெரிதும் உறுதுணை புரிவது. எனவே, மொழியும் மதமும் நெருங்கித் தொடர்புற்றுத் தொழிற் படுவனவாகும்.

உள்ளத்தில் உருவாகி அமையும் இறை உணர்ச்சி, இயல் உணர்ச்சி, அழகுணர்ச்சி ஆதியன ஊடுருவிப் பாயும் ஊற்றுக்களே இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மொழி வளர்ச்சிக் குரிய வழிவகைகள். தமிழ்மொழியை நன்குணர்ந்து அனுபவித்த தமிழ் முதாட்டி ஒன்றையார்தானும் ‘சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா’ என்று வேண்டினார். முத்தமிழை முறையே கற்றுணர்ந்த கம்பர் முதல் கவிஞர் பலர் தமிழ் வளர்ச்சியும், வரலாறும் தமிழ் பேசுவோர் தமிழில் இன்பம் காணும் துறைகளிற் தங்கியுள்ளன வெனத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

எனவே, மதமும் மொழியும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை என்று கூருமலிருக்கமுடியாது. தமிழ் பேசும் மக்கள் தத்தம் மத அடிப்படையில் வேதநூல்களையும், புராணங்களையும், பாடல்களையும் அளவில்லாமல் இயற்றி வந்துள்ளனர்.

தேவாரம், தேம்பாவணி, சீருப்புராணம் முதலிய அரும்பெரும் சமய நூல்கள் பல செறிந்து செழிப்புற்று விளங்குவதனாலே, ஏனைய மொழி களிலும் தமிழ் விசேடம் பெற்று வளர்ச்சி யடைந்துள்ளது. எனவே சைவம், கிறிஸ்துவம், இஸ்லாம் ஆகிய முப்பெரும் பண்பாட்டுத் துறைகளிலும் தமிழ் பேசும் மக்கள் தேனினும் இனிய தமிழைப் பெரிதும் போற்றிப் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதால் அது அதிகம் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

தமிழ் வளர்ச்சியில் இஸ்லாம் பெற்ற பங்கு பெரிதும் போற்றிப் புகழக்கடியது. வாழையடி வாழையாகத் தமிழைத் தம் தாய் மொழி யாகப் பேசிவரும் மூல்லிம் மக்கள் தென்னிந்தியாவிலும் ஈழமணி நாட்டிலும் கோடிக்கணக்காக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுள் காலத் துக்குக் காலம் அரும் பெரும் புலவர்கள் தோன்றி இயற்றிய தமிழ் நூல்கள் அநந்தம். கடந்த சில நூற்றுண்டுகளாக எண்ணிறந்த இஸ்லாமியர் வான்புகழ் பெற்றபுலவர்களாக விளங்கினர் என்பதை ‘‘இஸ்லாமியர் தமிழ்த்தொண்டு’’ என்னும் தலைப்பின்கீழ் இலக்கியத்தென்றல் என்ற நூலில் பேராசிரியர் கலாந்திசு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றார். இலங்கைவாழ் இஸ்லாமியர் குறிப்பாய் தென்மேற்கிலும் மத்திய பகுதிகளிலும் சிங்களச் சுரசர் காலத்திலிருந்தே சிங்களச்

சூழலில் சிங்களக் கிராமங்கள் மத்தி யில் தமிழைத் தங்கள் தாய்மொழி என மதித்துப் பேணி வளர்த்துவந்தனர். அவர்களிடையே தமிழ்ச் சூழலில் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதி களிற் போலவே புகழொடு தோன்றிய தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர்.

இனி, சிங்களம் அரசகரும் மொழி யாக விளங்கும் இன்று சிங்களப் பகுதிகளிலுள்ள ஒரு சில முஸ்லீம்கள் தமிழை விடுத்துச் சிங்களத்தைத் தினிக்கும் முயற்சி தோல்வி கண்ட போதிலும் இஸ்லாமிய ஆசிரியர் விழிப்புணர்ச்சி யுடையோராய் இருந்து தமிழ்த் தொண்டு புரிதல் இன்றியமையாததாகும். சிங்களம் கட்டாயம் படிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதற்காகத் தாய்மொழியாம் தீந்தமிழை அடகு வைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தமிழில் அமைந்த இஸ்லாமிய கலாசாரத் தொடர்பு களை மேன்மேலும் வளர்த்து வலுப் பெறச் செய்வதே இன்றைய இஸ்லாமிய ஆசிரியர் செய்ய வேண்டிய

அரும் பெரும் தமிழ்த் தொண்டாகும்.

எனவே, இன்று நடைபெற்று வரும் தமிழ் விழா நிகழ்ச்சிகளில் இஸ்லாமிய ஆசிரியர், தம் கலாசாலை மாணவர்களுடன் பெரிதும் பங்கு பங்குபற்றி ஒத்துழைப்பதன் மூலம் தமிழ்த் தொண்டு புரிவது பெரிதும் பாராட்டக்கூடியதொன்றுகும்.

“ ஒன்று தெய்வம் ஒன்று மதம் ஒன்று மக்கள் சாதியென ஒன்று பெற ஒத்தியவை நாட்டு நடுவில் நான்மறையும் குன்று பெற தீவ மென..... ...”

என்று சதாவதானி செய்குத்தம்பி பாவலர் இஸ்லாத்தின் இனையற்ற கொள்கையான ஏக தெய்வ வழி பாட்டையும், சகோதரத்துவத்தின் சிகரத்தையும், ஈடற்ற பண்புகளையும் வியந்து பாராட்டியுள்ளார். அவ்வியரிய குறிக்கோள்களைக் கருத்திற் கொண்டு இஸ்லாமிய ஆசிரியர் பணி புரிய எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக.

எல்லாத் துறைகளிலும் விரிந்த ஞானமில்லாமலே காலந்தள்ளுவதற்குக் கலை அப்படியொன்றும் ஒரு வரப்பிரசாதமல்ல. ஒருவனுக்கு அநுபவம் இருக்கவேண்டும்; புதியனவற்றைத் தேடித் திரிய வேண்டும்; பரீட்சிக்கவேண்டும்; முதலில் நிறைய ஜீர்ணிக்கவேண்டும்; ஆழமாக நேசிக்கவேண்டும்; துன்பப்படவேண்டும். அதே சமயத்தில் சிரத்தை மிகுதியுடன் உழைக்கவேண்டும். வாள்வித்தையைக் கற்றபிறகுதான் வாளை உபயோகிக்கவேண்டும். வெறுங் கலைஞருக்கமட்டும் இருக்கிற கலைஞர்கள் நபுஞ்சகள் தான். அதாவது சாமானிய பேரவழிதான். அவனுக்குச் சித்தசவாதினம் இல்லை.

ஒரேஒரு குறள்

செந்தமிழ்மனி பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

ஓருதினம் தருமதேவதை தன் னருட் பார்வையைப் பூவுலகத்திலே செலுத்தியது. பெரும்பாலான அறங்கள் பூமியிலே சிறப்பாக நிகழு வதை அது பார்த்த அளவில் நிறுத்தி விடாது. எதிர்காலத்தையும் மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்தது. காலத் திரையினாடே அது கண்ட காட்சியால் அதன் திருமுகத்திற் சஞ்சலத் தின் சாயலும் கண்ணில் நீரும் தோன்றின. பத்தி இருக்கவேண்டிய இடத்திலே புத்தி புகுந்து நின்று செய்யுங் கோர தாண்டவத்தைக் கண்டால் தருமம் இரங்கி ஏங்குவ தியல்பே. தருமதேவதை உடனே பூவுலகத்தை நோக்கி வரலாயிற்று. பூ வு கில் எங்கு செல்கிறதோ? ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! அது வேறெந்குஞ் செல்லாது தமிழ்நாட்டையே நாடியடைந்தது.

வழிவழி நிலத்தைப் பண்படுத்தி நல்ல புலமாக்கி உலகுய்ய உணவு வகைகளை உவந்தளிக்கும் பண்பாடமைந்த வேளாண் வகுப்பினருக்கு நன்றியறிதலுடன் தொண்டு செய்யும் புலைச்சேரியுட் புகுந்தது என்பார் ஒருசாரார். இல்லை, இல்லை அந்தணர் வருணத்திலே பிறப்பெடுத்தது என்பார் ஒரு பிரிவினர். முழுவதும் பிழை! அரசகருமம் பார்க்கும் வள்ளுவர் இல்லத்திலேதான் அவதரித்தது என்பார் ஆராய்ச்சி மிக்க ஒருபாலார். அது எங்கு பிறந்ததென வேண்டாத ஆராய்ச்சி செய்து குழப்பத்தைப் புகுத்த வேண்டாம். ‘யார்றிவார் நல்லாள் பிறக்குங் குடி’ என ஒரு

பெருமக்கூர் உலகுக்கு உபதேசித்து இச் சண்டையை நிறுத்துமாறு வேண்டுகிறார். தமிழ்த்தாய் புள்காங்கிதங் கொண்டு தலைநிமிரத் தருமம் திருத்தமான உருவெடுத்து வளர்ந்து பற்றற்ற பரம்பொருட் பற்றினைப் பற்றிக் கொண்டது. பரனருட் சிறப்பில் வளர்ந்த அப்பிள்ளை முரசக்குரல் எழுந்தாற்போலத் தன் திருவாய் மலர்ந்து ஏதோ கூறியருளியது. நன்கு கவனித்தபோது அது அருமைப் பாடல்களைச் சொரிவது தெரிந்தது. அதிசயம் யாதெனில் அது நீண்டபாடல்களைப் பாடவேயில்லை. ஒன்றே முக்கால் அடிக்கு மேற்படாத குறும் பாக்களையே அது பாடியது.

எதிர்கால நிலையைத் தெள்ளி தாக அறிந்த வள்ளுவப் பிள்ளை வேறெந்வனம் பாட்டிசைக்கும்? தலைதெறிக்கும் வேகச் சுழலுட்பட்டு ஆறுதலோ அமைதியோ இன்ன வெனத் தெரியாமல் உலையப்போகும் உலகிற்கு நீண்ட பாட்டாற் பயனில்லை. வேகமாகச் சுழலுங் காலத் திற்கு ஏற்ற சிறுச் சிறு மணிகளை அப்பிள்ளை உதிர்த்தது. அதன் வாயிலிருந்து தெறித்த முத்துக்கள் சின்னங்கு சிறியன; ஆயின் பொருள் ஒனி மிகுதியும் பெற்ற பண்பின. நன் மணிகளை நானிலத்தவர் பேணுதல் இயல்பன்றே? மாசுபடியா நன் மனமுடைய புலவர் நாவிலும் அவரிடம் பாடங் கேட்கும் புலன் அழுகுறுத மாணவருளத்திலும் அவை சேமமாக இருந்தன. நல்லறிவுக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பெரியோருக்

கெல்லாம் அவை தமது புத் தொளியை வாரி வழங்கின. இவ் வாற்றுல் என்றுமயிலுற்ற தன்மையில் தீயும், செல்லும், காலமும் சிறைக்க முடியாத இடங்களில் அவை பதிந்து கொண்டன. அந்தப் பண்பட்ட மணிகளில் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னே தோற்றப் போகின்ற விஞ்ஞான உலகினுக்கு நல்ல வழிகாட்டி, நற்புத்தி கூறும் மணியொன்று ஒளியை அள்ளிச் சொரிகிறது. இலக்கிய உலகிலே மனிதரை இலட்சியப் பாதையிலிருந்து வழுவாது நடத்த உதித்து உதய சூரியனே போல அது மினிருகிறது. தனக்குத் தானே நாசந் தேடும் அறிவியல் உலகத்துக்கு அது அமுதசாந்தி தருமியல்பில் அமைந்துளது. அதன் ஒசைக்குச் சிறிது செவிசாய்ப்போம். அது கூறுகிற தாவது : ‘மனிதா ! உன் மூளை உன்னை எங்கெல்லாங் கொண்டு சென்றுவிட்டது; உன் அறிவொளியின் முன் விண் தனது இரகசியங்களை உதிர்க்கிறது. மன் தனது மந்திரங்களை மரியாதையுடன் வெளிக் கொண்டுகிறது. ஆழ்கடல் அரிய செய்திகளைப் புலப்படுத்துகிறது. நீயோ அறிவுப் பிண்டமாகவே திகழுகிறும். உன் அறிவாட்சி செல்லாத இடமுழுளதோ ? சூரபன்மன் இராவணன் முதலியோர் உன்னிடமே வந்து பாடங் கேட்டுப் பயிற்சி பெற வேண்டும். நீ நாளையும், கோளையும், காற்றையும், தீயையும் கட்டுப்படுத்தி விட்டாய். உன் ஆற்றல் மிகுதியால் புத்தம் புதிய சுவர்க்கத்தையுன் சூரிய சந்திரர்களையும் ஆக்க வல்லாய்.’’ இதனைக் கேட்ட விஞ்ஞான மனித மன்னன் நீட்டி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து

மேலும் மேலும் தன் புகழைக் கேட்க அவாவுகிறுன். காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கேட்கிறுன். இப்போது தன் குரலிற் கட்டுத்தன்மை தொனிக்க அது பேசுகிறது : “ ஏ மனிதா ! உனது அறிவில் ஒரேயொரு குறைதான் குடி புகுந்துள்ளது. உன் நோக்கு முன்னேக்கு என்றே நினைக்கிறும். ஆயின் பின்னேக்கும் சேராவிடின் அது முழுநோக்காகுமா ? பிறகாலத்தை, பின்னிற்கும் மனித இனத்தை, உயிரினத்தைப் பார்க்கும் பூரண நோக்கு உனக்குக் கிட்டவேயில்லை. அறிவு நோக்குடன் அன்பு நோக்கும் கலந்ததே சிறந்த நோக்கு. இன்றேல் இந்த நோக்கிலும் குருட்டு நோக்குச் சிறந்ததாகும். அதன்கண் பிறருக்கு நாசம் விளைக்கும் தன்மை இல்லையன்றே. உன்னேக்கு நோய் நோக்காகின்றதேயென்றி மருந்து நோக்காகின்றதில்லையே. அறிவின் பயன் அன்பும் அறமுமல்லவா ? எல்லா உயிரையும் உன்னுயிர்போல் என்னை எல்லோருக்கும் இன்பந்தரும் வகையில் உனது நோக்குச் செல்லாவிடின் உன்னறிவு அறிவுலகிற்குப் புறம்பே அழிவுதரும் பாவுலகிற்குப் போய்விடுமே. அழிவுகை விரைந்து கொண்டு வருமே. உனது இன்பத்துக்காகப் பிற உயிர்களைப் பலி கொள்ளாதே... !’’ இப்படி நெடிது பேசிய குரல் சிறிது தணிந்து பின் கணீரென்று பாட்டுருவெடுத்தது.

“அறிவினை குகுவ துண்டோ பிறதினேய தநானோய்போற் போற்றுக் கடை”

என முரசறைந்தது.

வள்ளுவப்பிளை வாயிற் பிறந்த இவ்வாக்கு ஆக்கந்தரும் வாக்கு. முக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் மெத்தச்

சிறந்த வாக்கு. எந்தக் காலத்திலும் பார்க்க அறிவியலாளர் எனத் தம் மைக் கூறிக்கொள்வோர் பொல்லாக் குரலெழுப்பும் இக் காலத் துக்குச் சாலப்பொருந்தும் வாக்கு. இக் காலத்திற்கென்றே எழுந்தாற் போன்ற நிறைவான வாக்கு. அனுக்குண்டு யுகத்திற்கியைந்த அருட்குண்டு, வாக்கு. வல்லரசுகள் அனுக்குண்டு, நீர்வளிக் குண்டுகளால் உலகைப் பயமுறுத்துகின்றன. மேலைத்தேயக் கீழைத்தேயப் பேரறி வாளரும் அன்பாளரும் திகைக்கின்றனர். குற்றமற்ற மற்றேர் கூக்குரல் ஆணவத்தியிர் பிடித்த அரசுகளின் காதில் விழுவதில்லை. மோசந்தரும் ஆசை காரணமாகப் பிறந்த — தம் மிடையே யெழுந்த — அவ நம்பிக்கையால் அவை எவ்வித அட்டுமியங்கள் செய்யவுந் தயார். ஒன்றையொன்று அச்சுறுத்தி அழிக்கத் தெண்டித்து ஈற்றிலே தாழுஞ் சேர்ந்து அழியும் — உலகை மயானமாக்கும் — பகாசர

மரணத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன. இக்கால விஞ்ஞான அலறவிடையே வள்ளுவனுர் வாய்ப் பிறந்த மெய்ஞ்ஞானக்குரலைத் தம்காதில் விழுத்தும் புண்ணியம் இவர்களுக்குக் கிட்டுமா?

‘உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள் ஓல்’ என்று புத்தி கூறி உயர்ந்த இலட்சியங்களைச் சிந்திக்குமாறு முரசறைந்த வள்ளுவரைப் பற்றிப் பண்டைநாட் புலவர் ஒருவர் சிந்தித்தார். அவர்தம் பாடல்களின் உந்நத உயரிய ஒப்புயர்வற்ற கருத்து மணிகளைத் திருத்தமாக நினைத்தார். வள்ளுவனுர் பாடல்களை அவரே பாடியதாக ஒப்புக் கொள்ளாது அறம்பாடிற்றே என அறைந்து தெய்வத் திருவள்ளுவரே அறம், அறமே வள்ளுவனுர் எனக் குழைந்துரைத்தார். வள்ளுவர் குறளை மறுவற உணர்ந்தோர் அறம்பாடிற்று எனக் கூறிய அதனை அப்படியே ஒப்புக் கொள்வர்.

‘இலக்கியத்தைப் படைப்பவன் மேதை; அதைப்பற்றிப் பேசுகின்றவன் பேதை’ என்ற மேனாட்டுப் பழமொழி ஒன்று உண்டு. ஆனால் இது விளையாட்டுப் பேச்சே அன்றி, உண்மையன்று. இலக்கியம் என்பது மனித உள்ளத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும் சலனங்களையும் சொல்லிலே வடித்து, நம்முடைய அநுபவமாக மாற்றுகின்ற ஒரு கலை. இந்தக் கலை நமது உள்ளத்தைத் தொடுகின்ற பான்மையை, அதனால் நாம் பெறுகின்ற பயனை, சொல்லில் விளக்குவதும்—அதாவது இலக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசுவதும் மதிப்பிடுவதும் ஒரு கலைதான்.

அதுமிக நுட்பமான கலை என்பது என்னவோ உண்மை. சிறந்த மொழி அறிவு, இலக்கிய மரபுகளைப் பற்றிய தெளிந்த ஞானம், உந்நதமான இலக்கியங்களோடு இடையருமல் நெடுநாள் பழகிய பண்பு, புலவனுடைய சொற்களுக்கு இடையே, தோய்ந்தும் தோயாமல் கரந்துநிற்கும் தொனிப்பொருளைத் தொட்டுக் காட்டும் திறமை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தன்னை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, எந்த இலக்கியப் படைப்பைப் பற்றிப் பேச்சு எழுகின்றதோ அதனேடு ஒட்டி நிற்கின்ற அடக்கம்—இவை அனைத்தும் இலக்கிய நலனை ஆராய்கின்ற கலைஞருக்கு இன்றியமையாதவை. கவிஞர்களையும் இலக்கிய மேதைகளையும் கருவிலே திருவுடையார் என்று பேசுவது மரபு. இது உண்மையோ என்னவோ, இலக்கியத் திறனுயவாளைப் பொறுத்தமட்டில், கருவிலே திருவோடு ஆழந்த கல்வியும் பரந்த கேள்வியும், சவியாத உழைப்பும் அமையவில்லையென்றால் அவனால் தன்னுடைய கலையில் ஒன்றும் சாதித்துவிட முடியாது.

திருக்கோணமலையில் தமிழ்வளர்ச்சி

திருக்கோணமலை, பண்டிதர், சைவப்புலவர் இ. வடிவேஸ்

அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தின் விழாவை இவ்வாண்டு திருக்கோணமலையிற் கொண்டாடுவது சாலப் பொருத்தமுடையதே. திருக்கோணமலையில் தமிழ் வளர்த்த சான்றேர்களில் ஒருவராகிய திருவாளர் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்களின் நூற்றுண்டு விழாவைக் கொண்டாட வேண்டிய காலமும் இதுவேயாத லால் தமிழ்வளர்த்த சான்றேர்களின் கவனத்திற்கு இச்செய்தியைச் சமர்ப்பிக்க விழைகின்றேன்.

மோகனுங்கி என்ற அரிய நாவலைப் படைத்தவர், திரு.தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை யவர்கள். ஈழத்தில் தோன்றிய முதல் நாவல் இது. இந்த நாவல் நாவலர்களுக்கும், தமிழ்க்காவலர்களுக்கும், பெருவிருந்தாகத் திகழ்கின்றது. கால, தேச, வர்த்தமானங்களுக்கேற்ப மொழிவளர்ச்சியையும், வசனநடை மாற்றங்களையும், திருக்கோணமலையின் வரலாற்றினையும் ஆராய விழைபவர்கள் ‘மோகனுங்கி’யைப் பல்கலைக்கழகம் வரை எடுத்துச்சென்று ஆராய்ந்தார்கள் என்றால் சரவணமுத்துப்பிள்ளையையும், திருக்கோணமலையின் தமிழ் வளர்ச்சியையும், நிதானமாகச் சிந்திக்கத்தான் வேண்டும். சிந்தனையாளர்களுக்குத் தமிழ்வளர்ச்சியின் வரலாறுகள் பெறுதற்கரியமாப்பெறுங்கருலுலங்களாகும். ‘மோகனுங்கி’யைத் தந்த சரவணமுத்துப்பிள்ளையவர்கள் அத்தோடு நின்றிருக்கமாட்டார். வேறும் சில படைப்புக்களை விட்டுச் சென்றிருப்பார் என எண்ணுவது ஆய்வாளர்களின்

இயல்பாகும். இந்த ஆர்வம் வீண்போகவில்லை. ‘மோகனுங்கி’யைத் தந்தவர் ‘தத்தைவிடுதாது’ என்ற அரிய நூலையும், ‘முத்துக்குமாரசுவாமி ஊஞ்ச’லையும், ‘முத்துக்குமாரசுவாமி ஊஞ்ச’லையும், ‘தமிழ்ப்பாஷை’ என்னும் வசன நூலையும் ஆக்கித்தந்து தமிழை வளர்த்துத் திருக்கோணமலைக்கும், தமிழ்க்கறும் நல்லுலகத்திற்கும் பெருமையைத் தேடித்தந்துள்ளார். அவர்பாடிய தனிப்பாடல்களும் சிலவுள் சிலவற்றை உதாரணமாகத் தருகின்றேன். பூ விற்கப் புகுந்த பூக்காரி பூவையரை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவது போன்று கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன:

மஸ்லிகை நந்தோங்கு
மருக்கொழுந்து சண்பகமும்
மூல்லைமல ருங்கொணர்ந்தேன்
மொங்குழலீர் கொள்ளீரோ
மொங்குழலீ ராம்பல
மூளி குவஜைமலர்
கொங்குவடன் கொணர்ந்தேன்
கோல்வஜைர் கொள்ளீரோ.

மந்தாரை வெட்சி
வகுள மிருவாட்சி
செந்தா மறைகொணர்ந்தேன்
தேமொழியீர் கொள்ளீரோ
தேமொழியீ ராத்தி
யசோகுதிருக் கொன்றை
காமருகா யாகொணர்ந்தேன்
கன்னியரே கொள்ளீரோ.

குங்குமம் புன்னை
யரத்தம் குருக்கத்தி
தங்குமெழிற் சம்பங்கி
தையலீர் கொள்ளீரோ
தையலீர் காந்த
எனிச்சைநறுந் தாழைமலர்
கொங்கு கொணர்ந்தேன்
கொடியிடையீர் கொள்ளீரோ.

எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் ‘சுதேசமித்திரன்’ என்ற திங்களிதழில் வெளிவந்த இவ்வரிய தனிப்பாடல் கள் அருந்தமிழாசான் திரு. மா. பீதாம்பரனுர் அவர்களின் நாவி லிருந்து நடம்பயில்வதைக் கண் டேன்; கேட்டேன், இங்குத் தருகின் ரேன். சிலப்பதிகாரம் சிந்தும் கவிதைகளோடும், முத்தமிழ்முனிவர் கவாமி விபுலாநந்த அடிகளார் அருளிய “வெள்ளைநிற மல்லிகை யோ” என்ற கவிதைகளோடும் இக் கவிதைகளை ஓப்புநோக்கி உள்கு வோர் உவப்பர்.

திருக்கொண்மலையின் தமிழ் வளர்ச்சியைச் சிந்திக்கும்போது சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்களின் முத்த சகோதரன் திருவாளர் தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆற்றிய செந்தமிழ்ப் பணியைச் சிந்திக்கா தார் சிந்தையிலாதாரே. இற்றைக்கு நூறுஆண்டுகளுக்குமுன்பிறந்த கனக சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் முத்துக் குமாரசவாமி வேண்பா என்ற நூலை ஆக்கியதோடமையாது, ‘கம்பராமா யணம்-பாலகாண்ட’த்திற்கு அறிய உரை செய்தும், சன்னுகம் அ.குமாரசவாமிப்புலவருடன் சேர்ந்து ‘நம்பி அகப்பொருளுக்கு’ உரை எழுதியும் தமிழ்த் தொண்டாற்றியுள்ளார். விவேகசிங்தாமணி என்ற சஞ்சிகைக்குத் தொடர்ந்து கட்டுரைகளை எழுதி ஈழத்திலும், பாரதத்திலுமுள்ள பேரரிஞர்களின் சிந்தனையைக் கிளறி யவர் கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். அன்னராற்றிய அருந்தமிழ்த் தொண்டினைத் தாங்கித் திருக்கோணமலை பெருமை அடைந்தது.

தமிழ்நாட்டிலும், ஈழநாட்டிலும் சைவமும் தமிழும் இனைந்து

வளர்ந்து வந்திருப்பதற்குப் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உண்டு. திருக்கோணமலை அதற்கு விதிவிலக்காய் இருக்கமுடியாது. எனவே பல நூற்றண்டுகளுக்கு அப்பாற சென்று ஆராயும்போது திருக்கோணமலையின் தமிழ் வளர்ச்சியை எண்ணியெண்ணி இறும்புதெய்துவோ ருளார். சோழ பரம்பரையைச் சேர்ந்த குளக் கோட்டு மன்னன் காலத்திற்குப் பின் அவருடைய பரம்பரையொன்று திருக்கோணமலையிலிருந்து தமிழை வளர்த்து வந்துள்ளதாகக் கர்ண பரம்பரைச் செய்தியொன்று நிலவிவருகின்றது. அப்பரம்பரையைச் சேர்ந்த புலவர்கள் சைவ ஆதீன மொன்றை அமைத்து அதன்மூலம் தமிழை வளர்த்துவந்துள்ளார்கள். ‘திருக்கரைசைப் புராணம்’, ‘திருக்கோணமலை மும்மணிமாலை’, ‘திருக்கோணமலையந்தாதி’, ‘பகவத்கீதை யுரை’, ‘சிவஞானசித்தியாருரை’ போன்ற அரும்பெரும் ஆக்கங்கள் திருக்கோணமலையில் தோன்றின. ஏறக்குறைய 200 வருடங்களுக்கு முன் தம்பலகாமத்தில் வாழ்ந்துவந்த வீரக்கோ முதலியார் என்பவர் ‘வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்’ என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். அந்நூல் தமிழ்ப்பேரறிஞர் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திருவாளர் வே. அகிலேசபிள்ளையவர்கள் சைவமும், தமிழும் தழைத் தினிதோங்கத் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் தியாகம் செய்த மாபெருந்தியாகி. திருக்கோணமலை மாவட்டத்திற் பல இடங்களுக்குச் சென்று ஆங்காங்குள்ள கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் ஏட்டுப்பிரதிகளைச்

சேகரித்துத் துருவி ஆராய்ந்து ‘திருக்கோணசல வைபவம்’ என்னும் நூலை எழுதிக் கல்வெட்டுப் பாக்களுடன் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். திருக்கோணமலை வரலாற்றை அறிய விரும்புவோருக்கு அந்நால் வழிகாட்டியாகத் திகழ்கின்றது. அன்றை இருபத்தொரு நூல்களை எழுதித் தமிழ்த்தாய்க்குத் தொண்டாற்றியுள்ளதை அறிந்து திருக்கோணமலை பெருமையடைகின்றது. ‘நெஞ்சறிமாலை’, ‘விசாலாட்சி விருத் தம்’, ‘கோணநாயகர் பதிகம்’, ‘அடைக்கலமாலை’, ‘சிறைவிடுபதிகம்’ முதலியன் அவருடைய ஆக்கங்கள். ‘திருக்கரைசைப் புராணம்’, ‘நரேந் திரசிங்கன் பள்ளு’ முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். தமிழ்ப் பேரறிஞர் அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் 1889இல் எழுதப்பெற்ற ‘கண்டியரசன் நாடகம்’ அச்சேருமற் கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்து வருகின்றது. தனிப்பாடல்கள் சிலவும் இவரால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வறிஞருடைய புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இரு பாடல்களைக் கீழே காண்போம்:

பாசியை ஒத்த குழலார்
முகத்திற் பளபளக்கும்
நாடியைப் பார்த்துக் களிப்படைந்
தாயந்த நாட்டம்விட்டு
வாசியை யேற்றி நாசியைய்
பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தால்
தேசிகன் வந்தருள் செய்வா
விதுதின்னம் தேர்நெஞ்சமே.
..... நெஞ்சறிமாலை

திருவார் களிய குழலழகும்
தேங்குங் கருளை வழியழகும்
செவ்வா யுறுபுன் சிரிப்பழகும்
திகழும் நான்கு புயத்தழகும்

மருவார் வெண் டிரளமளி
மாலை யொளிருந் தனத்தழகும்
வண்ண இடையிற் பட்டழகும்
வயங்குங் கமலப் பதத்தழகும்
இருமா நிலத்தில் அனுதினமென்
இதயத் திருத்தித் துதிப்பதல்லால்
இன்னும் உணவிட் டொருதெய்வம்
இருக்கு மென்யான் நினைத்துறியேன்
அருமா மறைசொல் கோணமலை
அதனில் விசுவ நாதரிடத்
தமருங் குமிலே விசாலாட்சி
அம்மே எனைந் ஆள்வாயே.

— விசாலாட்சி விருத்தம்

திருக்கோணமலையில் தமிழழ வளர்த்தசான்றேர்களில் வித்துவான்ச. தம்பையா என்பவரைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் மறக்கமுடியாது. ‘திருக்கோணமலை வெண்பா’, ‘குமாரநாயகர் தோத்திரம்’, ‘திருக்கோணசர் அகவல்’ என்னும் நூல்களை ஆக்கித் தந்தவர் இப்பெரியார். அத்துடனமையாது சுன்னுகம் வரதபண்டிதர் இயற்றிய ‘அமுதாகரம்’ என்னும் விஷவைத்திய நூலை 1892ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்தார். ‘கஞ்சன் அம்மாஜை’ என்ற நூலைத் தமது விருப்பப்படி திரு. க. வைத்திலிங்கப் புலவரைக் கொண்டு பதிப்பித்தார்.

வடமொழி நூலாகிய ‘தட்சணகைலாச மான்மிய’ த்தை வித்துவான்தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் மொழி பெயர்த்தும், ‘திருக்கோணசல புராண’ த்தை மாசிலாமணி முத்துக் குமாரு என்பவர் 1845ஆம் ஆண்டில் பழைய ஏட்டிலிருந்து பிரதிசெய்தும், ‘திருன்ஸ்வால் யுத்தக் கும்மி’ என்ற நூலை திரு. மு. வேலுப்பிள்ளை ஆசிரியர் எழுதியும், ‘நளச்சக்கரவர்த்தி நாடக’ த்தை திரு. தம்பையா

உபாத்தியாயர் என்பவர் எழுதியும், திருக்கோணமலையிலிருந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றினார்கள்.

திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்த தம்பாப்பிள்ளை என்பவரைப்பற்றிப் பாடிய ‘தம்பாப்பிள்ளை வசந்தன்’ என்னும் நூலையும், அனுராதபுரத் திற்கும் திருக்கோணமலைக்குமுள்ள தொடர்பை விளக்கும் ‘சிங்களப் பெண்கதை’ என்ற நூலையும், ‘கந்தசவாமி கவிவெண்பா’, ‘திருக்கோணமலைப் பெருமாள் பதிகம்’ என்னும் பதிகங்களையும் எழுதியவர் யாரென்று புலப்படவில்லை. ‘வழி நடைச் சிந்து’ என்னும் நூலை முஸ்லீம் புலவர் ஓருவர் பாடியதாக அறியக் கிடக்கின்றது. ‘கதிரமலைப் பதிகம்’, ‘கதிர்காம மாலை’ என்பவற்றை வைத்தியர் திரு. சி. ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்கள் பாடினார்கள். அதனை அவருடைய மகன் திரு. ஆ. கந்தையா என்பவர் பதிப்பித்திருக்கின்றார். ‘திருக்கோணஸ்வரம்’ என்னும் சிறந்ததோர் நூலை புலவர் வை. சோமாஸ்கந்தர், திரு. அ. ஸ்ரீஸ்கந்தராசா ஆகிய இருவரும் எழுதி வெளியிட்டுத் திருக்கோணமலையிலிருந்து தமிழை வளர்த்துள்ளனர்.

அச்சேருத அரிய பல ஆக்கங்கள் திருக்கோணமலையில் இன்னும் இருக்கின்றன. ‘வில்லூன்றிக் கந்தன் அகவல்’, ‘விசாலாட்சியம்மை அகவல்’, அறிஞர் பீதாம்பரனார் இயற்றிய ‘பிள்ளைப்பாட்டு’, ஆசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய ‘கோணேசர் பிள்ளைத்தமிழ்’ என்பன பதிப்பிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன.

1922இல் இங்கு வாழ்ந்த பண்டிதர் மயில்வாகனார் (சவாமி விபுலாநந்த அடிகள்) ‘வில்லூன்றிக் கந்தன் நவமணிமாலை’ பாடியுள்ளார். அடிகளாரின் ஆசிரியர் திரு. வைத்தி விங்க தேசிகரவர்கள் ‘தட்சணைகலாச புராண’த்தை யாராய்ந்து ‘கோணேசர் கல் வெட்டைடுஞ் சேர்த்துப் பதிப்பித்துத் தமிழ்த் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்த புலமையிக்க சிலரால் அவ்வக் காலத் தில் இயற்றிய கண்டன நூல்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவற்று ளான்று ‘சைவ மகத்துவ கண்டன திக்கார நிக்ரக எதிரேற்று’ என்பதாகும். வில்லூன்றியில் வாழ்ந்த பிரம்மஸீலி. கு.பூரணைன்றதேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்கள் ‘அகோரசிவாச சாரியார் பத்ததி’யிலுள்ள அக்கிணி காரியத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அதற்கோர் சிறப்புரை யும் எழுதியுள்ளார்.

இவைகளைவிட, சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், சுவிதைகள், நாடகங்கள் என்பனவற்றை எழுதிச் சில சான்றேர்கள் தற்போது திருக்கோணமலையிலிருந்து தமிழை வளர்த்துவருகின்றார்கள். இக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு ஆதாரபூர்வமான சான்றுகளைத் தந்த திரு. மா. பீதாம் பரனார் அவர்களுக்கு நன்றிக்கடப் பாடுடையேன். இதுவரை கூறப்பட்டுள்ள சான்றுகள் திருக்கோணமலையின் தமிழ்வளர்ச்சியினை ஒரளவு தெளிவுபடுத்து மென்பதில் ஜய மில்லை.

பாடசாலை நூலகமும் மொழியறிவும்

திரு. எஸ். எம். கமாலுத்தின்

பின்னணி :

தேசிய நூலகமொன்றினை நிறுவ வதற்கும், பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகள், பாடசாலைகள் ஆகிய வற்றிலுள்ள நூல்நிலையங்களினதும், பொது நூல் நிலையங்களினதும், விசேஷ நூல் நிலையங்களினதும் சேவைகளை ஒருமுகப்படுத்தி முன் ணேற்றம் காண்பதற்குமாக, கடந்த ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட தேசிய நூலக சேவைச் சபைச் சட்டம், (National Library Services Board Act No. 17 of 1970) இலங்கையின் நூலக வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் ஆவணமாகும்.

இச்சட்டத்தின் கீழ், அண்மையில் நிறுவப்பட்ட நூலகச் சபை (Library Board) தனது நூலக அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கு முதற்படியாக, பாடசாலை நூலகங்களில் அபிவிருத்திக்கான நடவடிக்கைகளில் கவனஞ்செலுத்தி வருகின்றது. நமது நாட்டில் இயங்கும் ஏனைய நூலகங்களுக்கெல்லாம் அத்திவாரமாக அமைவது, பாடசாலை நூலகங்களேயாகும். எனவே, எந்தவிதமான நூலக அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கும், முன்னேடியாகப் பாடசாலை நூலகங்களின் சீரமைப்பு ஏற்படவேண்டியது அவசியமாகும். இதனை உணர்ந்து எமது நூலகச் சபை, பாடசாலை நூலகங்களுக்குத் தமது திட்டத்தில் முதலிடம் அளித்துள்ளது வரவேற்கத்தக்கதாகும்.

இனி, இச்சட்டத்தில் எமது பாடசாலை நூலகங்களின் வருங்கால

வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ள விதிகளை மட்டும் இங்கு கவனிப்போம். பாடசாலை நூலகங்களைப் பொறுத்தமட்டில் நூலகச் சபையின் அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு :

- (அ) பாடசாலை நூலகங்களின் ஆக்கத்துக்கும், வளர்ச்சிக்குமாக ஆலோசனைகளையும், உதவிகளையும் அளிப்பது.
- (ஆ) அறிவேடுகளை வெளியிடுவதற்கும், கட்டுல, செவிப்புல சாதனங்களை உற்பத்தி செய்வதற்குமான ஆலோசனைகளையும், உதவிகளையும் அளிப்பது,
- (இ) நூலகக் கல்வித்துறையிலும், பயிற்சித் துறையிலும் உதவி அளிப்பது.

எமது நூலகச் சபையின் பணி மேற்கண்ட வகைகளில் விரிவடையும் போது, பாடசாலை நூலகங்கள் கிரமமாக வளர்ச்சியடைந்து, ஒவ்வொரு பாடசாலையும் தனது பயிற்சிச் சாதனங்களின் தொகூப்பிற்கு நடுநாயகமாகத் தரமான நூலகமொன்றைப் பெற்று விளங்குமென்று எதிர்பார்க்க முடியும். இத்தகைய நூல்நிலையம் அப் பாடசாலையிற் கற்றல், கற்பித்தல் ஆகிய நடவடிக்கைகள் அனைத்திற்கும் மூலாதாரமாகத் திகழும்.

இக்கட்டுரையிற் பொதுவாக, பாடசாலை நூலகத்தின் நோக்கங்களையும், சிறப்பாகப் பிள்ளைகளின் மொழியறிவை வளர்ப்பதில் நூலகத்

தின் பணியையும், சுருக்க மாகக் கூறுவோம்.

நூலக நோக்கங்கள் :

பிள்ளைகளிடத்தே நூலார்வத் தைத் தூண்டுவதும், அவர்கள் தாமாகவே நூலகங்களிலிருந்து விஷயங்களைப் படித்தறிந்துகொள்ளும் ஆற்றலை வளர்ப்பதும் பாடசாலை நூலகத்தின் பிரதான நோக்கங்களாகும். இதன் மூலம் பிள்ளைகள் பெறும் சமூகப்பயிற்சி, அவர்கள் தங்களுடைய சூழலுக்கும், பாடநூல்களுக்கும், அப்பாற்பட்ட விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதோடு, வெளிநாடுகள் பற்றியும் தமது அநுபவத்தை விரிவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். ’

மாகத் தமது கல்விக்கும், அநுபவத் திற்கும் அப்பாற்பட்ட விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதோடு, தம் சூழல் பற்றியும், வெளிநாடுகள் பற்றியும் தமது அநுபவத்தை விரிவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். ’

நூல்கள் தரும் மொழிபறிவு :

நூல்களைப் பரவலாக வாசிப்பதன் மூலம் பிள்ளைகள் பெறும் பயன்களுள், மொழியறிவை நாம் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். இதனை யொட்டியே ஒரு நூலகத்திற்காக நூல்களைத் தெரிவிசெய்வதில் நூலாசிரியர்களின் மொழியாட்சிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது.

மேலும், பரவலாக நூல்களை வாசிக்கும் பிள்ளைகளே, கல்வித் துறையில் முன்னேற்றங் காண்கிறார்கள் என்ற உண்மையையும் இங்கு நாம் குறிப்பிட வேண்டும். இதனையே முதிர்ந்த நூலக அனுபவம் வாய்ந்த எஸ். எம். ஹர்ரட் (L. M. Harrod) பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறுகிறார் :

‘ நூல்களைப் பரவலாக வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள பிள்ளைகள் வாசிப்பதில் இன்பம் காணப் பயின்றுகொள்ளாத பிள்ளைகளை விடப் பல நன்மைகளைப் பெறுவதோடு, மிகவும் எளிதாகப் பள்ளிப் பரீட்சைகளிலுந்தேர்ச்சியடைவதை, நூலகத்தை நன்கு பயன்படுத்திச் சரளமாக வாசிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ள பிள்ளைகளின் வாசிக்கும் பழக்கத்தையும், அவர்களுடைய சமூகப் பண்புகளையும், நீண்டகாலமாக அவதானித்துப் பெற்ற அனுபவத்தின்மூலம் அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. இப்பிள்ளைகள் சாதாரண

ஒரு நூலின் உள்ளுறையை நாம் கணிக்கும்போது, அது இலக்கியத் தன்மையுடையதா வென்பதே முதன்மையாகக் கவனிக்க வேண்டிய பண்பாகும். ஓரளவு இலக்கிய நயம் குன்றிய நூலாயிருந்தபோதும், குறைந்தபட்சம் அது நல்ல தமிழில் அமைந்த நூலாவென்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். இந்த மதிப்பீடு மிகவும் முக்கியமானதாகும். ஏனெனில், ஒரு பிள்ளை, தான் வாசிக்கும் நூல்களிலிருந்துதான் தன்னுடைய மொழியின் வளத்தை அறிந்துகொள்ள முடியும். தனது எண்ணங்களை முழுமையாகவும், தெளிவாகவும், வெளியிடுவதற்கு ஏற்றமான சாதனம், தன் தாய்மொழிதான் என்பதை ஒரு பிள்ளை உணர்வது, அப்பிள்ளை பயிலும் நூல்களில் தான் தங்கியுள்ளது. இதன் வழியாகவே ஒரு பிள்ளை தனது பேச்சுத் திறனையும், எழுத்துத் திறனையும் பெறுகின்றது.

நல்ல தமிழில் எழுதுவது அல்லது பேசுவது என்று நாம் கூறும்போது, பொருட்செறிவற்ற அலங்காரத் தமிழ் நடையையோ அல்லது புரிந்து கொள்ள முடியாத பண்டிதத் தமிழையோ இங்கு நாம் கருதவில்லை. மாருக, நாம் இங்கு கருதுவது தெளி வுள்ள, திட்ப நுட்பமான, எனிதில் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய தன்மை பொருந்திய மொழியினத்தான்.

நூல்களிற் கையாளப்படும் மொழியின் தன்மையைப்பற்றி, வயனல் ஆர். மெக் கொல்வினின் (Lionel Mc. Colvin) பின்வரும் கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் :

“ஒரு நூலில் உபயோகிக்கப்படும் மொழி, போதுமான அளவு நாளாந்த வழக்கிலுள்ள மொழியா யிருத்தல் வேண்டுமென்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும், அம்மொழி பகட்டானதாகவும், செயற்கைத் தன்மை பொருந்திய தாகவும், இயல்பாகவன்றி வலிந்து கையாளப்படும் தன்மையுடையதாக வும் இருக்கக்கூடாதென்பதை நான் ஒப்புகிறேன். ஆனால் அதேவேளையில் பலர் பெரும்பாலும் கொச்சை மொழியையே பேசுகிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே, மொழியாட்சியில் ஒருவித இடைநிலை தான் சமுகமானது. தாய்மொழியைத் தவறான வகையில் எழுதுவதையும், பேசுவதையும், ஊக்குவிக்கும் நூல்கள் கட்டாயம் தவர்க்கப்பட வேண்டும். ஒரு நூலிற் காணும் கதாபாத் திரங்களின் உரையாடலை எழுதும்போது, கொச்சைமொழி பேசுவோராயின், அப்பேச்சை அதே பாணியில் எழுதுவது பொருந்தும்.

ஆனால், நூலின் போதுவான சோல் லோழுக்கு, சமூகத்திலுள்ள சாதாரண மாகப் பழித்தவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய மொழியிலேயே இருத்தல் வேண்டும்.”

சிறுவர் இலக்கியம் :

இக்கருத்துக்களை இங்கே நாம் எடுத்தியம்பும்போது, எமது பாடசாலை நூல்கங்களின் தேவைகளை நிறைவு படுத்தக்கூடிய வகையில், தமிழ் நூல்களின் வெளியீடு நிகழ்ந்து வருகின்றதோ என்ற கேள்வி எமது உள்தே எழுகின்றது. சிறப்பாக, சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி எமது நாட்டிலும், தமிழகத்திலும் எந்த நிலையில் உள்ளது என்பதை நாம் இங்கு கவனித்தல் இன்றியமையாத தாகும்.

சிறுவர் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்று எமது நிலை மிகவும் திருப்திகரமற்றதாகவே இருந்து வருவதை நாம் மறுக்க முடியாது. இவ்வாறு கூறும்போது, வளர்ந்தோருக்கான நூல்கள் சகல அறிவுத்துறைகளையும் அளாவித்திருப்திகரமான வகையில் வளர்ச்சியடைந் திருப்பதாக நாம் கூறுவதாகாது. அங்கும் மந்தநிலைதான் காணப்படுகின்றதெனினும், சிறப்பாகச் சிறுவர் இலக்கியத்துறைதான் மிகவும் பின்தங்கியிருக்கிறது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறவேண்டியிருக்கிறது.

எனவே, எமது பாடசாலை நூல் நிலையங்கள் தமது பணியைச் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டுமாயின், தமிழ் மொழியில் தரமான, சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். இங்குதான் நாம் ஆரம்பத்தில் நூல்கச் சபையின் பணிகளுள் ஒன்றுன

அறிவேடுகளை வெளியிடும் முயற்சி களின் அவசியத்தைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது.

எமது நூல்காச் சபை சிறுவர் இலக்கிய வெளியிட்டுத் துறையில் ஆற்றவேண்டிய பணி பொறுப்பு மிக்கதாகும். பள்ளிப் பருவம்தான் பிள்ளைகளின் உள்த்தைப் பண் படுத்துவதற்குச் சாலச் சிறந்தது என்பதை நாமறிவோம். எனவே, எமது மண்ணில் உருவாகும் இலக்கியப் படைப்புக்களை நாம் ஊக்கு விக்க முன்வரவேண்டும். குழந்தை இலக்கிய எழுத்தாளர்களுக்குப் போதிய உற்சாகமளித்துத் தரமான நூல்கள் பெருகும் வகை செய்ய வேண்டும்.

தும் குறைந்த ஏடுகள் :

இவ்வேலையில் தமிழ் நூல்கள், சஞ்சிகைகள் பற்றிய ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை இங்கு நாம் குறிப்பிட வேண்டும். இன்று ஒரு சமாரான அளவு தமிழ்ப் புதின ஏடுகளும், சஞ்சிகைகளும், நூல்களும் பள்ளிப் பருவத்தினருக்காக இலக்கியச் சந்தையிற் பவனிவருவதை நாம் அறிவோம். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதியாகின்றவையாகும். நாம் மேலே பிள்ளைகளின் மொழியறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய தகைமையுள்ள நூல்களைப்பற்றிக் கூறிய அளவு கோல் கோண்டு மதிப்பிடுவதாயின் எமது நாட்டிற் படைக்கப்படும் ஏடுகளாயினும் சரி, தமிழகத்திலிருங்கு இறக்குமதி செய்யப்படும் ஏடுகளாயினும் சரி அவற்றுள் மிகுதியானவை பிள்ளைகளின் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஊறு விளைவிக்க கூடியனவே யென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

வர்த்தக நோக்குடன் புற்றீசல் கள்போல் இலக்கியச் சந்தையை மொய்த்து நிற்கும் நூல்களைத்தான் சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை விரும்பிப் படிக்கிறார்கள் என்றும், தரமான நூல்களை வெளியிட்டுப் பரப்புவது அசாத்தியமான காரியம் என்றும் பலர் அங்கலாய்ப்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் எமது பாடசாலை நூல்கங்கள் கிரமமாக அமைக்கப் பட்டுத் தரமான நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் அவற்றின் மூலம் பிள்ளைகளுடைய கைகளுக்கு எட்டுமாயின், நிச்சயமாக அவர்கள் மொழிவளமும் இலக்கிய நயமும் செறிந்த நூல்களையே நாடுவார்கள். தரக்குறைவான நூல்கள் அவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்கமாட்டார்.

சிறுவர்களின் நூலார்வத்திலுள்ள ஒரு சிறப்புத் தன்மையை நாம் இங்கு மறந்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் எளி தாகத் தமது கைகளுக்க் கெட்டக் கூடிய எந்த நூலையும் படிக்க முற்படுவார்கள். எனவே, தரமான நூல்களை எளிதில் அவர்கள் பெறக் கூடிய முறையினை நூல்கங்கள் மூலம் நாம் ஏற்படுத்த வேண்டும். இக்கடமையில் நாம் தவறுவோமாயின் பிள்ளைகள் விரும்பத்தகாத தரக்குறைவான நூல்களையும், ஏடுகளையும் நாடுவர். இங்குதான் நூலகச்சபையினுத்து பெருமளவில் வேண்டப்படுகிறது.

நூல்கப் பயிற்சி :

எமது பாடசாலை நூல்கங்கள் சீராக இயங்கவேண்டுமாயின், நூலக அறிவு படைத்த ஆசிரிய நூல்காரர்களும், சாத்தியமான இடங்களில் பயிற்றப்பட்ட பிரத்தியேக நூல்காரர்களும் அத்தியாவசியமாகும்.

இத்துறையும் நூலகச் சபையின் அதிகாரத்திற் குட்பட்டதே யாகும். சொற்ப காலத்திற்கு முன் பாடசாலை நூலகர்கள் பயிற்சித் திட்டமொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு, பல ஆசிரியர்கள் இத்துறையில் முதல்நிலைப் பயிற்சி பெற்றார்கள். எனினும், இத்திட்டம் தொடர்ந்து செயற்படவில்லை. பாடசாலை நூலகங்களைப் புனருத்தாரணம் சேய்ய மற்பட்டுள்ள நூலகங்களைப் பயிற்சித் திட்டத்தைத் தோடர்ந்து நடத்துவது எமது பாடசாலை நூலகங்களின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததாகும்.

பொது நூலகத் தொடர்பு :

இவ்வேளையில், பொது நூலகங்களுக்கும் பாடசாலை நூலகங்களுக்கு முள்ள தொடர்பினைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. பாடசாலைகள்தான் பொது நூலக வாசகர்களை உருவாக்குகின்றன. பாடசாலை நூலகங்களை விட மிகவும் விரிவான வகையில் அறிவேடுகளையும், கட்டுல செவிப்புல சாதனங்களையும் சேகரித்து உதவக்கூடியது பொது நூலகம். எனவே ஆசிரியர்கள் பொது நூலகங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, தமது பிள்ளைகளையும் அதனேடு தொடர்பு கொள்ளச் செய்தல் வேண்டும்.

பொது நூலகங்களிலுள்ள சிறுவர் பகுதிகளில் கதை சொல்லும் ஏற்பாடு மொழிப்பயிற்சிக்கு மிகவும் உதவக் கூடியதாகும். பிள்ளைகள் தமது மொழியைத் தெளிவாகவும் உச்சரிப்புப் பிழையின்றியும் நூலகர் பேசக் கேட்கும் வாய்ப்பு இங்கு கிட்டுகிறது. இதைப்போலவே இசை நிகழ்ச்சிகளும், கவிதை வாசிக்தத்துப் போன்றவைகளும் சிறு பருவத்திலேயே மொழியறிவை ஊட்டுவனவாக அமைகின்றன.

பொது நூலகங்களில் பிள்ளைகள் எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றித் தாம் விரும்பும் நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் வாசிக்கக்கூடிய சுதந்திரம் இருப்பதனால் அவர்களுடைய உள்நிறைவும், அறி வ வளர்ச்சியும் ஒருங்கே நிகழ இங்கே சிறந்த வாய்ப்புக் கிட்டுகிறது.

இத்துழைப்பு அவசியம் :

இறுதியாகப் பாடசாலை நூலகத் தின் நோக்கங்கள் தக்கவாறு நிறைவேற வேண்டின், தலைமை ஆசிரியர், வகுப்பாசிரியர், நூலகர் அல்லது நூலக ஆசிரியர் ஆகிய அனைவரது ஒத்துழைப்பும் அத்தியாவசியம் என்பதை நாம் வற்புறுத்திக் கூற வேண்டும். இத்தகைய குழந்தான் பிள்ளைகளைச் சிறந்த வாசகர்களாக மாற்றி அவர்கள் தமது மொழியின் வளத்தை உணர்ந்து, அதன்மூலம் தமது அறிவின் எல்லைக் கோடுகளை விசாவித்துக் கொள்ள உதவும்.

எதை வேண்டுமானாலும் இரவல் கொடுங்கள்; தாராளமாகவே கொடுங்கள்; ஆனால் நூல்களை மட்டும் இரவல் கொடுக்காதீர். இரவல் கொடுத்த நூல்கள் என்றுமே திரும்பி வந்ததில்லை. அதிகம் ஏன், எனது நூல்நிலையத்திலுள்ள நூல்கள் அத்தனையுமே நான் இரவல் பெற்றுச் சம்பாதித்தவைதான்.

பிரதம வகுப்புக்களுக்கான ஸம்தூத் தமிழ்க் கவிதைகள்

இரசிகமணி கனக. செந்தி நாதன்

அகில இலங்கைப் பாடசாலை களின் தமிழ்த்திறன் போட்டிச் சம்பந்த மான விழாவிலே வெளியிடப்படும் மலருக்கு மேற்படி விடயம்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதப் பணித்த கடிதத்தை வாசித்தபோது பல பிரச்சினைகள் என் மனத்திலே எழுந்தன. அவற்றை வரிசைப்படுத்தினால்,

- (1) பிரதமவகுப்புக்களுக்கான தமிழ் இலக்கியம் எப்படி அமைய வேண்டும்,
- (2) அவற்றில் ஈழத்துக் கவிதைகள் எவ்வளவு இடம்பெறவேண்டும்,
- (3) இப்போது நாம் படிப்பிக்கும் ‘தமிழ் மலர்’ வரிசை நூல்கள் அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகின்றனவா?
- (4) அந்த நூல்களைப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு ஈழத்துக்கவிதை களைப் படிப்பிக்க நேரம் இருக்குமா? அப்படியான பாடல்கள் உண்டா?
- (5) நேரம் இல்லையானால் அவற்றைப்பற்றி எழுதிப் பயன் என்ன?

என்ற வினாக்கள்தாம் அவை.

இந்த வினாக்களுக்கு விடைகள் மிகப் பெரியதாகவே இருக்கும். அந்த விடைகளும் பலதரப்பட்டனவாகவே அமையும். ஒன்றுபோல் ஒன்று இராது என்பதும் உண்மை. ஆனாலும் என் மனதில், என் அனுபவத்திற் பட்டதையே எழுதுகின்றேன்.

பிரதம வகுப்புக்கள் என்று குறிக்கப்படுவன் ஆரும், ஏழாம், எட்டாம் வகுப்புக்கள் என்று வரையறைசெய்து கொண்டு மேலே செல்வோம். முதலாம் வகுப்புத் தொடக்கம் ஐந்தாம் வகுப்புவரை உள்ள ஆரம்ப வகுப்புக்களில் அபிநயப்பாடல் என்றும் இலக்கியம் என்றும் படிப்பிக்கும் பாடல்களின் நோக்கம் ஒருவகை. அதை விரிக்கிற் பெருகும். ஆரும் வகுப்பில் ஒரு மாணவன் புகுந்தவுடனே தமிழ் இலக்கியத்தின் சுவையை அறியக் கூடிய மனநிலையை அவன் பெற்றவருகின்றன. அந்தச் சுவையை வளர்ப்பதோடு மாணவனின் அறிவைப் பெருக்குதற்கு வேண்டிய விஞ்ஞானம், சரித்திரம் என்னும் அறி வியற்றுறை விடயங்களையும் அறிய வேண்டியவருகின்றன. “இலக்கியக் கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் கதைகளும் நாடகங்களும் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தேடும் ஆர்வத்தைப் பெருக்கல் வேண்டும். அன்றியும் இலக்கியப் பரப்பை அறிய ஆற்றுப்படுத்தலும் வேண்டும்.” என ஆரும் வகுப்புத் ‘தமிழ் மலர்’ ஆசிரியருக்கான குறிப்புக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை நாம் அப்படியே ஒப்புக்கொள்வோம்.

�ழத்து மாணவர்கள் படிக்கும் இலக்கிய நூல்களில் ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களது கவிதைகளும் இடம் பெற்று எங்கள் கவிதைப் பரப்பையும் மாணவர்கள் அறிந்துகொள்வது நல்லது. இதைத் ‘தமிழ் மலர்’

எழுதிய ஆசிரியர்களும் உணர்ந்து ஓரளவு நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக,

ஆரூம் வகுப்புத் ‘தமிழ்மலரி’ல்.

i. இலவுகாத்த கிளி
(சோமசுந்தரப் புலவர்)

ii. நயிமொழி நாற்பது
(அல்லாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்)

iii. அழகு
(புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிளை)

iv. ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று
(சுவாமி விடுலாநந்தர்)

v. நாட்டுப்பாடல்கள்
(F. X. C. நடராசா கட்டுரை)

என்ற பாடல்களும்,
ஏழாம் வகுப்புத் ‘தமிழ்மலரி’ல்;

i. நதி கடலீ அடைதல்
(சோமசுந்தரப் புலவர்)

ii. யுவியஸ் சீர்
(சுவாமி விடுலாநந்தர்)

iii. சாணக்கிய நீதிவெண்பா
(குமாரசுவாமிப் புலவர்)

iv. பள்ளுப் பாடல்கள்
(சின்னத்தம்பிப் புலவர்)

v. கண்ணுவரும் சகுந்தலையும்
(ச. நடேசபிளை—மகாலிங்கசிவம்)

என்ற பாடல்களும்.

எட்டாம் வகுப்புத் ‘தமிழ்மலரி’ல்,

i. வாழையும் புலவனும்
(சோமசுந்தரப் புலவர்)

ii. முல்லை
(சோமசுந்தரப் புலவர்)

என்ற பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கட்டுரைப் பகுதியில் ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளும், பெருமக்களால் எழுதப் பட்ட கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. எட்டாம் வகுப்புத் ‘தமிழ்மலரி’ன கட்டுரைப் பகுதியில் சற்றுத் தாராளமாகவே இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இருபத்தேழு அலகுள்ள ஆரூம் ‘தமிழ்மலரி’ல் ஐந்து பாடங்களும் இருபத்தாறு அலகுள்ள ஏழாந் ‘தமிழ்மலரி’ல் ஐந்து பாடங்களும் இருபத்தேழு அலகுள்ள எட்டாம் ‘தமிழ்மலரி’ல் இரண்டு பாடங்களும் சில கட்டுரைகளும் ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களுக்காக ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப்பரப்பை அறிவுறுத்தும் நோக்கத்துக்கு இவை போதும். எனினும் எட்டுப் பாடங்களையாவது போட்டு (30 லீதம்) இன்னும் கொஞ்சம் ஈழத்துக்கவிஞர்களை — கவிதைகளை — அறிமுகம் செய்திருக்கலாம் என்றே கருதுகின்றேன். முக்கியமாக எட்டாவது ‘தமிழ்மலரி’ல் அப்படிச் செய்திருக்கலாம் என்றே என்னுகின்றேன்.

பலர் பேசிக்கொள்ளும் ஒரு விடயம் என் காதில் ஒலிக்கிறது. மேல்வகுப்புத் தமிழ்மலர் நூல்கள் கடினமானவையாகவே இருக்கின்றன என்பதுதான் அந்தப் புகார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் பாடத்திட்டமும் ஒழுங்கும் நோக்கமும் சரி. கட்டுரைப் பகுதிகள் முக்கியமாக ஏழாம்-எட்டாம் வகுப்பு நூல்களில் — சற்றுக் கடினமாகவே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. சில கவிதைப்பகுதிகள் ஒருபாட் நேரத்தில் படிப்பித்து

முடிக்க முடியாது சில ஆசிரியர்கள் எழுத்துப் பாடத்தை நிறுத்திவிட்டுப் பாடல்களைப் படிப்பிக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் இன்னும் ஈழத்துப் புலவர் பாடல்களைச் சேர்க்க வேண்டியது அவசியந்தானு? என்ற வினா எழுகின்றது.

உண்மையாக ஈழத்து இலக்கியத்தில் நாட்டம் கொள்ளத் தூண்டுவது ஒரு நல்ல நோக்கமே. அதற்காகச் சில பாடங்களை நீக்கி விட்டு அவற்றைச் சேர்ப்பது நல்ல தென்றே நினைக்கிறேன். அதற்குப் புத்தகங்களை எழுதுவோர் மாத்திரம் சிந்தித்துப் பிரயோசனமில்லை. அவர்களிற் பலரை எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் இந்த நாட்டை நேசிப்பதிலும் இந்த நாட்டின் கவிஞர்களை மதிப்பதிலும் மற்றையோரிலும் குறைந்தவர்களால்லர். அதற்கு அதிகாரபீடமும், ஆலோசனைக் குழுவும் அசைந்து கொடுக்க வேண்டும். அல்லாதுவிட்டால் வெறும் கூச்சலாகவே இது முடியும்.

இன்னேரு விடயத்தையும் ஞாபகமுட்ட விரும்புகிறேன்.

சோமசுந்தரப் புலவர், விபுலா நந்தர், நடேசபிள்ளை, பெரியதம்பிப் பிள்ளை என்பவர்களோடு சம காலத் தில் வாழும் கவிஞர்களின் பாடல்களையும் சேர்க்கத் துணிவு பிறக்க வேண்டும். (கீழ்வகுப்பு நால்களில் அப்படியான பாடல்கள் இருக்கின்றன.) ஆனைப் பார்க்காமல் உண்மையான இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த — இரசனைத் திறம் நிறைந்த — கவிதைகளை அறிமுகங்க்கொட்ட வேண்டும். தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, நாமக்கல்

கவிஞர் பாடல்கள் ஈழத்து மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யப்படுகின்றனவே. எமது சமகாலக் கவிஞர்கள் பாடல்கள் மாத்திரம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டாலென்ன?

அப்படியாகச் சேர்க்கக்கூடிய பாடல்கள் இருக்கின்றனவா? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

�ழத்திலே சோமசுந்தரப் புலவருக்குப் பிறகு எழுபத்தைந்து கவிதைத் தொகுதிகள்வரை வெளிவந்து விட்டன. அவற்றைக் காய்தல், உவத்தல் இன்றி. மாணவர்களுக்குப் படிப்பிக்கக்கூடிய பாடல்கள் எவை? என்ற நோக்கில் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இருபது நல்ல பாடல்களாவது தெறும் என நினைக்கிறேன்.

‘வெற்றிமணி’ என்ற சிறுவர் பத்திரிகையில் சென்ற இரண்டு வருடங்களாகத் தொடர்ந்து, ஈழத்துக் கவிஞர்களின் பாடல்களை அறிமுகம் செய்து கட்டுரைகளை எழுதிப் பார்த்தேன். அவற்றை இரசித்து எழுதிய அன்பர்களின் கடிதங்களைக் கொண்டு நாம் படிப்பிக்கும் பாடசாலையில் ஏழாம், எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்கள் அவற்றை இரசித்துப் படித்த மாதிரியைக் கொண்டும் அவை பாடப்புத்தகங்களில் இடம் பெறக்கூடியவை என்ற முடிபுக்கு வரலாணேன்.

அவற்றில் ஒரு சிலவற்றைப் பட்டியல் உருவத்தில் கொடுக்கிறேன். முழுப்பாடல்களையும் கொடுத்தால் அதிக பக்கங்களை அவை அடக்கும் என்ற காரணத்தால் விட்டுவிட்டேன்.

பாடல்	ஆசிரியர்	நூல்	விடயம்
1. அகத்தியன், தொல்காப்பியனை	அவ்வாழுர் மு. செல்லியா	வளர்பிறை	தமிழ்வாழ்த்து
2. அந்தநாள் வாராதோ	யாழ்ப்பாணன்	கவிதைக்கண்ணி	முதுமை நினைவு
3. உலகத்தில் ஒரு வீரன்	வேந்தனூர்	கவிதைப்- ழும்பொழில்	நவரத்தினசாமி
4. வீழ்ந்த முல்லை	ஆறுமுகன்	—————	இரங்கல்
5. யாழ்ப்பாடி கதை	சக்கிதானந்தன்	ஆனந்தத்தேன்	பண்டைப் பெருமை
6. நன்மை கண்டோமா	முருகையன்	நெடும்பகல்	சிந்தனைக் கவிதை
7. பரிதாபமான பந்தாட்டம்	சுந்தரம்பிள்ளை	தேனுறு	நகைச்சுவை
8. வையத்துயர்ந்தது யாழ்ப்பாணம்	மகாகவி	கண்மணியாள்- காதை	பெருமிதம்
9. சின்னத்தவளை, கள்ளித்தடியை	சிற்சபேசன்	—————	மருதநில வர்ணனை
10. புத்தாண்டே வருக 11. ஆளில்லை ஜூயா,	பஞ்சாட்சரம்	தண்டலை	ஒசைநயம்
12. கம்பன் வாழ்த்து	க. இ. சரவணமுத்து	—————	பொதுத் தொண்டு
13. கதிர்காமம் சென்ற வண்டே!	வி. கந்தவனம்	சீரிமலையிலே!	காவிய அறிமுகம்
14. பேய்க் கவியாணம்	இராமுப்பிள்ளை	—————	ஒசை நயம்
15. ஆளைத்தைப் பூணை தின்றது	சொக்கநாதன்	சிட்டுக்குருவி	நகைச்சுவை
16. ஆபிரகாம் விங்கன்	நாட்டுப்பாடல்	வசந்தன்	
17. நிழல்	விடிவெள்ளி	கவித்திரட்டு	சிவேடை
18. ராடியனார் வருகின்றார்	முத்தையா	விடிவெள்ளி	
19. மகாலிங்கசிவம்	நாகராசன்	கவிதைகள்	பெரியார் வரலாறு
20. யமனை நிந்தித்தல்	மு. நல்லதம்பி	மனித்தாய்	சிந்தனைக் கலைகள்
	கதிரேசர்பிள்ளை	நாடு	நாட்டுப்பற்று
	கல்வி	ஒரு சரமகவி	கற்றேர் கதை
	வேலுப்பிள்ளை	நூல்	நகைச்சுவை

எல்லாப் பாடல்களும் யாழ்ப் பாணக் குடாநாட்டைச் சார்ந்த பாடல்களாயிருக்கிறதே என்று குறை நினைக்க வேண்டாம். பல பகுதி இரசி கர்களும் கவிஞர்களும் இப்படியே அட்டவணை போட்டு அனுப்பலாம். இவை மாத்திரமன்றி, சிட்டுக்கவி, சரமகவி, தூது, குறவஞ்சி, பிற தனிப்பாடல் இவற்றிலும் ஈழத்துப்

புலவர்களது கைவண்ணத்தை எடுத் துக் காட்டலாம். அது இன்னெலூர் தனிக்கட்டுரையாக முடியும். அதனால் விட்டுவிடுகிறேன்.

நான் தொட்டுக்காட்டியபாடல் கள்தான் சிறந்தவை என்பதல்ல. எத்தனையோ இருக்கலாம். என சிந்தனையை ஏற்பவர்கள் ஏற்கலாம். இல்லை யென்றால் விட்டுவிடலாம்.

கவிதை கற்பித்தல்

திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா

கவிதை கற்பித்தலைப் பற்றிப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் கவிதை பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். மக்களிடத் துக் காணப்பெறும் உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் கவிதை பிறக்கிறது எனலாம். கற்கண்டு என்பது ஒரு பொருள். அது எப்படி ஆக்கப்பட்டது என அறிய வேண்டுமாலும், அறிவின் துணை கொண்டே ஆராய்ந்து காணவேண்டும். அதன் தன்மையை உணரவேண்டுமாலும் வாயிலிட்டுச் சுவைத்து அனுபவித்தே உணரவேண்டும். தாம் அனுபவித்ததை மற்றையோருக்கும் உணர்த்திக் காட்ட விரும்பினால் அவர்கள் வாயிலுங் கற்கண்டுத்துண்டைப்போட்டுச் சுவைத்து அனுபவிக்கச் செய்வதே சரியான வழியாகும். கவிதையும் கற்கண்டு போன்றதே. கவிதையின் உண்மையான இயல்பை உணரவேண்டுமாயின், அறிவுக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்து அனுபவித்தே காணுதல் வேண்டும். நியூட்டன் என்னும் விஞ்ஞானி ஒருவர் கண்ட அறிவியல் உண்மையை விஞ்ஞானியான மற்றொருவரே அறிவின் துணை கொண்டு ஆராய முடியும். ஆனால், ஒரு கவிஞரனுது அனுபவ உணர்ச்சியிற் தோன்றிய கவிதையை நாமும் அனுபவிக்கலாமேயன்றி ஆராய்தல் பொருத்தமானதல்ல.

கவிதைகளைப் படிக்கும்போது அதிலுள்ள சுவையானது நம்மைப்

பற்றிக்கொள்கிறதைக் காணலாம். இன்பம், துண்பம், வீரம், பக்தி முதலிய எதுவாயிருந்தாலும் சரி கவிஞர் மேற்கூறிய உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டுவிடுகின்றன. அவன் தனது மனத்திற் தோன்றும் கற்பனை என்னும் சிறைகை விரித்து. அவனுக்குரிய தனி வானத்திற் பறந்து கவிதையை வெளிக்கொணருகிறான். இவ்வகுக்கிய கவிதை, கற்பனைக் கண்ணேட்டத் தோடு அவனது சில அனுபவங்களை வெளியிடுகிறது. கவிஞர் அனுபவித்து இவ்வனுபவங்களை இக் கவிதையினாடே நாமும் அனுபவித்தலைத் தவிர, வேறு பயன்களையே முதன்மையாகக் கொண்டு கவிதையை ஆராய்ந்தறிய முற்படுதல் தகாது.

‘காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி’ என்று பாரதியார் பாடியதாகக் குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பத்தை நோக்குவாம். பலநாள் உணவின்றிப் பட்டினியால் வாடுகின்றனர் குழந்தைகள். பல நாட்களின்பின் கிடைத்த பச்சையரிசியைப் பாரதி பக்கத்தில் வைத்துச் செல்கிறார் அவர்மனைவி செல்லம்மாள். அரிதாகக் கிடைத்த இந்த அரிசியையும் அருகில் வந்து நின்று உண்கின்றன சிட்டுக்குருவிகள். இதனைக் கண்ட பாரதியார் இச் சிட்டுக்களைத் துரத்த வேண்டியதற்குப் பதிலாக, ஏதோ ஒருவகையிற் தன்வசமிழந்து தனது இருக்களாலும் அவ்வரிசியை எடுத்து இறைத்து விட்டு, உண்ணெநிற்கும் பறவைகளைப் பார்த்து.

‘காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி’
என்று பாடி ஆடுகிறார். வந்த செல்
லம்மாள் வாயிற் கைவைத்து நிற்
கிறார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் பாரதி
யாரது உணர்ச்சிப்பெருக்கு கவிதை
யாக வெளிப்பட்டதே யன்றி வேறு
கர்ரணம் எதுவும் சொல்லலா மென்று
தோன்றவில்லை. இக் கவிதையைப்
படிப்பவர்களும் இன்பமடைவதைத்
தவிர வேறு என்ன பயனை எதிர்
பார்க்க முடியும்?

‘நினைவும் சொல்லும் உணர்ச்சி
யைப் போர்த்து வெளிவரும்
பொழுதே கவிதை எனப்படும்’.

‘இசையுடன் இசைப்பதே
கவிதை.’

‘கற்பனையின் வெளிப்பாடே
கவிதை’ என்றெல்லாம் மேனுட்டுப்
புலவர்கள் கூறுவதையும்,

‘செவிநுகர் கனிகள்’, ‘செஞ்சு
சொற் கவியின்பம்’ எனக் கவிச்
சக்கரவர்த்தி கம்பர் கூறுவதையும்
படிக்கின்றோம்.

“எடுமெடு மெடுமென எடுத்ததோர்
இக்கொலி கட்கொலி இக்கவே
விடுவிடு விடுபௌரி கரிக்குழாம்
விடும்விடு மெனுமொலி மிகக்கவே”

எனக் கவிங்கத்துப்பரணி போர்க்குப்
புறப்படுமாற்றையும்,

“ஆழ நெடுந்திரை ஆறு
கடந்திவர் போவாரோ,
வேழ நெடும்படை கண்டு
விலங்கிடும் வில்லாளோ”

என்னும் குகனுடைய வீராண்மை
யையும்,

“உறங்கு கின்ற கும்ப கர்ண
உங்கள் மாய | வாழ்வெலாம்
இறங்கு கின்ற தின்று காண
எழுந் திராய் எழுந் திராய்”.

எனக் கும்பகர்ணனை இருப்புலக்
கையால் அடித்து எழுப்புமாற்றை
யும், சயங்கொண்டாரும், கம்ப
நாடாரும் நமக்கு இசைமூலம் காட்டு
கின்றனர். பாடல்களை மெளன்மாக
வாசிப்பதால் ஒசையுணர்வு ஏற்
படாது.

போருக்குப் புறப்படும்போது
படைகளின் விரைவும், ஆவேசமும்
எவ்வாறிருந்தது என்பதை, முதலா
வது பாடலை உரக்கப் படிக்கும்போது
அவ்வோசை உணர்த்துகின்றது.
நமக்கு அடுத்த பாடலை உரக்கப்
படிக்கும்போது, அவ்வோசை கேட்ட
பவர், படிப்பவர் உள்ளத்திலும்
ஆண்மையை வீரத்தைப் பிறப்பிக்
கின்றது என்பதை உணர முடிகின்
றது. மூன்றாவது பாடல் இராவண
னது கட்டளைக்கமைய அரக்க வீரர்
கள் நெடுநித்திரை செய்யும் கும்ப
கர்ணனை இருப்புலக்கைகளால்
அடித்து எழுப்புவதொரு சந்தர்ப்பத்
தினை, சித்திரமாக்கித் தருகின்றது.

“உறங்கு | கின்ற | கும்ப | கர்ண |
உங்கள் | மாய | வாழ்வெலாம்
இறங்கு | கின்ற | தின்று | காண
முந் திராயே முந் திராய்”.

என உரியபடி உரக்கப் படிக்கும்
போது, அவ்வோசை மூலம், இருப்பு
புலக்கைகளால், மாறி மாறி இடிக்கு
மொரு ஒலியை உணர்ந்து அநு
பவிக்க இப்பாடல் உதவுகிறது இவ்
வாறு கவிதைக ளைத்தையும் உரத்
துப் படித்தால்தான் கவிஞர்களு
உணர்ச்சியை நாமும் பெற்று அநுப
விக்க முடியும். ஆகவே, கவிஞர்கள்

கவிதைகளை ஏட்டில் எழுதித் தந்தா யால் அழகுபட எடுத்தோதினார். இதில்..... என்ற மிகையாகாது.

ஓசையின்பத்தாற் பெற்ற அநு பவத்தோடு, கவிதையை முற்றும் உணர்ந்துவிட்டோம் என்பதுமில்லை. கவிதையிலுள்ள சொற்கள் ஓசையால் ஒருவித உணர்வையும், பொருளால் இன்னெருவித உணர்வையும் தருகின்றன. சொற்கள் தாம் தனித்து நின்று மற்றெருவித உணர்வைத் தருவதும் உண்டு. இவை ஓசையின்பம், பொருளின்பம், சொல்லின் பம் எனப் பேசப்படுகின்றன. சொற் களைக் கேட்கும்போது அவை செவி வழிச் சென்று பொருளை உணர்த்தி அப்பொருளுக்குரிய உணர்ச்சியையும் தருகின்றன. இதனால் கவிதைச் சொற்கள் மனம் முழுவதும் பரந்து பொறி ஐந்தினையும் உணர்வு கொள்ளச் செய்து கற்பனையைத் தூண்டும் வர்ணனைகளையும், சம்பவங்களையும் சித்திரப்படுத்திக் காட்டும் வஸ்வமையுடையனவாகின்றன. இதனால்லன்றே,

“கண்டுகேட்டுள்ளூயிரத் துற்றறியும் ஜம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணே யுள்”

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கை ஒண்கவி கண்ணே யுள் என்ற சாலவும் பொருந்தும் என்கின்றனர் புலவோர். சீதையின் அழகாற் பெறப்படும் இன்பத்தினை வியந்து கூறிய கவியரசரும்,

“பொன்னின் சோதி போதினின்
நாற்றம் பொலிவேபோஸ்
தென்னுணை தேற்ற திஞ்சுவை
செஞ்சோற் கவியின்பம்”

என்று கவிதையிற் பெறப்படும் இன்பத்துக்கு ஒப்பாகத் தமது ஆராமை

யால் அழகுபட எடுத்தோதினார். இதில்.....

செஞ்சோற் கவியின்பம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

இவ்வாருண செஞ்சோற் கவிதைகள் எந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டு தோன்றியனவோ, அவற்றிற்கேற்ற ஓசையுடன் பாடப்பெற்றால், இன்ன உணர்ச்சியைக் கொண்டது இப்பாடல் என்று நன்கு அறிந்துகொள்ளலாம். தமிழ்ப் புலவர்கள் இதிற்கை தேர்ந்தவர்களே. பா, பாடல், செய்யுள், கவிதை என்பன ஒருபொருட் சொற்களே எனலாம். ‘பா’ என்னும் சொல்லிற்கு ப் பொருள் கூறவந்த பேராசிரியர் ‘சேட்புலத்திருந்த காலதிதும் ஒருவன் உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்து பட்டுச் செல்வதோர் ஓசையேபா’ என்றார். எல்லாவற்றையும் கவிதை கற்பிக்கும் ஆசிரியர் இவற்றையெல்லாம் நன்கறிந்து, கவிதைக்குச் சொல்லோசை மிக்க வன்மை வாய்ந்தது என்பதையும் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

இக்கால ஆசிரியர்கள் சிறந்த உள்நாற் பயிற்சி பெற்றவர்கள், மனம் வெளிப்பட்டுத் தோன்று மிடத்து அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்படும் என்ற அகநூலார் முடிபை அறிந்தவர்கள், இம்மூன்றும் அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் என்னும் செயல்களாய், தெளிவு, இனிமை, உறுதி என்னும் குணங்களைச் சார்வன என்பதும், இவையே உண்மை, அழகு, நன்மையைத் தருவன என்பதும் ஒருங்கே அறிந்தவர்கள் ஆசிரியர்கள்.

இவர்கள் கவிதையைக் கற்பிக்கப் புகுமுன் மேற்கூறிய மூன்று உறுதிப் பொருள்களையும் மாணவர் உணர்ந்து அனுபவித்து அறியும்வண்ணம், எவ்வாறு நாம் கற்பித்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு ஆய்த்தப்படுத்தியே வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களாகிறார்கள். தாழும் கற்பிக்கத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கவிதையும் ஒன்றாகக் கலந்து அதன் உயிர்த்தன்மையைக் கண்டு அனுபவித்ததொரு நிலை இவருக்கு ஏற்படுதல் நன்று. தாம் உணர்வதையே மாணவர்க்கு உணர்த்தலா மாகையால் கவியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் அதனைப் பல முறை படித்து அதன் சுவையிலீடுபட்டிருத்தல் வேண்டும். இதனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் ஏனைய பாட ஆசிரியர்களைப் போல் பாட அறிவு மாத்திரம் உடையவர்களாக இருத்தலும் கவிதையின் கதைத்தொடர்பு, பதவுரை, அணிகள் முதலியவற்றையே சிறந்ததெனக் கருதி அவற்றைக் கற்பித்தலும் தகாது. பயிற்சி பெற்று வெளியேறிய ஆசிரியர்களானாலும், பரீட்சையிற் சித்தி யடைந்ததோடமையாது நல்ல கவிதைகளை மேலும் மேலும் துய்த்தல் வேண்டும். இவ்வாருகத் தொடர்ந்து கவிதை யின் பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்களே இலக்கியம் படித்து வரும் மாணவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டிகளாக அமைவர்.

மாணவர்களது வயது, தகுதி, வகுப்பு, மன்றிலை, சூழல், முன்னறிவு என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு, அவரவர்க்குப் பொருத்தமான நடையும், கருத்தும், சுவையும் கொண்ட கவிதைகளைத் தெரிந்து கற்பித்தல் பொருத்தமானதே. தமிழ் மலர்க

ளனைத்தும் இவ்வாறு தொகுக்கப் பெற்றுள்ளதானே? என்று கூறும் ஆசிரியர்கள், அவ்வளவோட்டமையாது, மாணவர்களிடமுள்ள அழகியல் உணர்ச்சியை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு, அவர்களுக்குப் பொருத்தமான வேறு கவிதைகளையும் காட்டி, அனுபவிக்கச் செய்தல் தவரூகாது.

தமிழ் மலர்களிலுள்ள பாடல்களைப்பற்றிய குறிப்புகள், சுவைத்தற்பகுதி, வழிகாட்டிகள் என்னுமிவற்றையே கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிராமலும், புத்தகங்கள் மாணவர்கள் வொருவரிடமு மிகுப்பதால், ‘படியுங்கள்’, ‘பாடமாக்குங்கள்’ என்று ஏவாமலும் இருக்கவேண்டியது இக் கால ஆசிரியர்களுடைய கடமையாகின்றது. இவர்கள், தமிழ் மலர்களிலுள்ள கவிதைகளைப் பல முறை படித்துச் சுவைத்து, மிகுந்த எடுபாடுடையவர்களாகி, அவற்றில் தாம் தொகுத்து வைத்திருக்கும் அழகுக் களஞ்சியத்தைத் திறந்து காட்டி, மாணவர்கள் அனுபவித்து இன்பமுறச் செய்தல் வேண்டும்.

இதுவரை கூறப்பட்டவற்றி விருந்து கவிதை கற்பிப்பதன் நோக்கம்; கவிதையின் அழகு, இனிமை முதலியவற்றை அனுபவித்தலேயாகும் என்பது பெறப்படுகின்றது. இதனைக் கைவரச் செய்வதற்கு இதுவே முறை என்று வரையறுத்துக்கூறுதல் பொருத்தமற்றதே. ஏனெனில், ஓவ்வொரு கவிதைப் பாடமும் அதன் இயல்பு, ஆசிரியரது மனோபாவமும் எடுபாடும், மாணவரது நிலை என்பவற்றிற் கேற்பவே அமைவுறும். ஆயினும் பொதுவாகச் சிலவற்றைக் கவனிப்போம்.

முகம்படுத்தல் : இதில், ஆசிரியர் வரலாறு கூறுதல்; அரும்பதங்களை முதலில் விளக்குதல்; கடின சொற் ரெட்டர்களைப் பிரித்துப் புணர்த்திக் காட்டுதல்; கவிதை குறிக்கும் கதையை முதலிற் கூறுதல்; கவிதை யில் வரும் நல்ல விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்; கவிதைக்கு வேண்டிய சூழலை ஏற்படுத்தல்; முன்னிலைத் தொடர்பு படுத்தல் போன்ற பல வகைகளில் கவிதையை ஆசிரியர்கள் முகம்படுத்துவதைக் காண்கின்றோம். இவற்றில் கவிதையைச் சுவைப்பதற்கு, நூலாசிரியர் வரலாறு உதவி செய்யாவிடில் ஆரம்பத்தில் ஆசிரியர் வரலாறு அவசியமில்லாத தாகின்றது. முழுப்பொருளிலிருந்து பகுதிக்குப் போதலும், அறிந்ததிலிருந்து அறியாததற்குப் போதலும் என்னும் கற்றல் விதிகளை அறிந்த ஆசிரியர்கள் அரும்பதவிளக்கம்; பிரித்துப் புணர்த்தல் ஆகிய சுவைக் குறைவான செயல்களில் ஆரம்பத்திலேயே ஈடுபடுதல் மாணவர்களுக்குக் களைப்பையும், வெறுப்பையும் ஊட்டுவதாக இருக்கலாம். அது குறிக்கும் கதைத் தொடர்பை மாணவர் அறிதல் அதனை விளக்குவதற்கு வழிகொலுவதாயும் இருந்தால் மாத்திரமே கவிதை குறிக்கும் கதையைக் கூறுதல் பொருந்தும். கவிதையிலுள்ள நல்ல விஷயங்களை, அழகியல்புகளைப்பற்றி முன்னிலைத்தல் கொடுத்துக் கவிதைக்கு வேண்டிய இயற்கை, செயற்கைச் சூழலை ஏற்படுத்தல், நிகழ்ச்சியை இடையருது தொடர்வழி வகுக்கிறபோது இதனையும் தகுந்த அளவிற் கையாளலாம். எதற்கும் கற்பிப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட கவிதை, முன்னர் கூறிய

படி எந்த உணர்ச்சியைப் பெரிதாகக் கொண்டு தோன்றியதோ அவ்வணர்ச்சிக்கேற்ற ஒசையிலே ஆசிரியர் பாடிக்காட்டுவதே, மாணவரது உள்ளத்தைக் கொள்ளுகிறான்டு உணர்வை எழுப்பும் முறையாக அமைகிறது. இவ்வாறு பலமுறை பாடப்பெறுதல் நன்று. இந்த ஒசைச்சக்தியானது, மாணவர் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியையும் அழகை அனுபவிக்கும் அவாவையும் ஏற்படச்செய்து, பொருளை அறிய ஊக்குவிக்கிறது. இதனைத் தம் விளக்கத்தினால் நிறைவேசெய்யும் கருவியாக ஆசிரியர் இருக்கிறார்.

மாணவர் அடைந்துள்ள ஒசையின் பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிதையிலமைந்த உயர்நிலைக் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த வலசியம். இக்கவிதை தோன்றுவதற் கேதுவாயிருந்த கவிஞரின் அனுபவம், கதை, காட்சி, உணர்ச்சி, என்பவற்றை மாணவர் அறியநல்லதுண்டுகோலாக ஆசிரியர் இருத்தல் வேண்டும். நறுமணம் வீசும் மலரோன்றைக் காண்பவன் அதன் மணம், நிறம், அழகு, அமைப்பு இவற்றில் ஈடுபட்டு நிற்கிறுன். இதழ், இதழாகப் பிரித்து அழகில் ஈடுபடுதல் இயற்கைக்கு முரணைதாகும்; மலரும் சிதைந்து விடுகிறது; அழகும் மறைந்து விடுகிறது. இது போன்றதே கவிதையும். இதனை முழுப்பொருளாகவேவைத்து அனுபவிக்கவேண்டும். பதவுரை, இலக்கண விடயங்கள், உவமை முதலிய அணிகள் என்பவற்றைக் கேட்டு, அடி அடியாக, தொடர் தொடராக, சொல் சொல்லாகப் பிரித்தல் கவிதை படிப்பதைச் சுவையற்றதாக்கிவிடுவதோடு கவிஞரின்

உணர்ச்சியை அறியவும் உதவமாட்டாது. ஆகவே கவிதையை முழுப் பொருளாகவே கண்டு முழுவதையும் படித்து, உயர்நிலைக் கருத்தை அறிந்து அழகுணர்ந்து, வேண்டியவிடத்து விளங்காத அருஞ் சொற்களின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்வதற்குச் சுவை கெடாதவாறு கலந்துரையாடல், வினாவுதல் மூலம் ஆசிரியர் வழி நடத்தலாம்.

பொருளுணர்தலோடு மாணவர் கவிதையின் அழகையும் கண்டு நல்ல உணர்ச்சியும், மன வெழுச்சியும் அடையுமாறு பயிற்றல் வேண்டும். கவிதையின் சிறப்பியல்புகளை ஆராய்ந்து நயக்க மாணவரை வழி நடத்துதல் சிறந்தது. இதன் சார்பாகப் பரந்துபட்ட ஒசை நயம், சந்தவின்பம், பொருள்நயம், தொடைநயம், சொல்நயம் என்னும் இவையெல்லாம் மாணவரின் தகுதிக் கேற்ப ஆராய்வின்பாற்படும். ஒரு சொல் தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு கருத்தையும், ஏனைய சொற்களோடு கலந்து முழுவதும் சேரும்போது வேறொரு கருத்தையும் தருகிறது. உதாரணமாக ஊர், கேள்வி என்ற சிசாற்களைக் கவனிப்போம். ஊர் பலர் சேர்ந்து வாழுமிடம் — நாட்டின் ஒரு பகுதி; கேள்வி — சுற்றுத் தார் — இனத்தவர் என்பது கருத்து என விளங்குகிறது. ஆனால் யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி என்று ஒரு கவிதையாகச் சொற்கள் கூட்டமானதும், முன்னர்க் காட்டிய தனிக் கருத்து மாறி, எந்த ஊரும் நம்முரே, எவ்வெவரும் நம் சுற்றுத்தவரே என்ற உலகச்கோதரத்தன்மையை எல்லாரது நினைவுக்கும் கொணருவதைக் காண்கிறோம். இதனால்,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி” என்னும் கவிதைத் தொடர் ஒரு தனி

மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது என்ற பொருட்சிறப்பினை மாணவரறிதல் உண்மையையும், நன்மையையும் தருகின்றது.

கந்தன் விளையாடல்களில் வள்ளி யைக் காணச்சென்ற வேலன், வேடர் களைக் கண்டு வேங்கை மரமானுண் என்பது இக்கதை.

“சொல்லினைத் தேனிற் குழுமத்துரைப் பாள்கிறு வள்ளியைக்—கண்டு சொக்கி மரமென நின்றனை தென் மலைக் காட்டிலே”

இப்பாடலில் “சொக்கி மர மென நின்றனை” என்ற தொடரால் பாரதியார் மேற்படி கதைக்கு எவ்வாறு உயிர் கொடுத்துள்ளார் என்ற பொருட்சிறப்பை அறியும்போது, மாணவர் எவ்வாறு சொக்கி நிற்பார் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதே யில்லை.

இவ்வாரை சுவை உணர்ச்சியை மாணவர் பெற்றுவிட்டால், அவர்களிடம் ஆக்க உணர்வும் உண்டாகும். இதனால் வேறு கவிதைகளிலும் அவைகளைக் கண்டு அநுபவித்தல், இது வெளிப்படுமாறு கட்டுரை எழுதல், கவிதைப் பொருளை ஒவியங்களாகவோ, உருவங்களாகவோ அமைத்தல், தாம் கற்ற கவிதைகளைப் பின்பற்றித் தாழும் செய்யுள் ஆக்குதல் ஆகிய ஆக்கவெளிப்பாடு மாணவரிடம் ஏற்படுவதைக் காணும் ஆசிரியர், இவற்றை மேலும் தூண்டுபவராதல் வேண்டும். இதனால் மாணவரது சுவையுணர்வும் மேம்படும். தாம் அனுபவித்து உணர்வுகள்ட இனிய கவிகளைத் திரட்டவும், தாமாகவே கவிதையுலகிற் சஞ்சரிக்கக் கவும் தொடங்குவர். இத்தகைய தொரு நிலைக்கும் இன்பத்தை மாணவரடைய, கவிதை கற்பிக்கும்ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் முயல்வார்களாக.

தற்காலத் தமிழ் நாடகங்கள்

கலாநிதி க. கௌலாசபதி

இலக்கியப் பிரிவுகளைப் பற்றிய கணக்கெடுப்பும் மதிப்பீடும் பலராலும் மேற்கொள்ளப்படுகிற விமர்சன முயற்சியாக இந்நாடகளில் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய முயற்சிகளுள், தமிழ்நாடகங்கள் பற்றிய பொது மதிப்பாய்வுகள் பலவற்றை நோக்கும்பொழுது இரு போக்குகள் திரும்பத் திரும்பத் தென்படுகின்றன: ஒரு சாரார் தரத்தைப் பற்றிய கவனம் எதுவுமின்றி அபேதமாக, மேடையேற்றப்படும் யாவற்றையும் நாடகத் தமிழின் அல்லது நாடகக் கலையின் செழுமைக்குச் சான்றுகக் கொண்டு விவரணப் பட்டியல் தயாரித்துவிடுகின்றனர். மற்றொரு சாரார் தமிழ் நாடகம் படுமோசமான நிலையில் வீழ்ந்துகிடக் கிறது என்று இரங்குவதோடு, புதுமைக்கும் புதுமையான மேனுட்டு நாடகங்களைப் பற்றி வானளாவப்புகழ்ந்து ஒரு வகையான ஆத்மதிருப்தி அடைகின்றனர். இவ்விரு வெளிப்பாடுகளினாலும் அத்துணைப்பயனில்லை என்பது வெளிப்படை.

பொதுப்படையாகக் கூறுமிடத்துத் தமிழ் நாடகங்கள் பெருமைப் படத்தக்க அளவுக்கு வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதை எவரும் ஏற்றுக்கொள்வார். உதாரணமாகக் கவிதை, சிறுகதை என்பன வளர்ந்திருக்கும் அளவுக்கு நாடகம் விருத்தியடையவில்லை என்பது அப்பட்டமான உண்மை. ஆனால் எமது நாடகக்கலை வளர்ச்சி குன்றியிருப்பது

பதற்குரிய ஏதுக்களைப் பற்றி ஏகமனதான அபிப்பிராயம் இருப்பதாகக் கூறவியலாது. சினிமாவின் பொல்லாத செல்வாக்கிலிருந்து இரசிகர்களின் ஆதரவின்மை ஈருக எத்தனையோ காரணங்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு கூறப்படும் காரணங்களிற் பெரும் பாலானவற்றில் நேர்மைத் தகவு இல்லாமலில்லை. ஆயினும் இவை நாடகத்துக்குத் தொடர்புடைய புறக்காரணிகள். ஒரு பொருளின் இயக்கத்துக்குப் புறக்காரணங்களினும் அகக்காரணங்களே அடிப்படையானவை. ஆகவே, எமது நாடகக் கலையில் உள்ளார்ந்த பலவீனங்களாயுள்ளவற்றை இனங் கண்டுகொள்வது இன்றியமையாததாகின்றது.

இக்கட்டுரையிலே, எமது நாடகக் கலை வளர்ச்சிக்குத் தடையாக வள்ள அம்சங்களில் ஒன்றைச் சுருக்கமாய்க் கூற விரும்புகிறேன். அன்றைய நற்ற மிழ்க் கூத்தின் பெருமையை இன்றைய நாடகத்துக்குப் பக்கப்பலமாகப் பலர்கூறிக்கொள்கின்றனராயினும், இக்காலத்தில் நாடகம் என்றதும், மேனுட்டார் வழிவந்த ‘டிராமா’ எனப்படும் வகையையே கருதுகின்றேம். எமது வாழ்க்கைக்கியலும், கலை இலக்கியத்திலும், பண்பாட்டிலும் வெவ்வேறுளவில் ஏற்பட்ட அந்தியத் தாக்கத்தின் விளைவு இது என்பதில் ஐயமில்லை. புது நாகரிகமயமாக்கம் அல்லது மேலை

நாட்டு நாகரிகமயமாக்கம் என்று இதனை வரலாற்றுசிரியரும் சமூக வியலாரும் வழங்குவர். ஆங்கில நாடகங்களைக் கற்று இன்புற்று, அவற்றைப் போன்று தமிழிலும் இயற்றவேண்டும் என்னும் வேண்வா வினாவுக்கு மனோன்மீயம் என்ற நாடகத்தை எழுதிய சுந்தரம்பிள்ளை கால முதல் இப்போக்கு இடைவிடாது இயங்கி வந்திருக்கிறது. ஆங்கில நாடகங்களைப் படித்த அருட்டுணர் வினாவுக்கு எழுதப்பெற்றவை மாத்திரமன்றி, மொழிபெயர்ப்பு, தமுவல் என்பனவும் இப்போக்கின் விளைவு களே. அனுச்சக்தி உலையிலிருந்து ஆட்டா மா மில் வரை பொறியியல் நுணுக்கங்களைக் கீழைத் தேயக்களுக்கு வழங்கும் தகுதி வாய்ந்தன வாய்க் கருதப்படும் நவீன கைத் தொழில் நாடுகளிலிருந்து க்லை நுணுக்கங்களும் வந்து புகுவதில் வியப்பெறுவதில்லை.

மேஜைட்டு நாடகம் என்பதன் பொருள் என்ன? பொதுப்படையாய்க் கூறுவதானால், வாழ்க்கையிற்காண்பதுபோன்ற நடை, உடை, பாவனை, பேச்சு முதலியவற்றைக் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் ஒரு கதையை நடிப்பதாகும். இதனையே இயற்கை நவீற்சி நாடகம் என மேஜைட்டார் வழங்குவர். இத்தகைய நாடகங்களிற் பாத்திரங்களின் ஒப்பனை மட்டுமன்றி, மேடையமைப்பு, ஒளி, ஒளியமைப்பு ஆகியனவும் நவீன நாகரிக மயமாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனுலேயே தக்கநியாயத்துடன் சிலர் எடுத்துக்காட்டுவது போல, எமது நாடகத்துக்கும் திரைப்படத்துக்கும் சாராம்சத்தில் வேறுபாடற்றுப் போகிறது.

இத்தகைய நாடக வகையே ஏற்படுத்த மாதிரியாயும் உயர்வுநய முடையதாயும் கொள்ளப்பட்டு வருவதால் நாளைடவில் எமது நாடகம் கட்டிறுக்கமான வரையறையைப் பெறுவதாயிற்று. அதாவது, நாடகம் என்ற சொல்லின் பொருள்வரம்பு சுருங்குவதாயிற்று. நவீனத்துவத்தின் பெயரில் அணிமணியாடைத் தொகுதிகளும், வியப்பையுண்டாக்குவதையே நோக்கமாகக் கொண்ட வெற்றலங்காரங்களும் முதன்மை பெற்றன. நாடகத்தின் உயிரான நிகழ்ச்சிப் புணர்ப்போ, முரணே, ஆன்ம அனுபவமோ சிறப்பிழந்தன. ஏல் விற்பனையின்போது ஒருவனை மிஞ்சி மற்றெருருவன்விலையைக் குறிப்பது போன்று, ஒரு தயாரிப்பாளரை விஞ்சி மற்றெருருவர், “தத்ருபமான” காட்சிகளை மேடையிற் காட்டும் நிலை தோன்றியுள்ளது. இவையாவற்றின் விளைவாலும், நாடகச்சவைஞர்கள் அதாவது இரசிகர்கள் கேவலம் வெறும் பார்வையாளராகவே அமர்ந்து காட்சிகளைக்கண்டு விட்டுப் போகின்றனர்.

இத்தகைய ஒரு அவலநிலைக்கு எதிர்விளைவாகவே சமீபகாலங்களில் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகிய மேலைப்புலங்களில் சம்பிரதாயமான ‘திராமா’ வகையை நிராகரித்து விட்டு, மக்களோடு நேரடியான தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய வெவ்வேறு நாடக முறைகளைக் கலைஞர்கள் நாடுகின்றனர்.

‘திராமா’ என்ற வகை ஒரு வாய்பாடாக அமைந்துவிட்டதாக அவர்கள் கருதுகின்றனர். ஈழத்திலே

சிறப்பாகச் சிங்களைக் கலைஞரும் ஓரளவு தமிழ்க் கலைஞரும் அன்மைக்காலத்தில், கூத்து வடிவத்தை விரும்பி ஆட முற்படுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். நொன்றி நாடகத்திலிருந்து பள்ளு நாடகம் வரை, வில்லுப் பாட்டிலிருந்து கதாகாலட்சேபம் வரை மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வந்துள்ள கலை வடிவங்களும், கரகம் முதல் காவடிவரை ஈருன சடங்கு - வழி பாட்டு முறைகளும் எமது நாடக மரபுக்கு உரியனவே. ‘திராமா’ முறை வந்தபின் இவை தீண்டத் தகாதனவாய்ப் புறக்கணிக்கப் பட்டன. இதனால் எமது மக்களின் அனுபவ மரபின் பெரும்பகுதி பயன்ற்றுப் போனது.

இவற்றைப் பேணுவதோ அப்படியே இயங்கவைப்பதோ நாடகத் துக்கு உதவும் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், இவை நாடகம் என்ற வரம் புக்கு அப்பால் நிறுத்தப்பட்டமையால் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் பெறும் வாய்ப்பை இழந்தன என்பதே மனங்கொள்ள வேண்டிய தாகும்.

‘திராமா’ என்றதுமே, ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான நாடகப் பிரதி, வசதிகள் பல வாய்க்கப்பெற்ற மண்டபம், ஒலி, ஒளிக் கருவிகள், மேடைமைப்புத் தளபாடங்கள் முதலியன இன்றியமையாதவை என்றாம் எண்ணுமளவுக்கு, நாடகம் பற்றிய விளக்கம் எமக்கிருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றுவதற்குப் பணம் பெருமளவு தேவைப்படுகிறது. இதனாலேயே வங்காளம், யப்பான், இந்தோனீசியா முதலிய நாடுகளில் மரத்தின் கீழும், தெருச் சந்தியிலும் நின்று நடிகர்கள் தாமே உடன் எடுத்துச் செல்லக்கூடிய சிறிய அள-

வின் தான் தளபாடங்களுடன் நாடகம் ஆடும் குழுக்கள் தோன்றின. இதனால் நாடகக் குழுக்கள் பல்கிப் பெருகின; மொத்தத்தில் நாடகக் கலையும் புதுத் துடிப்புடன் செழிப் படைந்தது.

சமீபகாலமாக ஈழத்திலே மேடையேற்றப்படும் கவிதை நாடகங்கள் ‘திராமா’ வகையின் அதீத செல்வாக்கை எதிர்த்துத் தோன்றியவை என்று விளக்கங் கூறக்கூடுமாயினும், அக் கவிதை நாடகங்களைக் கவிதை நடையிலமைந்த ‘திராமா’க்கள் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. கருதுகோள் முறையில் ஒரு உதாரணம் பார்ப்போம். சாதிப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு ‘திராமா’ வும் எழுதலாம்; கவிதை நாடகமும் எழுதலாம்; பள்ளு என்ற பழைய நாடக வடிவத்தை தழும் தேவையான உருவு - உள்ளடக்கமாற்றங்களுடன் ஆடலாம். ஆடலும் பாடலும் விரவி வரும் பள்ளு, புதியதொரு நாடக அனுபவத்தை அளிக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை. இவ்வாறு பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம்.

தொகுத்துக் கூறுவதானால், ‘திராமா’ என்ற நாடக வகையின் மட்டுமீறிய செல்வாக்கினால் எமது நாடகக் கலை அமுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், நவீனத்துவத்தின் பெயரில் மேனுட்டினரே கைவிட்ட நாடக வடிவத்தை எமது நாடகாசிரியர்களிற் பெரும்பாலானேர் இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்றும், குறுகிய வரம்புகளையும் விதிகளையும் துணிந்து மீறிப் புதிய புதிய பரிசீலனைகளைச் செய்தாலன் றி உண்மையான வளர்ச்சியைக் காண வியலாது என்றும், பிறநாடுகள் சில வற்றில் சமீபகாலத்தில் தோன்றியுள்ள ஆக்கங்கள் தூண்டுகோலாய் அமையலாம் என்றும் சொல்லலாம்.

அறபுத் தயிம்

ஏ. எம். ஏ. அல்லீஸ்

எனது “இலங்கையில் இல்லாம்” என்னும் நூலின் 20ஆம் அதிகாரத் தில் அறபுத் தமிழின் ஓர் அம்சத் தினை — இலங்கை முஸ்லிம்களையும் தென் இந்திய முஸ்லிம் களையும் இணைக்கும் பாலமாக அறபுத் தமிழ் விளங்குகிறதென்பதைத் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறேன். இதேயளவு முக்கியத்துவமுள்ள வேறு அம்சங்களும் உள்ளன. இல்லாத்துக்கும் தமிழுக்கும் உண்டான இணைப்பு, இவ் வறபுத் தமிழ் இணைப்பின் மூலமாக இந்த முஸ்லிம்களின் அறபுப் பூர்வீகத் தொடர்பு அற்றுப் போகாதிருந்த தமை, முஸ்லிம் உலகத்துடன், குறிப் பாக, அறபு (அல்லது பாரசீக)க் குடாக்கரை யோரங்களில் அமைந்த நாடுகளுடன் இருந்த வரலாற்று, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் ஆதியனமேற் குறித்த பிற அம்சங்களில் ஒரு சிலவாகும்.

அதே அதிகாரத்தில் (இலங்கையில் இல்லாம் 20ஆம் அதிகாரத்தில்) மற்றுமோர் அம்சம் பற்றியும் எழுதி யிருக்கிறேன். தமிழ் அகராதிகளிலும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய நூல்களிலும் இந்த அறபுத் தமிழ் புறக்கணிக்கப் பட்டமைக்கும் இல்லாமிய வாழ்க்கை முறை பற்றியும் இல்லாத தின் மாபெரும் சாதனைகள் பற்றியும் தமிழ் மொழியில் போதுமானவு நூல்கள் எழுதப்படாமைக்கும் காரணம் வேண்டுமென்பதே அது.

இங்கிலிலை சிறப்புப் பாடமாகக் கற்காத பட்டதாரி சோஸிஸ் நூல்

களையும் வில்லியம் லாங்டன் என்பாரின் நூல்களையும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற முனையும் மாணவர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆகியோருக்கு மட்டுமே பிரயோசனமுள்ள பழைய நூல்களைனக் கருதுவதைப்போல நம்மிற் சிலர் அறபுத் தமிழைக் கருதுகிறார்கள். இந்தக் கருத்து விசனிக்கத் தக்கது; ஆபத்தானது. ஏனென்றால், இலங்கை முஸ்லிம்களாகிய நாம் அறபுத் தமிழை விவேகமாக, ஆய்ந்தோய்ந்து பார்த்துப் புனருத்தாரணம் செய்யாவிட்டால், ஆக்க இலக்கியத் துறையில் பயனுள்ள, தனித் தன்மை வாய்ந்த நூல் எதையும் தோற்றுவித்தல் முடியாததாகிவிடும். அத்தகைய சூழலில் நம்மிடையே உண்மைக் கவிஞர்கள் தோன்றுர்; கல்லடுக்கும் கொத்தனூர் போல வெறுஞ் சொல்லடுக்கும் சோதாக்கவிஞர்களே தோன்றுவர். முஸ்லிம் பெயர்கள் பூண்டிருப்பினும் இல்லாமிய வாழ்க்கை முறையையோ கலாசாரத்தையோ பிரதிபலிக்காத இலக்கியங்களே நம் மத்தியிற் பிறக்கும்.

“இலங்கையில் இல்லாம்” என்ற எனது புத்தகச்சுத்தின் நூன்முகத் தில், (1) ஓலிக் குறிப்பு ஒருமைப் பாடு, (2) அறபுத் தமிழ் அகராதி, (3) அறபுத்தமிழ் இலக்கியக்கோவை ஆதியன எமது அத்தியாவசிய தேவைகள் என்று விவரித்திருக்கிறேன். இவற்றேரு வேறு சிலவற்றையுஞ் சேர்த்து எனது கருத்தை மேலும் விரிவுபடுத்து முன்னர் ஒரு

விடயத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனது கருத்துக்களில் பிழையேதும் இருக்கலாம்; இத் துறையில் அதிக ஈடுபாடுள்ளவர்கள் அவற்றைக் கண்டுபிடித்து எனக்குத் தெரி வித்தார்களானால் நான் மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வேன். அறபுத் தமிழ் சம்பந்தமாக கணிசமானளவு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிற போதிலும் அறபுத்தமிழின் வரலாறு, மொழி யியல் அம்சங்கள் ஆதியன கவனிக்கப்படாதிருக்கின்றன.

அறபுத் தமிழின் தோற்றும் வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி தளர்ச்சி ஆகிய அம்சங்கள் பற்றி அறப் சொற்பதகவல்களே இன்று எமக்குக் கிடைக்கின்றன. அறபுத் தமிழை ஸ்திரமான முறையில் மீண்டும் அரியாசனத் திருத்த வேண்டுமானால், அதன் பிறப்பு வளர்ப்பையோ இக் காலத் திலும் இதற்கு முந்திய தசாப்தங்களிலும் அது நலிந்து மெலிந்தமைக்கான ஏதுக்களையோ புறக்கணிக்கலாகாது. ஒரு வகையில், இலக்கியச் சிறப்பம்சங்களை ஆராய்வதிலும் இவ்வம்சங்கள் முக்கியமானவை.

வரலாற்று ரீதியாகவும், சமுதாய ரீதியாகவும் பார்க்குமிடத்து முதன் முதலில் தோன்றிய அறபுத் தமிழ்க் கையெழுத்துப் பிரதி எது, அதன் வாசகம் என்ன என்றெல்லாம் அறுதியிட்டுச் சொல்வது சாத்தியமன்று. அந்த மூலப் பிரதி ஒரு காலத்தில் நம்மை ஆண்டைரோப்பிய வல்லரசுகளின் தலைப்பட்டன மொன்றிலே யமைந்த தொல்நூற்றாலையில் தேடுவாரரற்றும் படிப்பாரரற்றும் இருக்கக்கூடும். ஏனெ

னில், அறபுமொழி வல்லுநர் கையில் அது கிடைத்தால் எழுத்துக்களை அவர் வாசிப்பார்; ஆனால் சாராம் சம் தமிழ் என்பதால் அதன் கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளார். திராவிட மொழி வல்லுநருக்கும் இதே இடர்ப்பாடு நேரும். பார்ப்பதற்கு அறபாகவும் படிப்பதற்குத் தமிழாகவும் இருக்கும் அப்பிரதி இந்த இரு வல்லுநர்களையும் மலைக்கச் செய்துவிடும். எனினும் அறபுத் தமிழ் மூலமாக உலகின் மாபெரும் தொல் இனங்களில் இரண்டாகிய செமிற்றிக் இனமும் திராவிட இனமும் சங்கமமானமை வரலாற்று முக்கியத்துவமற்றதன்று. இம் முக்கியத்துவத்தை அறபு, தமிழ் ஆகிய இருமொழிப் பயிற்சியுந் தேர்ச்சியும் மூன்ள இலங்கை முஸ்லிம் எவரே னும் ஆராய்ந்து வெளியிடுவாரென எதிர்பார்ப்போமாக. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நுகேகொடையிலுள்ள எமது தொல்நூற்றாலையில் நான் கண்ட அறபுத் தமிழ் வாரப்பத்திரி கைப் பிரதிகள் பற்றிச் சொல்வது பொருத்தம். கண்டுபல்லான் அங்கல்பில்ஜான் என்பது அப் பத்திரி கையின் பெயர். 1889ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த வாரப் பத்திரிகை சித்திரக் கையெழுத்தில் அழகாக எழுதப்பட்டு கல்லச்சு மூலம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அறபுச் சித்திரக் கையெழுத்துக் கலைக்கு நம் நாட்டில் மதிப்பு அருகி வரும் இக் காலத்து நிலைபரத்தோடு ஒப்பிடுகையில் மேற்படி கையெழுத்து மணி மணியாக இலங்குகிறது.

8ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 19ஆம் நூற்றுண்டு வரையான காலப் பகுதியில் வழக்கிலிருந்த அறபுத் தமிழ்ச்

சுவடிகளை உலகெங்குமுள்ள தொல் பொருட்சாலைகளில் தேடி, முறைப் படி வகைப்படுத்தி, காலக்கிரமமான சரித்திர பின்னணியில் நோக்கினால் அறபுத் தமிழின் தோற்றம் பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் இத்தகைய ஒரு பணி எத் துணைச் சிரமமானதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

அறபுத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இன்னைன்றையும் கவனித்தல் வேண்டும். இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் மட்டுமே பிரத்தியேகமான தொன்றுக இந்த மொழிப் பரிணமைவளர்ச்சியைக் கருதுதலாகாது. மத்திய காலத்தில் இல்லாமும் இல்லாமிய நாகரிகமும் உலகமெல்லாம் கிளைத்துப் படர்ந்த போது, அறபு மொழியும் கூடவே பரவலாயிற்று. இந்த வகையில் அறபுத் தமிழுக்கும் ஸ்வாதிலி மொழிக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமைகளைக் காணலாம். கிழக்கு ஆபிரிக்காவைச் சேர்ந்த கறுப்பின மக்கள் இல்லாத்தைத் தழுவியதன் பயனைக்க தோன்றிய ஸ்வாஹிலி மொழி இன்று டன்ஸானியா நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. அறபு விபியில் எழுதப்பட்ட இம் மொழி பிரிட்டி ஷாரின் ஆட்சிக்கால முதல் ரோமன் விபியில் எழுதப்படுகிறது. துபாவி, வங்காளம், சிந்தி, மலாய் மஹல்ல தீவுமொழி ஆகியவற்றுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் பொதுவான சிறப்பு அம்சங்கள் பல. மலாய் மொழி ரோமன் விபியிலும் எழுதப்படுகிறது. அறபு விபியிலும் எழுதப்படுகிறது. ரோமன் விபி மலாய் இன்றைய மலேசியாவின் உத்தியோக மொழியாக விளங்குகிறது. ஆயி-

னும், இன்றுகூட, அறபு விபி மலாய் மொழியில் அங்கு பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இம் மொழி வெகு ஜன வழக்கில் ஜாவி என அழைக்கப்படுகிறது. மேற் சொன்ன எல்லா மொழிகளிலும் நோக்கிப் பார்த்தால், அக்காலத்தில் இல்லாமிய கலாசாரமும் நாகரிகமும் எத்துணைச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனவென்பதைக் காணலாம்.

அறபுத் தமிழ் ஒரு மொழியா? கிளை மொழியா? ஓர் இலக்கிய நடையா? இது பற்றி அறிவியல் முறையிலோ மொழியியல் அடிப்படையிலோ ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இது விஷயத்திலும் என் கருத்துத் தவறு யிருக்கலாம். தவறென்று எவரே னும் சுட்டிக் காட்டினால் நன்றி யுடையவனையிருப்பேன். தமிழ் இலக்கணம் தவிரத் தனக்கென வேறாக இலக்கணம் இல்லாமையால் அதனை ஒரு தனி மொழியென்று கொள்வது சாத்தியமன்று. ஆனால் மறுபுறத்தில் பார்த்தால், பிரிட்டிஷ் இங்கிலீஸ்-க்கும் அமெரிக்க இங்கிலீஸ்-க்கும் உள்ளதிலும் அதிக வேறுபாடு தமிழுக்கும் அறபுத் தமிழுக்கும் உண்டு. எனவே, கிளை மொழி என்னும் ஸ்தானத்தை நாம் அதற்குத் தங்குதடையின்றி அளிக்கலாம். இதனைப் பேசிய மக்கள் குழுவினர் மலையாள மொழி உருவான காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களைப் போல இடவாரியாகப் பிரிந்திருக்கவில்லை; மத வாரியாக இணைந்திருந்தவர். மலையாளம் காலக்கியில் ஒரு தனி மொழியாகப் பரிணமித்தது; அறபுத் தமிழ் அத்தகைய தனி மொழி அந்தஸ்தை அடைய

வில்லை. அறபுத் தமிழ் நடை மணிப் பிரவாள நடையைப்போன்று இலக்கிய நடை என்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிரவாளம் சமஸ்கிருத ஒலிகளைத் தமிழில் புகுத்தியதும் அல்லாமல் தமிழுக்கு ஒரு சில அட்சரங்களையும் - கிரந்த எழுத்துக்களையும் - கொடுத்துதவியது போலவே அறபுத் தமிழும் அறபு ஒசைகளாலும் இலக்கிய நடையாலும் தமிழுக்குச் செழிப்புத் தேடிக்கொடுத்தது.

19ஆம் நூற்றுண்டில் நூல்களை அச்சிடும் நடைமுறை பிரபலமடைந்ததும் அதுகால வரை விபியில் எழுதப்பட்டு வந்த அறபுத் தமிழ் தமிழ் விபிக்கு மாறியதெனலாம். அறபுத் தமிழ் - இல்லாமிய தமிழ் - இலக்கியம் பற்றி அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் நூல்களெல்லாம் 19ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்தே பெரும்பாலும் தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குவதற்கு இதுவே காரணம்போலும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னேன்றும் நினைவு கூரத்தக்கது. 15 - 18ஆம் நூற்றுண்டுவரையான காலப்பிரிவில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் போர்த்துக்கேயராலும் ஒல்லாந்தராலும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வந்தார்கள். இதேகாலப் பிரிவில் இந்தியா முகலாய ஆட்சிக்குப்பட்டிருந்தது. தென் இந்தியாவின் சில பகுதிகள் நவாபுகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. தென் இந்திய முஸ்லிம்களின் வரலாற்றி ஆம் காணப்படும் இந்த வித்தியாசத்தின் விளைவாக இவ்விரு பகுதிகளில் வழங்கிய அறபுத் தமிழிலும் சிற்சில மாறுபாடுகள் உண்டாயின.

இந்திய முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெருமளவான பார்ஸி, உறுது, ஹிந்துஸ் தானிச் சொற்கள் வந்து சேர்ந்ததைப் போல இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வந்து சேரவில்லை.

அச்சுவாகனமேறிய புத்தகங்கள் கையடக்கமா யிருந்தமையால் மக்கள் அவற்றுக்கு அமோக வரவேற்பளித்தார்கள். அறபு விபியில் எழுதப்பெற்ற அறபுத் தமிழ், தமிழ் விபிக்கு மாறியமைக்கு அச்சு வாகனத்தின் வருகையும் முக்கியகாரணமாயிருக்கலாம். ஆனால் இந்த மாற்றம் எப்பொழுது சம்பவித்ததென்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய மற்றொரு அம்சம். இது விஷயத்தில் தப்பீர் களையும் - திருக்குர்ஆன் வியாக்கியர்னங்களையும் - பிற நூல்களையும் வேறு வேறாக ஆராய்தல் அவசியம். ஏனென்றால் தப்பீர்கள் அறபு விபியில் தவிர பிற விபியில் எழுதப்படலாகாதென்ற எதிர்ப்பு நெடுங்காலம் இருந்துவந்தது. எனது பாட்டாறு வைத்திருந்த தப்பீர் இச்சமயத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. தினமும் காலை வேளையில் அந்தநூல் இருக்கும். ஹிஜ்ரி 1296இல் (இப்பொழுது நாமவாழ்வது ஹிஜ்ரி 1386இல்) இந்ததப்பீர் வெளியாயிற்று. இதே தப்பீர் பிரதி கொழும்பு ஸாஹிருகல்லூரியில் இன்றும் வைத்துப் பேணப்பட்டு வருகிறது. இதன் ஆசிரியர் ஹப்பு முஹம்மது ஆவிம், காயல்பட்டினம். இதன் பெயர் புதுஹுத்துற்ற ஹமானிய்யாபீ தஃப்பீரி கலாமில் ஹப்பானீயா என்பது. இந்தநூலில் திருக்குர்ஆன் வாசகங்கள் அறபு மொழியில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு வரியின் அடியிலும் அந்தந்த வரியின் தர்ஜூமா — மொழி பெயர்ப்பு — அறபுத் தமிழிற் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பக்கத்தின் விளிம்பிலும் விரிவான வியாக்கியானங்கள். பக்கத்தின் மூன்றில் ஒரு பகுதி இவ் வியாக்கியானங்களால் நிரம்பியிருக்கிறது.

1920இலும் அடுத்து வந்த ஆண்டுகளிலும்கூட இந்த தப்ஸீர்கள் தமிழ் லிபியில் எழுதப்படலா காது என்று வாதாடி வந்தார்கள். அறபு மொழிக்கும் லிபிக்கும் அளிக்கப்பட்ட கெளரவத்துக்கு இது வொன்றே தக்க சான்றாகும். திருக்குர்ஆன் பிரகடனங்செய்யப்பட்டது அறபு மொழியிலேயே என்பதனால் குர்ஆன் வாசகம் அறபிலேயே எழுதப்படல் வேண்டுமென்பது சரியே. இதிலிருந்து பெறப்படும் மற்றுமோர் உண்மை, நமது தந்தையர் சந்ததியிலும் பார்க்கப் பாட்டனர் சந்ததி ஒருவகையில் மேம்பட்டு விளங்கிற்று என்பதாகும். எவ்வாறெனில், நமது பாட்டனர் சந்ததியினர், திருக்குர்ஆனை தப்ஸீர்களின் உதவியால் அர்த்தம் அறிந்து ஓதினார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பின் வந்த சந்ததியினரோ இங்கிலிஷ் மோகவயப்பட்டு அறபுத் தமிழை மறந்தார்கள். இவர்கள் காலத்தில் இங்கிலிஷில் மூஸ்லிம்கள் இயற்றிய தப்ஸீர்கள் இருக்கவில்லை. மூஸ்லிம்கள் அல்லாதோர் இயற்றிய தப்ஸீர்களே புழக்கத்திலிருந்தன. இவற்றை மூஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால் அவர்கள் தப்ஸீர்களைப்படித்துப் பயன்பெறும் வாய்ப்பை இழந்தார்கள்.

அச்சு வாகனத்தின் அனுகூலங்கருதி அறபுத் தமிழ், தமிழ் லிபியில் எழுதப்பட வாரம்பித்ததும், தமிழில் இல்லாத அறபு ஒலிகள் தமிழிற் காணப்படாது போயின. அறபுத் தமிழ் அறபில் எழுதப்பட்டு வந்த காலத்தில் தமிழுக்குச் சிறப்பான ட, ண, ப, ம் போன்ற எழுத்துக்களின் ஒலியைக் குறிப்பதற்கு விசேஷ அறபு எழுத்துக்கள் உண்டாடக்கப்பட்டன. அறபு என்னுஞ் சொல்லே அரபு எனத் திரிந்தமைக்கும் அறபுத் தமிழ் அறபிலிருந்து தமிழ் லிபிக்கு மாறியமை ஒரு காரணமென்னாம். ரகர, றகரத்துக்குள் ஒலிப்பேதத் தின் நுணுக்கத்தை அறியாமலிருந்ததும் காரணமாயிருக்கலாம். இந்நாட்களிற் கூட சில சஞ்சிகைகளில் அக்கறை, அக்கறை என எழுதப்படுதலை ஒரு சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

அறபில் உள்ள சிறப்பு ஒலிகளைக் காட்டும் விசேஷ எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாக்கப்படல் அவசியமல்லவா? தமிழில் சிறப்பு எழுத்துக்களான ன, ஞ, ட, ஃ, ற போன்றவற்றைக் கொண்ட சொற்களே ரோமன்-இங்கிலிஷ்- லிபியில் எழுதுவதற்கு ஒலிக்கறிப்புக்களுக்குப் பதில் விசேஷ எழுத்துக்களை உருவாக்குதல்வேண்டுமென்னும் கருத்து அண்மையில் தெரிவிக்கப்பட்டது. அறபுத் தமிழ் விஷயத்திலும் இந்த யோசனையைப் பின்பற்றலாம். மணிப்பிரவாளம் தமிழுக்கு அளித்த ஷ, ஸ, ஐ போன்ற எழுத்துக்களும் இது விஷயத்திற் பயனளிக்கவல்லன.

அறபுத் தமிழ் வீழ்ச்சியடைந்த மைக்கான காரணத்தை நாம் ஊகித்தறிந்து கொள்ளலாம். எனினும், அறி

வியல் அடிப்படையில் எவரும் இதனை ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அச்சு வாகனத்தின் வருகை ஒரு காரணம்; மேற்சொன்ன சிறப்பு எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாகாமை மற்றொரு காரணம்; தப்ஸீர்களையும் மென்னுத் களையும் அறபு விபியிலேயே எழுதுதல் வேண்டுமென்று வாதாடி வந்தமை இன்னுமொரு காரணம்; அக்கால மக்கள் உலகியல் கல்விச் செல்வத் திற் காட்டிவந்த அசிரத்தையால் அறபுத் தமிழ் நூல்களை அச்சேற நும் முயற்சி போதியளவு மேற்கொள்ளப்படாமை பிறி தொரு காரணம்; இங்கிலிஷ் மொழியின் ஆதிக்கம் இன்னுமொரு காரணம். இன்று போதனுமொழி என்னும் அந்தஸ்தை இங்கிலிஷ் இழந்து வருகிறது. அறபுத் தமிழ் மீண்டும் தழைத் தோங்குவதற்கு இது நல்ல சமயம். ஆனால் நாம் இத்துறையில் ஸ்தாபன ரீதியாக எதுவித முயற்சியும் எடுக்காதிருக்கிறோம். இந்த வகையில் அரசாங்க மூஸ்லிம் கலாசாலைகளில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு பெரியது என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். அதுபோலவே மூஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் பெரும் பொறுப்பு உண்டு. ஏனென்றால், அறபுத் தமிழ் மரபைப் பேணுத மூஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்தல் சாத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

எனது இக் கட்டுரையை முடிக்கு முன்னர் ‘இலங்கையில் இல்லாம்’ என்னும் நூலில் நான் கூறியுள்ள மூன்று யோசனைகளை இங்கு விரித்துக் கூற விடை கிடேறன். இந்த யோசனைகள் முற்ற முடிந்த

முடிபுகள் என்றே இங்கு தந்துள்ள ஒழுங்குப் பிரகாரமே பின்பற்றப்படல் வேண்டுமென்றே கொள்ளலாகாது:

1. ஓலிக்குறிப்பு ஒருமைப்பாடு— இது விஷயத்தில் விசேஷ அடையாளங்களுக்குப் பதில் விசேஷ எழுத்துக்களை உருவாக்கலாம்.

2. அறபுத் தமிழ் அகராதி— இதற்கு அறபுத் தமிழ் நூல்களிற் காணப்படும் அரும்பத உரைகளை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.

3. அறபுத் தமிழ் இலக்கியக் கோவை— புராணம், நாயகம், கலம்பகம், முனைாத்து, அந்தாதி, திருப்புகழ், ஞானப்பாட்டு ஆகிய வற்றின் சிறந்த பகுதிகளை மட்டுமல்லாமல், நாடகம், சிந்து, தாலாட்டு, கும்மி, படைப் போர் ஆகியவற்றின் பகுதிகளுடன் புராண வசனம், மார்க்க ஒழுக்கம், கிள்ஸா முதலிய வசன நூல்களின் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக இது அமைதல் வேண்டும்.

4. ஜி. சி. ச. வகுப்புக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் கீழ் வகுப்புக்களுக்கும் உகந்த, வாசினைப் புத்தகங்கள் வெளியிடப்படல் வேண்டும். இவை மூஸ்லிம் மாணவர்களை நல்வழிப் படுத்தக் கூடிய இல்லாமிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், கதைகள், இல்லாமிய கலாசாரத்தைப் பிரதி பலிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியனவற்றைச் சித்திரிப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

5. மொழிபெயர்ப்புக் கலை— அரசாங்க மூஸ்லிம் ஆசிரியர் பாடசாலைகளில் இதற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்படல் வேண்டும்.

6. அறபுத் தமிழில் சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள் — வருங்கால சந்ததியினருக்கு நாம் அளிக்கக் கூடியது எமது கலாசார பாரம்பரியமே. இதன் அருமை பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்குச் சிறுவயதிலிருந்தே பயிற்சி யளித்தல் அவசியம். இதற்கேற்ற சிறுவர் இலக்கியங்கள் இஸ்லாமியக் கண்ணேட்டத்தில், அறபுத் தமிழில் வெளிவரல் அவசியம். இந் நூல்கள் இங்கிலிஷ் மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள நூல் அமைப்பு, அச்செழுத்து வடிவம் முதலான முன்னேற்றங்களை அனுசரித்தனவாக உருவாக்கப்படல் இன்றியமையாததாகும்.

7. இலட்சிய பூர்வமான திறன்யெலு — அறபுத் தமிழின் புனருத்தாரணத்துக்கு அத்தியாவசியமான அம்சங்கள் பற்றி மிகுந்த சிரத்தை யுடன் ஆராய்தல் அவசியம். பழைய அறபுத் தமிழ் நூல்களின் பதவுரைகளிலும் பொழிப்புரைகளிலும் மட்டுமே காலத்தை விரயமாக்காது அந்தநூல்களின் வரலாற்று ரீதியான அம்சங்கள், இலக்கியத் தராதரம், சாராம்சம், ஒப்பியல் ஆய்வு ஆகிய வற்றிலும் இஸ்லாமியக் கண்ணேட்டத்திற் கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டும்.

இவ்வேழு திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுத்தற்கென ஒரு சஞ்சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் நன்றா யிருக்கும். தனி ஒருவராலோ, ஒரு சிலராலோ இவ்வளவையும் சாதித்துவிட முடியாது. கூட்டு முயற்சி தேவை. திட்டவட்டமான அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய இப் பிரச்சினைகள் தென் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கும் பொதுவானவை என்பதால் அவர்களையும் நாம் கலந்தாலோசிக்கலாம். இவ்விதம் செய்வதனால் மொழிபெயர்ப்பு, மொழியிருவம் ஆகிய வற்றில் ஒருமைப்பாடு காண்பதுடன் அறபுத் தமிழின் அந்தஸ்து உயர்வதற்கும் வழி பிறக்கும். சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்கு, ஐனநாயகத்தைப் பேணுதற்கு இடையருத கண்காணிப்பு அவசியமென்பார்கள். அது போலவே, கலாசாரத் தனித்துவத்தைப் பேணிக் கட்டிக் காப்பதற்கும் அயராத திட்டவட்டமான பிரயாசைகள் இன்றியமையாதனவாகும். இப் பிரயாசைகளில் ஆர்வமுண்டாக்குவதற்கு இன்றைய விழா உதவிபுரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல அல்லாஹுத் ஆலாவிடம் இறைஞ்சுவோமாக ஆமீன்.

முஸ்லிம் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட பல தமிழ்நூல்களில் இந்துசமயக் கருத்துக்கள் புகுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்துக்களுக்குரிய சூழலில் முஸ்லிம் புலவர்கள் வாழ்ந்ததினாலேயே இந்தகைய இந்துமத ஆதிக்கம் இஸ்லாமிய தமிழ்நூல்களில் ஏற்பட்டது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இஸ்லாமிய கொள்கைகளுக்கு முரணை இந்துசமயக் கருத்துக்கள் இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

— ம. முகம்மது உவைஸ்

கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கிய மரபு

வ. அ. இராசரத்தினம்

தமிழ் மொழி இனிமையானது; தொன்மையுடையது; செம்மையானது; இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய இலக்கிய இலக்கணங்களை யுடைய மொழி. இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாகப் பல நாட்டவரும், பல இனத்தவரும், பல சமயத்தினரும் தமது மொழி என்று உரிமை பாரட்டக்கூடிய மொழியாக வும் அது அமைந்துள்ளது. உலகின் முக்கிய சமயங்களான சைவம், வைஷ்ணவம், பெளத்தம், சமணம், இஸ்லாமியம், கிறிஸ்துவம் ஆகிய பல்வேறு சமய இலக்கியங்களைத் தமிழ் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பல்வேறு சமயத்தினர் தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணமும் கண்டுள்ளனர்.

இப்படியரகப் பல்வேறு சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இலக்கியப் பரப்பிலே வெவ்வேறுசமயங்களுக்குத் தனித்தனியான சிறப்பியல்புகள் உளவாயிருக்கலாம். இந்த நிலையிற் கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கிய மரபை யிட்டுச் சிறிது ஆராய்வர்ம்.

கிறிஸ்து நாதரின் பன்னிரு சீடர்களில் ஒருவரான புனித தோழையார் தமிழ் மண்ணிற்கு வந்து தமது மதத்தைப் பரப்பியதாக அறிகின்றேம். போர்த்துக்கீசரின் வருகைக்கு முன்னரே தென் இந்தியாவில் சிரியக் கிறிஸ்துவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 15ஆம் நாற்றுண்டின் பிற் பகுதியில் வஸ்கோடகாமாவின் கள் விக்கோட்டை வருகைக்குப்பின்னர், தென்னிந்தியக் கரைகளையும் ஸ்மநாட்டின் கரைப்பகுதிகளையும் அடிப்படுத்

திய போர்த்துக்கீசர் காலந்தொட்டுத்தான் ‘கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கியம்’ வளர்ந்ததாக நம்மால் அறிய முடிகிறது.

தமது மதத்தைப் பரப்புவதற்காகப் போர்த்துக்கல், ஸ்பானிய நாடுகளிலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வருகை தந்த கத்தோலிக்கக் குருமார், மக்களோடு பழகுவதற்காகத் தமிழைக் கற்க வேண்டியிருந்தது. கத்தோலிக்க மத கிரந்தங்களையும், செபங்களையும் தமிழிலே மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருந்தது.

15ஆம் நாற்றுண்டில் ஐரோப்பாவிலே அச்சு இயந்திரம் கண்டுபிடிக்பட்டதாயினும், அதன் உபயோகம் இந்தியாவிலோ, ஈழத்திலோ அப்போது வரவில்லை. எனவே, போர்த்துக்கேயக் குருக்கள் நூல் அச்சிடும் வேலையை ஐரோப்பாவிலேயே செய்ய வேண்டியிருந்தது. 1554ஆம் ஆண்டிலே, போர்த்துக்கீசமன்னன் 3ஆம் யோண் என்பானின் ஆணப்படிவிஸ்பன் நகரிலே ஐரோப்பிய நெடுங்கணக்கில் ஒரு தமிழ்க் கிறிஸ்துவ வினாவிடை அச்சிடப்பட்டது. முஸ்லிம் தமிழ் அறிஞர்கள், தம் நூல்களை அறபு மொழியில் எழுதியது போல.

ஆனால் 1557இல் யேசு சபையைச் சேர்ந்த கொன்சாலவெஸ் சுவாமியார் மலையாளத்திலே கொல்லம் என்ற இடத்தில் ஓர் அச்சியந்திரசாலையைத் தாபித்து தமிழ் எழுத துக்களை வார்ப்பித்தார். அடுத்த ஆண்டிலே, அவ் வச்சியந்திரசாலையி

விருந்து ஜேச் சபையைச் சார்ந்த ஹென்றிக்ஸ் (Henriques) சுவாமி யாரால் எழுதப்பட்ட *Doctrina Christam* என்ற போர்த்துக்கீசப் பெயர்கொண்ட தமிழ்நூல் ஒன்று வெளியாயிற்று. இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் அச்சில் வெளியான நூலே இதுதான்! அந்நாலிற் பத்துக் கற்பனைகள், பரமண்டல மந்திரம் என்பன அடங்கியிருந்தன.

மெய்யெழுத்துக்களின் மேற் புள்ளியிடப்படாமலும், ஏகார உயிர்மெய் எழுத்துக்களுக்கு ஒற்றைக் கொம்பை உபயோகித்தும், ரகரத்திற்குக் கால் இல்லாமலும் எழுதப்பட்ட அந்நாளைய நெடுங்கணக்கில் (பின்னால் இம்மாற்றங்களை வீரமாழுனிவர் செய்து தந்தார்) அந்நாலில் இடம் பெறும் பத்துக் கற்பனைகள் இப்படித்தான் இருக்கின்றன:

தமபிான மாகதத்தின காபிளை களாவது பத்து முதலாவதேல லாத்திலும் பாகக தமபிானை நேசித்திருப்பது.

இாண்டாவது தமபிான திருநாமததை கைகோண்டு வீணை சத்தியஞ் செய்யாமலிருப்பது.

அதன்பின்னால் கோவையிலிருந்த ஜேச்சபைக் குருக்கள் பல நூல்களை வெளியிட்டனர். இவர்கள் 1586இல் வெளியிட்ட *Flos Sanctorum* என்னும் நூலின் புகைப்படப் பிரதியையாழ்ப்பாணம் பொது நூல்நிலையத்திற் காணலாம்.

போர்த்துக்கீசருக்குப் பின்னால் ஒல்லாந்தர், டெனிஷ்காரர், பிரான் சியர், இத்தாவியர், ஆங்கிலேயர் முதலான பலவேறு ஐரோப்பியக் குரவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த

ஏர். கிறிஸ்துவத்தின் பல பிரிவுகளையுஞ் சார்ந்த இவர்கள் தத்தம் மதத்தைப் போதிக்கும் முகமாகத் தமிழக் கற்றனர். நாட்டிலே கிறிஸ்துவத் தமிழர் தொகையும் பெருகிற்று. காலகதியில் வெறுமனே செபங்களும் மதகிரந்தங்களும் மட்டுமல்ல, தமிழின் இலக்கிய மரபை யொட்டிய கிறிஸ்துவ நூல்களும் எழுந்தன.

இப்படியாக ஆற்றுப்படை, அந்தாதி, பிள்ளைத் தமிழ், கலம்பகம், கோவை, குறவஞ்சி, அம்மானை, ஏசல், சிந்து, கீர்த்தனை, திருப்புகழ், கும்மி, தாலாட்டு என்ற பிரபந்தங்களும், தேம்பாவணி போன்ற காப்பியங்களும், தமிழக் கிறிஸ்துவரால் எழுதப்பட்டன.

தம சமயஞ்சாரந்த தத்துவங்களை எழுத வந்த கிறிஸ்துவத் தமிழர்கள், மதத்தாற் கிறிலுதுவர்களாக இருப்பினும் இலக்கிய மரபிற் தாம் தமிழர்கள் என்ற பிரக்ஞை தப்பாதிருந்தார்கள். யாப்பு முறையிலே, தமிழ் இலக்கியத்திலே எந்த யாப்பு முறைகள்கையாளப்பட்டுள்ளனவோ அந்த யாப்புமுறைகள் அனைத்தையும் கிறிஸ்துவப் புலவர்கள் கையாண்டார்கள். பலவகையான யாப்பு முறைகள் பிரபந்த நூல்களிலே கையாளப்பட்டிருக்கும் என்பதை நாம் அறிவோம். அந்த யாப்புமுறைகள் எல்லாமே ‘திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்’, ‘பெத்தேகம் குறவஞ்சி’ ஆகிய பிரபந்தங்களில் அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம்.

திருக்காவலூரில் கோயில் கொண்டதேவமாதாவின்மேல் அன்பு கொண்ட வீரமாழுனிவர் தம்

அன்பை வெளியிடத் ‘திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்’ என்ற நூலில் எழுதுகிறார். தேவாரம், நாலாயிரப் பிரபந்தம் போன்ற பக்திப் பாசுரங்களிற் தினைத்த வீரமாழுனிவருக்கு நான் ஏன் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரியும் மனிதனுக்கப் பிறந்தேன்; இது திரு வேங்கடமலையில் மீனுக்கப் பிறந்திருக்கலாமே; அப்படியானால் நாடோறும் பக்தர்களைக் காணும் பேற்றேடு பகவானைத் தரிசிக்கும் பாக்கியமும் கிட்டியிருக்குமே’ என்ற ஆழ்வார் பாசுரம் ஞாபகம் வருகிறது. முனி வரும் அந்த மரபு தப்பாமற் பாடு கின்றார்:

“தான் அனிந்த மதிமுதலாந் தமியனுமக் கமலத்தாள் தாங்கி லேனே கோள் அனிந்த குழல்அனிதார் குடைவண்டாய் புகழ்பாடி மதுஉண் ஜேனே வாள் அனிந்த வினாப்படவெல் வரிசிங்கம் ஈன்றாரு மானுய வந்தாள் கோளிந்த காவல்நலுர்க் கௌர்புனத்துப் பசம்புல்லாக் கிடவேன் நானே.”

என்று.

அதே கலம்பகத்தில் தமிழ் மரபு தப்பாது வரும் அம்மானைப்பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

“போதலரும் தண்சினைக்காய்
பூங்காவல் ஊராசி
ஆதவளைத் தூசாய்
அனிந்தனள்கான் அம்மானை
ஆதவளைத் தூசாய்
அனிந்தனள்ளன் றுமாயின்
மாதரசாள் மேனிநலம்
வாடாதோ அம்மானை
மாத(அ)ருள்நீர் மூழ்கிரவி
வாய்குளிரும் அம்மானை”

இப்படியாகக் கருத்துச் செறி விலும் யாப்பிலும் தமிழனுக்கவே நின்று பாடும் வீரமாழுனிவர்,

“கடலீக் கடைய அமுதமொடு
கடுவும் பிறந்ததெனப்
படலீக் கதையாய் அறிந்ததலால்.....”,
எனக் கடலில் அமுதம் பிறந்த
புராணக்கணத்தையச் சம்தகாரமாக
மறுக்கும்போதும், மேகந் திரண்டு
மழை பொழியுங் காட்சியைப் பாடும்
போதும் கிறிஸ்துவராகிறார்.

மேகந் திரண்டு கடல்நீர் குடித்
துக் கருமுகிலாகி மழை பொழியும்
காட்சியை அதிவீரராம பாண்டியன்:

“கருவி மாமழை கலைமகள்
உருவென விளங்கி
இரு விசம்பிடைப் பரந்துசென்
நினைவி கொழிக்கும்
பரவை வெண்டிரை மேய்ந்துயர்
பலிவரை யுயிர்த்த
உருவ ஓடரித் தடங்கணை
உருக்கொடு மீண்ட.”

என்று பாடுகிறார் தனது நெடு
தத்தில்.

அதிவீரராமபாண்டியன் வெண்
னிற மேகத்திற்குச் சரஸ்வதியின்
நிறத்தையும் கருமேகத்திற்கு
உமாதேவியின் நிறத்தையும் உவமை
கறுகிறார்.

அதேகாட்சியைக் கம்பர் தமது
இராமாயணத்திற் பாடுகிறார்,

“நீற ஸிந்த கடவுள் நிறத்தவான்
ஆற ஸிந்தசென் றுர்கலி மேய்ந்தகில்
சேற ஸிந்த முலைத்திரு மங்கைதன்
வீற ஸிந்தவன் மேனியில் மீண்டவே.”

கம்பர், நீறஸிந்த சிவபெருமா
ணப்போல மேகங்கள் வெண்ணிற
முடன் சென்று, கடல் நீரைப் பருகி,
இலக்குமி கேள்வனுகிய திருமாலின்
கருநிறங் கொண்டிருப்பன என்கிறார்.

காவிய மரபு தப்பாமல் நாடு
டுப் படலத்தில் மழைவளங் கூறுவ
தைப் பாடவந்த வீரமாழுனிவருக்கு,
அவர் கிறிஸ்துவர் ஆனதினால் சரஸ்வ
தியையும், உமாதேவியாரையும்,

சிவபெருமானையும், திருமாலையும் உவமைகூற முடியாதல்லவா? ஆனாலும் ஏதோ உவமை கூறிப் பாடத் தான் வேண்டும். காவிய மரபும், கவியரபும் தப்பவுங் கூடாது. அவர் பாடினார் :

“ புள்ளு ஸாம்விசம்பிடை தொறும்
பொருப்படை யரவு
வெள்ளு ஸாம்மழை வெண்முடி
யுருக்கொடு விளங்கி
தெள்ளு ஸாம்திரை திளைப்ப
உண்டுயர்ந் தெழுந்து
வள்ளு ஸாம்கரு மதகரி
இனமெனத் தோன்ற..”

என்று கடல் நாடிச் சென்ற வெண் மேகக் கூட்டம் வெண்கொடிகள் போன்றிருந்தனவாம். நீருண்டுவந்த கருமுகிற் கூட்டம் கருநிற யானைகள் போலும் மிருந்தனவாம். இதிலே மேகங்கள் கடல்நீர் பருகும் ஜிதி கத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, உவமையைத் தம் மத விரோதமில் லாதவாறு பாடியது மூலம் ‘கிறிஸ் துவத் தமிழ் இலக்கிய மரபை’ வேரூன்றச் செய்தார்.

இப்படியான மரபு தொடர்ந்து வருகையில் அந்நியநாட்டுப் பெயர்கள், அந்நிய நாட்டுக் கருத்துக்கள் என்பனவற்றைத் தமிழ் மரபு தப்பா மல் இலக்கியமாக்கவேண்டிய இடர்ப் பாடுகள் கிறிஸ்துவத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு ஏற்பட்டன. அதன் பொருட்டு அவர்கள் ஒரோ வேளை புதிய பிரபந்தங்களைக்கூடப் புனைய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. கவிகளுக்குப் புதிய உருவம் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயமும் உண்டானது.

தொண்ணாற்றிறு வகையான பிரபந்தங்களுள்ளே ‘படைப் போர்’ என்ற பிரபந்த வகை இல்லை. ஆனால் முஸ்லிம் புலவர்கள், இஸ்லாமிய வரலாற்றிலே நடைபெற்ற போர்

களைப் பாட ‘படைப் போர்’ என்ற புதிய பிரபந்தத்தைச் சிருட்டித்தார்கள். அதேபோலக் கிறிஸ்துவப் புலவர்கள் ‘வாசகப்பா’ (‘வாசாப்பு’ எனக் கிராமங்களில் மருவி வழங்கப் படுகிறது) என்ற பிரபந்தத்தைச் சிருட்டித்தார்கள்.

என் கிராமத்திலே அந்தோனி யார் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. அந்தப் புனிதர் மேற் பக்திகொண்ட எவ்வே ஒரு புலவன், அவரது சரி தத்தை வினாவிடை ரூபமாக அமையும் முறையிற் புதுவகைப் பிரபந்த மான வாசகப்பாவாற் பாடினன். அதைப் பார்ப்போம் :

- (1) மாமணியும் பொன்னும்முத்தும் வைத்தமுத்துந் தேரிலேறி மாநகரவிதி வாற்தா ரிவரையா?
- (2) கோமணித் தகவுபேறு
கொட்டியா புரநகரின்
கோயில்வாழுஞ் சந்தந்தோனி
தானிவ ரையா!

இப்படியான வாசகப் பாக்கள் மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆதியாம் இடங்களில் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

‘ஞானப்பள்ளு’ என்ற பிரபந்தத்திலே வரும் பாத்திரங்கள் தம் இயற்பெயரால் அழைக்கப்படாமல், செருசலைப்பள்ளி, ஞேரமைப்பள்ளி என அழைக்கப்படுகின்றன. இப்படியாகக் கிறிஸ்துவ இலக்கியக் கதாபாத்திரங்களுக்குக் கிறி ஸ் துபெருமானின் பெயரையோ அல்லது, அவரோடு தொடர்புள்ள ஊர்களுடன் தொடர்பு பட்ட பெயரையோ சூட்டுவது மரபாயிற்று. இதன் காரணமாகக் கிறிஸ்துவ இலக்கியங்களை மற்றையோர் பயில்கையிற் சற்றுச் சிரமமாக இருக்கின்றது. தமிழில் அறபுச் சொற்கள் கலந்த

மூஸ்லிம் புலவர்களின் இலக்கியம் போல இது பலருக்குத் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் மதத்தின் தேவைகளை அனுசரித்து எழுதவேண்டி ஏற்படுகையில் இப்படியான இக்கட்டுக்கள் ஏற்பட்டே திரும். ஆனால், அதனால் தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கமே ஒழிய அழிவில்லை! புதிய புதிய கருத்துக்களும் புதிய புதிய செய்யுள் உருவங்களும் அதனால் உண்டாகின்றன.

தேவமாதாவின்மேற் பாடப்பட்ட Ave Maris Stella என்ற லத்தீன் பாடலைத் தமிழிலே மொழிபெயர்க்க வேண்டி யிருந்தது. அதைச் செய்யும் போது மொழிபெயர்த்தவர்கள் தமிழ்க்கவி மரபைப் பார்க்கவில்லை. மேனாட்டு இசையிற் பாடவேண்டி யிருந்த அப்பாடலை, அதே இசையிற் தமிழிலும் பாடக்கூடியதாக மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருந்தது; மொழிபெயர்த்தார்கள்.

யாத்ரிக்ட்குப் பாதை
காட்டும் தாரகையே
என்றுங் கண்ணித்தாயே
எம் தஞ்சமே வாழ்க

என்ற அந்த மொழிபெயர்ப்பிற் தமிழ்க் கவிதை மரபு இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் தமிழ்க் கவிக்குக் கிடைத்த இப்புதிய உருவம் எதிர்காலத்தில் ‘மரபாக’ அமைந்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இப்படியாக மேனாட்டுக் கவிதை மரபில் அமைந்த இலத்தீன் கவிதைகளை, அதே மரபில் — அது தமிழுக்குப் புதிய உருவம் — ஏராளமாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

இப்படியாகக் கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கியம் தனக்கெனச் சில சிறப்பியல்புகளைக்கொண்டிருந்தாலும் வீரமாழுனிவர் தொடக்கிவைத்த தமிழ் மரபு, கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கியத்

தின் சிறப்பியல்புகளையும் மழுங்கடித் துக்கொண்டு, கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் ‘இரட்சணிய யாத்ரீகம்’ என்ற காப்பியத்திலே மீண்டும் காம்பீர்யத் தோடு மிளிர்வதைக் காண்கிறோம். வைஷ்ணவராக இருந்து கிறிஸ்துவராக மாறிய இவரது பாடல்களில் ஆழ்வார்களின் பக்திச்சுவை சொட்டுவதைக் காணலாம். காப்பிய மரபும், கவிமரபும் தப்பாத இவரது காப்பியம் Pilgrim's Progress என்ற மேடைக் கதையைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும். மூலநூலிற் காணப்படாத சிலவற்றைக் கூட்டியும், வேறுபாடுகள் செய்தும், வால்மீகியைக் கம்பன் கையாண்டது போல, இப்புவரும் தம் காப்பியத்தை ஆக்கினார்!

வீரமாழுனிவர்தொட்டு கிருஷ்ணபிள்ளை வரையும் எழுந்த பல்வேறு கிறிஸ்துவ இயக்கியங்களையும் படிக்கையில் கிறிஸ்துவ இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள், தமிழ்மரபு என்ற ஆற்றேட்டத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். கிறிஸ்துவத் தமிழர்கள் தாங்கள் தமிழரே என்ற பிரக்ஞா தப்பாமல். தமிழ்மரபே தம் மரபாகக் கொண்டு இலக்கியங்களை ஆக்கியிருக்கிறார்கள்!

இந்தக் கட்டுரையிலே கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கிய மரபைக் கவிதையில் மட்டுமே கண்டோம். உரைநடை இலக்கியத்தைப்பற்றி எழுத இச்சிறிய கட்டுரையில் இடம் இல்லை. முடிபாக,

“ என்னைநன் ருக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் ருகத் தமிழ்செயு மாரே.

என்ற திருமூலர் வாக்குத்தான் கிறிஸ்துவத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மரபு. கிறிஸ்துவத் தமிழர்களது மரபும் அஃதேதான். எனவே, கிறிஸ்துவ இலக்கியம் என்றால் தமிழ் படித்தவர்கள் மலைக்கத் தேவையில்லை.

மலையகத் தமிழ்த் திறன்

இரா. சிவலிங்கம்

நமது நாட்டின் கலவியில் தமிழ் மொழி முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. நாட்டில் வாழும் மக்களுள் தமிழர் களும் இல்லாமியரும் தமிழ் மொழி யிலேயே முழுக் கல்வியறிவையும் பெறுகிறார்கள். மிகச்சில தமிழ், இல்லாமிய மாணவர்களே சிங்கள மொழி மூலம் கல்வியறிவு பெறுகிறார்கள். இன்று ஏறக்குறைய 3585 பாடசாலை களில் தமிழ்மொழி மூலம் கல்வி போதிக்கப்படுகிறது. பத்துலட்சம் மாணவர்கள் தமிழிற் கல்வி கற்கின்றார்கள். இவர்களுள் இரண்டு லட்சத் திற்குட்பட்டவர்கள் மலைநாட்டில் கல்வி கற்கின்றார்கள். மலைநாட்டில் ஏறக்குறைய ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகளில் தமிழ்மொழி மூலம் கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. இவை களைத் தவிர்த் தனியார் கல்விக்கூடங்களும் தமிழ் மொழிமூலம் கல்வி போதிக்கின்றன. பல்கலைக் கழகங்கள், சட்டக்கல்லூரி, தொழில்நுணுக்கக் கல்லூரிகள் ஆகியனவற்றிலும் தமிழ் மொழி மூலம் கல்வியூட்டப்படுகிறது. தமிழ்மொழி மூலமே முழுக்கல்வியையும் பெற்றவர்கள், நிர்வாகப் பரீட்சைகள் எழுதி, நிர்வாகத்திலும், வெளிநாட்டுச் சேவையிலும் உயர்ந்த பதவிகள் ஏற்கின்ற நிலை நிலவுவதை யும் நாம் கணக்காடாகக் காண்கிறோம். உலகத்து நாடுகளிலேயே அஞ்சல் தலைகளில் தமிழ் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது நமது நாட்டிலே மட்டுந்தான். ஆகவே, நமது நாட்டில் தமிழ் மொழிக்கு ஒரு முக்கிய இடம் இருக்கின்றது எனக் கூறுவது மிகையாகாது.

இந் நிலையைப் பாதுகாத் துவளர்த்தல் குறிப்பாகத் தமிழ்மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிடத்தும், அதனைப் பயிலும் மாணவர்களிடத்தும் தங்கியுள்ளது. ஆண்டுதோறும் தமிழின் வளர்ச்சிக்காக மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளில் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளும் ஒன்றாகும். இப்போட்டிகளின்மூலம் மொழித்திறன் எங்கு குன்றுகிறது, எங்கு வளருகிறது என அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையில் தமிழ் என்றவுடன் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய இரு பகுதிகளில் மட்டும் வழங்கப்படும் மொழியெனப் பலர் கருதுகின்றார்கள். ஆயினும் மலைநாட்டு மக்களையும், இல்லாமியரையும் கருத்திற்கொள்ளின் இலங்கை முழுவதுமே வழங்கப்படும் மொழி தமிழ் மொழியாகும். வளர்ந்து வரும் உலகில், வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்தின் முன் னேற்றத்திற்கு மொழி அறிவும், மொழித்திறனும் மிக அவசியமாகும். அறிவை ஈட்டுங் கருவியாகவும், ஆற்றலை வெளிப்படுத்துங் கருவியாகவும், சமுதாய உணர்வை வளர்க்கும் தூண்டுகோலாகவும் மொழி அமைகிறது. புதிதாக வளர்ந்துவருஞ் சமுதாயங்களிடையே மொழி ஆற்றல் விரைவில் துளிர்த்து வளருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. சீன, கியுபா, மலேசியா, நெஜீரியா, கென்யா ஆகிய நாடுகளின் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையாக, மொழி அபிவிருத்தி அமைந்தது. இக் கூற்று நமது நாட்டுக்கும் பொருந்

தும். அண்மைக் காலத்தில் விழிப் புணர்ச்சி பெற்று முன்னேறிவரும், இல்லாமிய, மலையக சமூகத்தவரிடையே தமிழ்மொழி திற்கிறன் வளர்ந்துவருவதை நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

தமிழ்மொழி அறிவில் மலையக மாணவர்கள் நல்ல ஆற்றல் காட்டி வருகிறார்கள். பிழையற எழுதுதல், பிழையறப் பேசுதல் ஆகிய இரு துறைகளிலும், மலையக மாணவர்களின் முன்னேற்றம் குறிப்பிடத் தக்கது. மலையகத்தில் தமிழ்க் கற்பதற் கான இடர்ப்பாடுகள் அதிகமிருப்பிடும் கூட மலையக மாணவர்கள் வியத்தகு முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளனர். சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்கள், அனைத்திலங்கைக் கட்டுரைப் போட்டிப் பரிசில்கள் பெற்றேரின் பட்டியலில் இப்பொழுது மலையக மாணவர்களின் பெயர்களும் இல்லாமிய மாணவர்களின் பெயர்களும் தவருது இடம்பெறுகின்றன. நல்ல தமிழாசிரியர்கள், கடமையுணர்ச்சி மிக் கவர்கள் பெருகப் பெருக மொழித்திறன் எல்லாப்பகுதிகளிலும் சமநிலை எய்தி, நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பயன் நல்கும் என நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

பாபநாச மலையில் மேலிருந்து பெருகிவரும் வெள்ளம் வேகத்தோடு வருகிறது. வருகிற வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி, குறுகிய கால்வாய்களின் மூலம் நீரை வெளியிடுகிறது அனைக்கட்டு. அப்படி வெளிவரும் நீர் தனது சக்தியையெல்லாம் பிரயோகித்துக் கொண்டு திமிறி விம்மிப் பாய்கிறது. அதன் அசரக்கதி ராட்சஸ் வேகத்தில் வெளிப்படுகிறது. அதே சமயம், மானுமாரிக்குளம் ஒன்றும் தன்னிடத்தே வந்து சேரும் நீரை அனைகடந்துவிடாமல் அனைத்துச் சுற்றித்தான் வைத்திருக்கிறது. இருப்பினும் அதன் கட்டுக்கிடையான நீரில் பாபநாசமலை நீரின் ராட்சஸ் வேகம் காணப்படுமா? கிடையாது. ஏன்? இரண்டும் நீருக்கு வகுத்த வரம்புகள்தாம். எனினும் ஒன்றில் வரம்பை மீறிக்கொண்டு நீர் வெளிவரத் திமிறுகிறது; மற்றொன்றில் வரம்பையே தொடுவதற்குச் சக்தியற்று ஆழக்குழியில் நீர் தேங்கிக் கிடக்கிறது. இதைப்போலவே இலக்கணக் கட்டுக்கோப்புக்குள் வரும் வார்த்தைகள் எந்த அளவுக்கு அந்தக் கட்டுக்கோப்புக்குளிருந்து கொண்டு அதிகப்படியான சக்தியை வெளியிடுகின்றனவோ அந்த அளவுக்கு அவ்வார்த்தைகள் வேகம் பெறுகின்றன; வலுப்பெறுகின்றன; கவிதை ஆகின்றன. இலக்கணக் கட்டுக்கோப்புக்குள் சிக்கிய பாவத்தைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமே அறியாது அப்பாவியாக அடங்கித் கிடக்கும் வார்த்தைகள் வேகம் பெறுவதில்லை; வலுப்பெறுவதில்லை; கவிதை ஆவதில்லை.

மலையக்க கவிவளம்

ஏ. பி. வி. கோமஸ் ('ஜெயம்'), பி. ஏ., டிப். இன் எட்.

'மலையக்க கவி வளம்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு விமரிசனக் கண்ணேட்டக் கட்டுரை எழுதப் புகுவது மிக வஞ்சி சிரமமான காரியம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். காரணம், மலையக்கத்தில் வளமான, கவிதைகள் பிறக்கவில்லை என்பதல்ல — நிச்சயமாக அல்ல! ஏனெனில் — வளமான மலையக்கத்தில் அன்றும் இன்றும் — வளமாகவே கவிதைப் பூச்சுகள் மலர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. சூழ்நிலையும் சுற்றுடலும் கவிதை வளம் பெருகக் களம் அமைத்துக் கொடுக்கின்றன. என்றாலும், அந்தப் பூத்த நன்மலர்களை மணம் பரப்பி ஏனையவர் உள்ளங்களிலே ஏற்ற இடத்தைப் பெறச் செய்யும் வாய்ப்பும் வசதியுமே மிகக் குறைவாக, ஏன்! மிகமிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. காரணம், சொல்லித் தெரிய வேண்டிய ஒன்று அல்ல. வாழ்க்கைச் சுழலில் அகப் பட்டுத் தத்தளிக்கும் வளமான கவிஞரினின் 'அன்றூட வாழ்க்கை' — 'அப் படியாகத்தான் இருந்து வருகின்றது! என் செய்வது? எனவே! நாம் எந்தவொரு படைப்பும் அதுநாலுருப் பெறுவதெயில், அதன் வளர்ச்சியைக் கணிப்பதிலோ அல்லது விமர்சித்து விளக்கம் கொடுப்பதிலோ பென்னம் பெரிய சிரமம் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆம்! வெளிவரும் தின - வாரமாத ஏடுகளில் அச்சேற்றப்படும் எத்தனையோ 'கவிதைகள்'—எழுதிய கவிஞர்கள் 'கறுப்பில்' காணும் திருப்தியுடன் மறைந்து போகின்றனர்; போ

யிருக்கின்றன. எனவே, விமர்சனம் வேண்டி நிற்போர் மனம் நிம்மதி யடைய, வழிகள் வகுத்துக் கொள் வது கவிஞர்களின் கடமைமட்டுமல்ல — தமிழ் வளர்க்கும் சான்றேரினதும் சேவையும் கடமையுமாகும்! நிற்க!

கிடைத்திருக்கும் சில கவிதைகளைக் கொண்டு இக்கட்டுரைக்குக் கரு அமைத்துக் களம் காணலாம் என்றெண்ணுகின்றோம்.

மலையக்க கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை என்ன என்று கேட்டால் — மற்றவர்கள் முக்கில் கைவைத்துப் பிரமிக்கும் அளவுக்கு — எண்ணிக் கொண்டே போகும் தொகையான நற்கவிஞர்கள் மலையக்கத்தில் வாழ்ந்தார்கள். ஏன்! வாழ்கிறுர்கள் என்றே கூறலாம். பழம் பெரும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை — பெரியசாமி—எஸ். எஸ். நாதன்—சக்தி முதல், புதிய பூக்களாம் தென்னவன்—குமரன்—தர்மூ வரை ஏராளமானேர் இருக்கிறார்கள். ஆம்! இரா. சிவலிங்கம் அவர்கள் 'குறிஞ்சிப் பூவின்' தோரணத்திற் கூறுவது போல “பெருமூச் சில, கண்ணீரில் தங்கள் காவியத்தைப் படைத்து வந்த நம் மலைநாட்டுமக்களிடையே—இன்று கண்ணீரை, கலக்கத்தை — கவியாக்கும் காளையர்கள் பலர் தோன்றியுள்ளார்.” உண்மை. ஆனால் — ஒன்று கண்ணீரையும் கலக்கத்தையும் மட்டுமல்ல, பன்னீரையும் பழக்கத்தையும் கூடக் கவியாக்கிக் கவின் காணகிறார்கள். ஏனெனில், எந்தவொரு உண்மைக் கவிஞருக்கும் ஏற்படும் எண்ணச்

சுதந்திரத் தாகம் எம் மலையக்க் கவி ஞர்களுக்கும் ஏற்பட்டுத்தான் உள் எனு. ஏன்! கனியைப் பாடிய அவர் கள் ‘மினி’யையும் பாடியுள்ளனர். தொழிலாளர் அணியைப் பாடிய அவர்கள் எழிலான நம் பணிகள் பற்றியும் பாடியுள்ளனர். எனவே, மலையக்க் கவிஞரின் மனமும் — வேறு எந்தவொரு கவிஞரின் மனம் போலப் பரந்து — விரிந்து — சிறந்து தான் காணப்படுகிறது. எனவேதான் ஒருமலையக்க் கவிஞர் பாடுகிறுன் —

“அஞ்சாத தமிழரை நஞ்சான நெஞ்சொடு ஆட்டிப் படைத்தவன் யாராடா—இங்கு நஞ்சாதத் தமிழர்கள் நெஞ்சாலொன் ருகிடத் தொள்வலி கூட்டுவோம் கூறடா!”

“மும்மொழி மக்களும் எம்மொழி மக்களும் மொத்தமாய் ஒற்றுமைகாணிக்கிறார்—இங்கு எம்மொழித் தமிழருள் எம்மையே கெடுத்திடும் இழிஞரும் ஒருவிலர் வாழ்கிறார்!”

“தூவான்”த்தில் குரங்!

ஏன் கவிஞரின் குழுறும் இதயம் ஒசை நயத்தோடு இங்கு ரீங்கார முழக்கம் செய்யவிலையா! முத்த மொழியின் மக்கள் என்று முழக்க மிட்டுத் திரி யும் நம் தமிழர்களிடையேயே சாதியால் — தேசப் பிரிவினையால், பணத்தால் — பரந்த நிலத்தால் வேற்றுமைகள் பல காட்டிப் பிரிக்கும் ‘இழிஞரை’ கவிஞர் சாடும்போது — தமிழர் ‘நெஞ்சாலொன்றுக்கு வேண்டும்’ என்று வேண்டு வது சிந்திக்கற்பாலது. ஈழத்தின் ‘மும்மொழியினரும்’ இணைந்து வாழ வழிகள் வசூக்கும்போது, நமக்குள் வேயே நானுவிதப் பிரிவினைகள் வைத்துக்கொண்டு நெந்து வாழ்வது நன்கு சாடப்படுகிறது. ஏன்! அரசியல் வாதிகளுக்கு அறிவு நிறைந்த ஒரு பாடமாக இக் கவிதை தொனிக்க

விலையா? கவிஞரின், திறந்த மனப் பான்மை நன்கு நிறைந்து காணப் படுகின்றது!

அடுத்து — இன்னுமோர் நல்லு தாரணம், மலையகத்தின் கவி வளத் துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இன்னு மொரு கவிஞர் எழுதுகின்றார் —

“மண்ணுக்கு உயிருடித் தம்மிரத்த மணிவியர்வை யதனுலே செந்திறத்தை மண்ணுக்குத் தந்தவர்கள்; தேயிலையின் வாழ்வயிராம் ஆணிவேர் போன்றவர்கள் கண்ணில் மிதக்கின்றார்; உரிமையற்றுக் கணல்வாட்டும் தேக்கொழுந்தாய்; வாழ்க்கை என்னுத துயர்ப்பறந்தால் உருளையிடை [யதில் ரப்பரைப்போல் வாடிநிதம் நலிகின்றாரே!]

— “குறிஞ்சிப் பு”வில் — ஈழக்குமார்

ஆம்! தேயிலை — ரப்பர் தோட்டங்களின் மண் எவ்வாறு செந்திற மானது என்று கேட்டால் கவிஞர் கூறுகிறார் அழகான காரணம்!

‘தம்மிரத்த மணிவியர்வை’ சிந்தி யதே என்று காரணம் சிந்துத் தமிழ் ஒலிக்கக் கூறுகின்றார்! மேலும், அவர் ஏழைத் தொழிலாளி எப்படிப் பட்டவன் என்று கூறுவதும் நயம் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. தேயிலைக்கு ஆணிவேர் போல — இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மூலவராய் விளங்குகிறான் என்கிறார்! தேயிலையின் இலையைக்கின்றுகிறோம்; இங்கு இவன் தலையைக் கின்றுகிறோம்! என்னே பரிதாபம். அவன் — அனலில் வாட்டப் படும் தேக்கொழுந்து போல, உருளையிடை அகப்பட்ட ரப்பரைப்போல அல்லலுறுகின்றன, வேதனைப்படுகின்றன! உழைக்கும் அவனுக்கு உரிமையில்லை என்பதை எவ்வளவு உவமை நயங்களோடு விளக்குகிறார் கவிஞர்! சிந்திக்கவேண்டியதொன்று!

இன்னும் ஒரு தேவிலைத் தோட்டத்துத் தாயின் ஏக்கத்தை - தவிப்பை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் இன்னெலூரு கவிஞர். கொழுந்து கிள்ளு வதற்குப் புறப்பட்ட ஒரு தாய் தன் பிள்ளையை, (குழந்தை மடுவத்தில்) இட்டுவிட்டுச் செல்கின்றார்! வேலையின் பொருட்டுப் பிரிகின்றார். குழந்தை அழுகிறது. என் செய்வது. பாடுபடத்தானே வேண்டும்! அப் படிச் சென்ற அத்தாய் வேலையிற் கவனம் செலுத்துகிறார். ஆனால்... கவிஞரே அழகாக நயம்பட உரைக் கின்றார். நீங்களே கேளுங்கள்,

“ செடியில் ஓளிரும் பனிமுத்தம்
செல்வனின் கண்ணர்த் திரைகாட்டும் !
வடிவச் சிலையத் தனித்துவிட்டு
வந்ததை எண்ணி மனம்நோவாள் !
செழித்து வளர்ந்த இளந்தண்டில்
கின்னவள் செங்கை விரல்காண்பாள் !
தளிர்கள் காற்றில் அநைந்தாடும்
தனையென் மனதில் நினைத்தனைப்பாள் !
குருத்து இலையின் நிழற்கோட்டில்
குழந்தையின் புருவ எழில்காண்பாள்
விரிந்த இலையின் பளபளப்பில்
விஞ்சும் அழுகுக் கண்காண்பாள் !
— ‘குதிர்ச்சிப்பு’வில் பூண்டுவேயா ‘தர்மு’

ஆமாம் ! பனிமுத்தத்தில் கண்ணீரும், இளந்தண்டில் செங்கை விர

லும், தளிரில் தனையென்யும்; இலையின் நிழற்கோட்டில் புருவ எழிலையும், விரிந்த இலையில் விஞ்சும் அழுகுக் கண்ணென்யும் காட்டி நம்மை ‘விம்மும்’ தாயின்முன் கொண்டு நிறுத்துகிறார் கவிஞர் ! என்னே வளம் !

எனவே! இம்முன்று உதாரணங்களால் மலையகக் கவிஞர்களின் வளத் துக்குக் கோடி காட்டியிருக்கிறோம் என்றே என்னைகிறோம். ஆம் மலையகத்தில் மண்வளமும் சொன்னையும்; கருத்துச் செறிவும் கற்பனை விரிவும் கொண்ட கவிதை கள் ஏராளம் ஏராளம் உள். அவைகளை ஆழ்ந்து படித்து, அழுகு விமர்சனம் எழுதிட ‘அறிஞர்’ பெருமக்கள் முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்!

“ ஊனையும், உடலையும்
ஊட்டிடும் மனைண
உயிர்த்தவர்க் கிங்கே
உளங்கனிந் தனபு
பூனுவா ரில்லை (அவர்)
புதைமேட்டிலோர் கானகப்
பூவைப் பறித்தும்
போடுவார் இல்லையே ! ”

— சி. வி. வேலுப்பிள்ளை

சாமானிய பேர்வழிகள் அல்லது பைத்தியக்காரர்கள் — இது தற்கால எழுத்தாளர்களில் காணகிற இரண்டு தினுசுகள்.

— மாக்கவிம் கார்க்கி

1880-90ல் காமாதுரமான இலக்கியம் குறைவு. செராபிம் நெஜினாடியும், லெபி டேவ் — மோர்ஸ்காயும் மட்டுமே அதை எழுதி வந்தனர்: ஆனால், அவர்களின் பாணி அந்தத் தொழிலைச் செய்து வருபவர்களுடைய பாணியைப் போலவே வெறுக்கத்தக்கது; அச்சுக்கமானது.

— மாக்கவிம் கார்க்கி

சிறுவரின் உள் வளர்ச்சியும் சித்திரக் கல்வியும்

கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துரை
(வடமானில் சித்திர வித்தியாதிகாரி)

அழகுக் கலைகள் ஐந்து. அவற்றுள் சித்திரக்கலையும் ஒன்று. அது சிறுவர்களின் உள் வளர்ச்சியின் பெறுபேருக் அமைகின்றது. முருகியல் உணர்ச்சியை வளர்ப்பது மூலம் அவர்களின் சில சிக்கல்களைச் சீர்செய்து வாழ்வை வளமாக்குகின்றது. சித்திரக்கலை, ஆன்மீக வாதக் கல்விக் கொள்கையின் தனிமனித வளர்ச்சிக் கிள்ளியமையாத தனித்துவ ஆளுமையைச் சிறுர்களிடம் ஏற்படுத்தி, அவர்களைச் சமநிலை நிறைந்த பூரண மனிதர்களாக உருவாக்குகின்றது. இதனால் உலோகாயதர்களின் வாழ்க்கைக் கொள்கையாகிய சமூக வளர்ச்சிக்கு நுழைக்க தூண்டுகோலாக மினிர்கின்றது.

இத்தகைய விசேஷங்களையுடைய சித்திரக் கலையை நமது மாணவச் சிறுவர்களும், குழந்தைகளும் பயில்வதில் இயற்கையாகவே நல்ல ஆர்வ முடியவர்களாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். சிறு குழந்தைகளின் கண்களில் ஒரு வண்ணக்கட்டி தென் பட்டுவிட்டால் அவர்கள் அடையும் மகிழ்வுக்கு அளவே இல்லை. அவற்றைக்கொண்டு பளிங்கு போன்ற சுவர்களிற் தாறுமாருக அவர்கள் கிறுக்குவதைப் பார்க்கின்றோம்.

கிறுக்கி விளையாடுதல்:

ஆரம்பத்தில் எந்தவிதமான நோக்குமின்றிக் கையில் அகப்பட்ட உபகரணத்தைக் கொண்டு தாறுமாருகக் கிறுக்கி விளையாடும் நிலை

யைப்பற்றி உள்நால் வல்லுநர்கள் நன்றாக ஆராய்ந்துள்ளனர்; இன்றும் ஆராய்ந்து வருகின்றனர். இந்த நிலைக்குப் பின்னரே பிள்ளையினுடைய கையசைவில் அபிவிருத்தி ஏற்படும் என்பது அவர்களின் முடிபு. இந்த நிலை அநேகமாக மூன்று வயது தொடக்கம் ஐந்து வயது வரையுள்ள சிறுவர்களிடங்காணப்படும். எனவே பாலர் கீழ்ப்பிரிவில் இத்தகைய மாணவர்களைச் சிலநேரம் நாம் காண முடியும். இவர்களுக்குப் பல நிறங்களில் வண்ண கட்டிகளையும், விசாலமான வண்ணத் தாள்களையும் அளித்து ஊக்குவித்தல் நன்று.

ஹோடுகள்மூலம் உருவும் தீட்டுதல்:

உபகரணங்களைக் கையாளுதலில் ஒருவித பயிற்சியும், ஒழுங்கும், தன்னம்பிக்கையும் ஏற்பட்டதும் மனித உருவங்களைத் தீட்டுவதிற் சிறு பிள்ளைகள் நாட்டஞ் செலுத்துவர். இந்நிலையிலுள்ள பிள்ளை களின் உணர்ச்சி துடித்துக்கொண்டே யிருக்கும். தங்களது விருப்பு வெறுப்புக் களைச் சித்திரங்கள் மூலம் காட்டவும் முயலுவர். ‘இது எனக்குக் கிள்ளீயமாமி’, ‘அது எனக்கு அடித்த வாத்தியார்’, ‘இது நல்ல மாமா’, எனத் தங்கள் படங்களுக்குத் தாங்களே விளக்கங்களும் கொடுப்பார்கள். இந்நிலையிலேதான், மனித உருவை வரையும்பொழுது தலையைக் குறிப்பதற்கு ஒரு வட்டத்தையும் கண்களுக்கு இரண்டு குற்றுக்களையும்

இட்டு, இரு தனிக்கோடுகளைக் கால்களாகவும் காட்டுவார்கள். அழுர்வார்கள் சிலரது படங்களில் உடலைக் குறிக்கும் வட்டம் வரையப்பட்டிருக்கும். அதேபோலச் சில சிறுவர்கள் கைகளைக் குறிப்பிடும் கோடுகளையும் கிறுவார்கள் கைகளையோ அல்லது உடலையோ வரையுமான்பு கால்களைக் கிறிக்காட்டும் இயல்பு சிறுவர்களின் சித்திர வளர்ச்சியிற் சாதாரண வழக்கமாக இருக்கின்றது. வினாவிடை மூலம் நாம் உற்சாகம் ஊட்டலாம்.

கற்பனை நிறைந்த குறியீடு :

இந் நிலையிலுள்ள மாணவர்கள் வரையும் மனித உருவங்கள் ஓரளவு சரிவர அமையப்பெற்றினும், பெரும் பான்மையானவை குறியீட்டுத் தன்மையுடையனவாகவே அமைகின்றன. அங்கங்கள் ஒருவித மேலெழ முந்தவாரியான பாணியில் வரையப்பட்டினும், அவை யொவ்வொன்றும், அவர்களது சொந்தக் கருத்துக்கேற்ற அமைவுகளை யடியைனவாகவே இருக்கும். இந்தக் காலகட்டத்திலேதான் சிறுவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான சித்திரத்தைத் திரும்பத்திரும்ப வரைவதும், அதைத் திருத்துவதும், அதற்கு மெருகு கொடுப்பதும் ஆகிய முயற்சிகளிற் பெறிதும் ஈடுபடுவர். இவர்களது சித்திரங்கள் மூலம் பிறரது கருத்தைக் கவரவும் முனைவர்.

கண்டபொருள்களை வரையும் முதல் முயற்சி :

இந்நிலையிலுள்ள சித்திரங்கள் அவர்களது சொந்த உருவமைவுகளுக்கேற்றவாறு அமையப்பெற்றினும் அவைகள் மிகவும் விளக்கமாகவும்,

அலங்காரச் சிறப்புள்ளன வாகவுங்காணப்படும். ஆனால் முற்குறுக்கம், தூரநோக்கு ஆகிய பிரமாணங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டே இருக்கும். உடைகள், ஆபரணங்கள் ஆகியன வற்றை அலங்கரிப்பதிலுள்ள கலை நுணுக்கங்களில் அதிக கவனம் காணப்பிக்கப்படும். இத்தகைய சித்திரங்கள் இரு பரிமாணமுறையில், அலங்காரச் சிறப்புடன் தனித்துவப் பாணியிற் தீட்டப்பெற்ற கீழைத்தேய ஓவியங்களை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வரவே செய்கின்றன.

கண்டதைக் கூறும் ஸித்திரங்கள் :

இவ்வளர்ச்சி நிலையை அடைந்துள்ள சிறுவர்கள் தங்களது ஞாபகத்திலும் கற்பனையிலுமிருந்து சித்திரங்களை வரையும் நிலையைத் தாண்டி நேரடியாகவே இயற்கையிலிருந்து தீட்ட முயற்சிப்பர். இரு பரிமாணங்கொண்ட புனையா ஓவியங்களுடன், முப்பரிமாணமுள்ள உருவங்களையுந்தீட்டுவர். ஒளிநிழல் காட்டல், தூரநோக்கு முறை (Perspective) ஆகிய வற்றிலும் ஓரளவு கருத்தைச் செலுத்துவர். நிலக்காட்சி ஓவியங்களைத் தீட்டுவதில் பேரார்வங் காட்டுவர்.

பூரிப்பு நிலையும் தோல்வி நிலையும் :

இந்நிலையை அடைந்துள்ள சிறுவர்கள் தாம் கண்ணாற் கண்டபொருள்களை மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு வரைவார்கள். இதில் அவர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. அதனால் இந்த நிலையிலுள்ள சிறுவர்களின் சித்திர ஆக்கம் துரிதமாக நடப்பதில்லை. தன் சொந்த முயற்சியைத் தானே மதிப்பிடும் உள்நிலை

யைப் பிள்ளை பெற்றிருப்பதால் ஏக்கம், வெறுப்பு, ஆத்திரம் ஆகிய உணர்ச்சிகளைத் தோல்வி கண்ட பொழுதும் பூரிப்பை வெற்றிகண்ட பொழுதும் பிள்ளையின் முகத்திற் காணலாம். சமுதாயத்திற் பாரம் பரியமாக வழங்குகின்ற சித்திரங்கள், சேலைக் கரைகள்போன்ற அலங்காரச் சித்திரங்கள் ஆகியனவற்றை வரைவதிற் பெரும் மகிழ்ச்சி காண்பர். ஆனால் முன்போல மனித வடி வத்தைக் கீறுவதில் இவர்களது புலன் செல்வதில்லை. நம் நாட்டில் ஆரூம், ஏழாம் வகுப்பு மாணவர்களிடம் இந்நிலை காணப்படுகின்றது.

கலையினர்ச்சிப் பெருக்கு நிலை :

இந்த நிலையிற் சித்திரங்கள் மூலம் கதைகளையும் சம்பவங்களையும் தெரி விக்கப் பிள்ளைகளின் நெஞ்சந் துடிக்கும். இவர்களது சித்திரங்களில் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாருக்கும் இடையிலுள்ள உடலமைப்பு வேற்றுமைகள் தெளிவாகத் தெரியும்; பெண்பிள்ளைகள் கண்ணைக் கவரும் நிறங்களையும், அழகு ததும்பும் அமைப்புக்களையும், ரேகைமூலம் வடிவை உணர்த்துவதையும் பெரிதும் விரும்புவார்கள். ஆண்பிள்ளைகள் யந்திரம் இயங்குவதுபோன்று கற்பனையின்றி வரைந்து தள்ளுவார்கள். ஆனால் அவர்களது உணர்ச்சிகுன்றி யிருக்கும் என்பது இதன்கருத்துன்று. இந்த இளமைப் பராயத்திற்கு முன்னுள்ள வளர்ச்சிநிலைக்குப் பெரும்பான்மையான பிள்ளைகள் வருவதில்லை. ஏனெனில் முன்னே கூறிய தோல்வியுணர்ச்சி அவர்களது புலன் வளர்ச்சியை வெதுப்பி விடுகின்றது.

இவ்வளர்ச்சி நிலைகள் யாவும் சூழலுக்குத் தக்கதாக இடத்திற்கிடம் சிறிது மாறுபாடு அடைகின்றன. இந்த அறிவியலை அடிப்படையாகக்கொண்டு மாணவர்கள் பயிலப்பயிலத் தித்திக்கும் விதத்தில் பல்வேறு கட்டங்களுக்கு மேற்பப் புதிய முறைகளைக் கையாண்டு சித்திரக்கலையை ஆக்கரூபத்திற் கற்க உதவதல் நமது கடமையாகும்.

உண்மையான சித்திரம் படிப்பித்து வளர்க்கக்கூடிய தொன்றன்று. யாப்பிலக்கண விதிகளைப் படிப்பித்து விடுவதால் ஒரு குழந்தையைக் கவிஞருகை ஆக்க முடிவதில்லை. அதுபோல ஓவியப் பிரமாணங்களை ஆரம்ப நிலையிலே புகுத்துவதினாலோ அல்லது இலைகளையும் பொருள்களையும் கரும்பலகையிற் கீறிவிட்டுப் பார்த்து வரையும்படி தண்டிப்பதாலோ யாரையும் சைத்திரிகளுகை ஆக்கிவிட முடியாது. குழந்தைகள் எதையும் பார்த்துச் செய்யக்கூடியவர்கள்தாம். அதற்காக இலையையோ பூவையோ உள்ளதை உள்ளபடி வரையும்வண்ணம் தொடக்கத்திலே நிர்ப்பந்தித்தால் அவர்களது ஆக்கத்துடிப்பு துண்டிக்கப்பட்டுவிடும். அத்துடன் சித்திரம் பயிலவதில் அவர்களுக்கு ஒருவிதமான வெறுப்பும் ஏற்படலாகும். ஆகையினால் அவர்களின் மனவெழுச்சியை வெளியிடுவதில் சுதந்திரத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டுங் கருத்து வெளிப்பாட்டுக் கற்பனைச் சித்திரம், ஆக்க அலங்காரம் ஆகிய ஆக்க வேலைகளிற் பயிற்சி அளித்தல் அவசியம்.

குழந்தைப் பாடல்கள்

கடந்த தலைமுறையில் நம் குழந்தைகள் சோமசுந்தரப்புலவர், பாரதி யார், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை ஆகியோரது கவிதைகளைப் பாடித் துள்ளிக் குதித்தார்கள். நமது ஆசிரியரிடையே வாசிக்கும் பழக்கம் குறைவாக இருப்பதன் காரணமாகவோ என்னவோ? இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் கவிதை நூல்களிலும் வெளியாகும் புதிய பாடல்கள் மாணவருக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கப்படுவதில்லை. இது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமாகவும் அமையலாம். சஞ்சிகைகளிலும் கவிதைத் தொகுப்பு களிலும் சமீப காலத்தில் வெளிவந்த கவிதைகளிற் குழந்தைகளுக்குப் பொருத்தமானதென நாம் கருதும் எட்டுப் பாடல்களை இங்கே தொகுத் துத் தருகின்றோம்; மாணவருக்குப் பயனுடையதாக விருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு. இப்பணியில் எமக்கு உதவிபுரிந்த இரசிகமணி கனக, செந்திநாதனுக்கு எம் நன்றி.

தொகுப்பாசிரியர்கள்

பாட்டி எங்கள் பாட்டி

வித்துவான் க. வேந்தனர்

அன்பு நிறைந்த பாட்டி - என்னை
அனைத்துத் தூக்கும் பாட்டி
இன்பமான கதைகள் எல்லாம்
எனக்குச் சொல்லும் பாட்டி.

வாழைப் பழும் இனிப்பும் எனக்கு
வாங்கித் தந்த பாட்டி
தோளிற் கிடத்தி முழுகைத் தடவித்
தூங்க வைக்கும் பாட்டி.

பள்ளிக் கூடப் பாடம் விட்டிற்
படிக்கச் சொல்லும் பாட்டி
துள்ளிக் குதித்து மண்ணில் வீழ்ந்தால்
துடைத்துத் கழுவும் பாட்டி.

கோவி லுக்குச் செல்லும் போது
கூட்டிச் செல்லும் பாட்டி.
தும்பிடு நீ தம்பி என்று
குனிந்து சொல்லும் பாட்டி.

அப்பா அம்மா அடிக்க வந்தால்
அலறித் தடுக்கும் பாட்டி
தப்பாய் நானும் தவறு செய்தால்
தானே புலம்பும் பாட்டி.

ஒளவைப் பாட்டி பாடித் தந்த
ஆத்தி குடிப் பாட்டைச்
செவ்வை யாகப் பாடச் சொல்லிச்
சிந்தை மகிழும் பாட்டி.

காய்கள் கட்டிய வெருளி

பண்டிதர் க. சுசிதானந்தன்

கந்தன் செய்த தோட்டத்தில்
காய் கனிகள் அகிகமாம்
வந்து ஆடு மாடுகள்
வளர்ந்த வற்றைக் கடிக்குமாம்

காய்கள் ஒன்று கூடியே
காக்க வெருளி கட்டின
வாய்கள் திறந்து பேசின
வழி வகுத்துக் கொண்டன

சாம்பல் நீற்றுப் பூசினி
தலைக்கு வருவேன் என்றது
பாம்பு போன்ற புடலங்காய்
பக்கக் கைகள் என்றது.

பாளை போன்ற பூசினி
பருத்த வயிறு என்றது
ஆளை மிள காய்களும்
அழிகு முக்காய் ஆகின.

மாடு வந்து பார்த்தது
மனிதன் மீசை கண்டது
நாடு காடு தாண்டியே
நாலு காலிற் பாய்ந்தது.

வெண்டிக் காய்கள் தாங்கள்தாம்
விரல்கள் என்று தொங்கின
நொண்டிக் கால்கள் ஆயின
நுளி வளர்ந்த கரும்புகள்

கனிந்த நிறத் தக்காலி
கன்னம் என்று நின்றது,
நீணந்த பயிற்றங் காய்களும்
நீலு மயி ராயின.

முறுக்கு மீசை இல்லைன்று
முனு முனுத்துக் கொள்ளவே
நறுக்கி வைத்த அறுகம்புல்
நாளி ரூப்பேன் என்றது.

கண்ணில்லாத வெருளி என்று
காய்கள் கவலை கொண்டன,
அண்ணன் நாவற் பழவனுர்
அதற்கு வந்து குந்தினர்.

‘கூடித் தொழில் செய்’

பலீஸ் காரியப்பார்

சின்னச் சின்ன நீர்த்துவி
சேர்ந்தொன் றுக்க கூடியே
வண்ணக் கடலு மானதே
வளமார் நதியும் ஆனதே.

நிமிஷ மென்னும் போதிலே
நேரஞ் சொற்ப மாமினும்
நிமிஷ மெல்லாங் கூடியே
நின்ற காலம் பண்ணுதாம்.

சின்னச் சின்ன அட்சரம்
சேர்ந்த அன்பு வார்த்தைகள்
இன்ப மூட்ட வில்லையோ
இதயம் என்னும் ஏட்டிலே.

தனியே சிறிக் கூடினுஸ்
தானே சக்தி கூடுமாம்
மனிதா வாவா கூடியே
மன்றை விண்ணுய்ச் செய்குவாய்.

பலூன்காரன்

‘அம்பி’

ஊதுதம்பி பலூன் ஊதுதம்பி — இதை
உன்மனம் போலவே ஊதுதம்பி
பாதிவழி ஊதிப் பார்க்கையிலே — இது
பந்தினைப் போலவே ஆகுந்தம்பி.

ஐந்துசத மிதில் ஒன்றுதம்பி — உந்தன்
ஆசையைப் போலமேல் ஏறுந்தம்பி
முந்திவந்தே ஒன்றை வாங்குதம்பி — இவை
முற்றும் இப்போவிலை போகுந்தம்பி.

பத்துச் சதத்துக்கு மூன்றுதம்பி — நல்ல
பஞ்சவண் ணங்களில் வாங்குதம்பி.
எத்தனை வேண்டுமோ சொல்லுதம்பி — இதோ
எண்ணிப் பணம்தந்து வாங்குதம்பி.

காற்றை அளவுடன் ஊதுதம்பி — அதைக்
கட்டுப் படுத்திநீ ஊதாவிடின்
சுற்றிற் ‘படா’ ரென்று போகுந்தம்பி—யின்னே
எண்ணைக் குறைசொல்லல் தீதுதம்பி.

நல்ல உபாத்தியாயர்

‘ஆடவிறை’

வீட்டில் எமக்குக் கதைகள் கூறி
விளக்க வைத்தாள் பாட்டி
கூட்டி யெம்மை நல்ல பாட்டுக்
கூறி வந்தாள் பாட்டி

பள்ளிக் கூடஞ் சென்ற போது
பண்பு கொண்ட ஒருவர்
துள்ளிக் குதித்துக் கையைக் காட்டிச்
சொல்லித் தந்தார் பாட்டு.

நல்ல கதைகள் படங்க ளோடு
நமக்குச் சொல்லித் தந்தார்

நல்ல வாத்தி யார்எமக்கு
நானுந் தந்தை போல்வர்
எழுதத் தெரியா எமக்கு நன்றாய்
எழுத்துச் சொல்லித் தந்தார்
அழுதால் எம்மை அழைத் தலைத்தே
அன்பு காட்டி நிற்பார்.

இன்னத் தம்பி நீயும் வாடா
செல்வம் நீயும் வாடி
என்றும் மகிழ்ச்சி யாயிருக்க
எங்கள் பள்ளி செல்வோம்.

திசைகள்

வ. இளையதம்பி

காலையிலே சூரியனைக்
கானுவோங் கிழக்கிலே — நாம்
கானுவோங் கிழக்கிலே
கண்டதிசை நாம்வணங்கி
நின்றுகொள்வோம் பார்த்துமே—நாம்
நின்றுகொள்வோம் பார்த்துமே.

பாலகர்நாம் கைகளையும்
பக்கமாக நீட்டுவோம் — நாம்
பக்கமாக நீட்டுவோம்
பார்த்திடாத முதுகின் பக்கம்
மேற்கெனவே சாற்றுவோம் — நாம்
மேற்கெனவே சாற்றுவோம்.

உணவு உண்ணும் வலதுகையை
உல்லாசமாய் ஆட்டுவோம் — நாம்
உல்லாசமாய் ஆட்டுவோம்
உண்மையாக அத்திசையைத்
தெற்கெனவே சாற்றுவோம் — நாம்
தெற்கெனவே சாற்றுவோம்.

ஆட்டாமல் நீட்டியுள்ள
கையெதென்று பார்த்துமே — நாம்
கையெதென்று பார்த்துமே.
பாட்டுனே பாட்டாகப்
பாடுவோம் வடக்கிதே — நாம்
பாடுவோம் வடக்கிதே.

வடக்குக் கிழக்குத் தெற்கு மேற்கு
வரிசையாகச் சொல்லுவோம் — நாம்
வரிசையாகச் சொல்லுவோம்
வந்தனங்கள் நாமவித்துப்
பின்திரும்பிச் செல்லுவோம் — நாம்
பின்திரும்பிச் செல்லுவோம்.

காரணம் எதுவோ ?

— கழகன் —

சேய் :

கடல்நீர் நீல நிறமான
காரண மெதுவோ கூறும்மா
தொடுவான் சேலை தோய்வதற்குல்
தோன்றிய தோஷந் நிறமும்மா.

துரிகள் துவைக்கும் தொழிலாளி
துவைத்த துணியை வெஞ்பாகக்
அணிகொள் நீலம் கரைத்ததற்குல்
அந்தீ ரங்கன மாகியதோ.

ஊற்றுப் பேனை யாலுமுவோர்
ஓரா யிரம்பேர் ஒன்றுயத்தம்
ஊற்றுப் பேனை கழுவியதால்
ஓர்காற் கடல்மை ஆகியதோ.

கமலக் கண்ணன் கடலினிலே
கண்ணைத் துயிலுவன் என்பாயே
நிமலன் நீலத் திருமேனி
நித்தமந் நீரில் ஊறியதோ.

தாய் :

வானின் நிழலே கடல்நீரை
வண்ண நீல மாக்குமலால்
தேனின் கவவயே தெள்ளமுதே
தெண்ணி ருக்கும் நிறமுண்டோ?

ஏ. கே. கணேசபிள்ளை அன் சன்

190, என். சி. ரேட், திருக்கோணமலை

விநியோகஸ்தர்கள் :

- * எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள்
- * துவக்கு
- * வெடிமருந்து
- * தோட்டாக்கள்
- * ரலி சைக்கிள்—பாகங்கள்
- * மீன்பிடிச் சாதனங்கள் ஆதியன.

With the best Compliments
from

Birdland Industries

TRINCOMALEE

With the best Compliments
from

Rajkumar Corporation

120, ORR'S HILL ROAD,
TRINCOMALEE

Telephone : 311

Telegrams : 'Enterprise'

திருமகன் அழுத்தகம், சன்னகம்

Always insist on the best

INSIST ON

Lambretta Scooters.

FOR SAFETY, ECONOMY AND RELIANCE

For further particulars visit

Quickplows (RD) Ltd.

56, ANURADHAPURA KANDY ROAD,

TRINCOMALEE

Telephone : 225

With the best Compliments

of

Lanka Glass Factory

TRINCOMALEE

TELE { Grams: 'Glass'
Phone: 435

Colombo Office :

N. H. M. Abdul Cader Road

Phone : 25937, 22020

கன்னகம், திருமகள் அழக்கத்தில் குரும்பசிட்டி, திரு. முக்கையா சபாநத்தினம் அவர்களால் அக்கிடப்பட்டு, அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தின், திருக்கோணமலை விழாக் குழுவினருக்காக, முதார், திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

163-9/71